

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ТЪМНИ СТРАСТИ

Част 2 от „МакКълс“

Превод от английски: Лили Дикова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Та, какво значи искаш да направя? — попита Трейс Ролингс, повдигайки тъмните си вежди.

Мъжът, който се казваше Инвърс, въздъхна и прокара длан през оредяващата си коса.

— Чу ме още първия път.

— Няма и час, откакто съм в Кито — каза Трейс. — Май ставаше дума за онзи проклет поляк, берач на орхидеи, който трябва да търпя. Събирал орхидеи и бил готов през огъня на ада да мине, за да се добере до тях.

Инвърс се опита да си даде съчувствен вид. Но не успя.

Твърде много се нуждаеше от Трейс, за да се остави да бъде отклонен от нещо толкова безполезно като съчувствието.

Трейс изруга под носа си и се загледа в малката паспортна снимка, която Инвърс му беше дал. Оттам го гледаше втренчено лице на непозната жена. Синтия Едуина Райън Маккол имаше черна коса, среднощни очи, кожа, фина като скъп порцелан, отнесено изражение и баща, който можеше да накара високопоставени посолски служители да се потят здравата.

— По дяволите — изсумтя Трейс. Вдигна поглед и фиксира Инвърс със зелените си като джунглата очи. — Сега вече сме квит.

Инвърс шумно въздъхна:

— Ще бъдем повече от квит, Трейс. Вярвай ми, няма да забравя това.

Трейс въздъхна.

— Каца след няколко минути, трябва да побързаме. Паспортът е издаден на името на Синтия Райън. Тя на никого няма да каже коя е всъщност. Освен това не знае, че баща ѝ е бил в контакт с нас.

— Има ли значение?

Инвърс отново прокара длан по главата си, признак, че е смутен. Мълчаливо се зачуди каква част от историята да разкаже на Трейс, преди другият да започне бурно да ръкомаха. На всеки, който не

познава Големият Еди, цялата история би се сторила нелепа. На всеки, който го познава, цялата история би се сторила такава, каквато си беше — нелепа в най-буквалния смисъл на думата.

— Срещал ли си се някога с Големия Еди Маккол, докато беше в Щатите? — предпазливо попита Инвърс.

— Не.

— Е, добре. Госпожица Райън не се разбира с баща си. Нищо чудно. Всъщност никой не се разбира с Големия Еди. Или му играеш по гайдата, или загиваш. Нищо лично, нали разбираш. Такъв е. Никой не може да му излезе насреща.

Трейс отново въздъхна.

— А какво ще кажеш за нея?

— Госпожица Райън? О, тя е не по-малък инат от него. В някои отношения дори повече. Няма мъж, когото баща ѝ да е избрал за нея, и тя да не го е отхвърлила най-безцеремонно. Накрая той се отказа да я жени. — Инвърс млъкна, хрумна му нова мисъл. — За бога, това е истинско постижение. Мисля, че тя е първото човешко създание, което някога е казвало „не“ на Големия Еди и е устояло на думата си.

— Е?

Инвърс отново погали главата си, косо изгледа Трейс. Всичко, изречено от Инвърс до този момент, технически беше вярно. Големият Еди се беше отказал да омъжва дъщеря си. Но не и от идеята да има внуци. Искаше Едуард Райън Маккол, четвърти да се роди, колкото се може по-скоро. Един от синовете му го беше дарил с внук. Но това не беше достатъчно. Големият Еди искаше една дузина други внучета, за да се застрахова срещу лошите малки изненади на живота. И тук се намесваше дъщеря му. Големият Еди накрая реши, че не е необходимо жената да е омъжена, за да има деца.

Инвърс не мислеше, че Трейс е готов да изслуша тази част от сделката, която предлагаше Големият Еди. Всъщност Инвърс се съмняваше, че Трейс изобщо някога ще се съгласи да изиграе ролята на разплодно животно, за да угоди на Големия Еди, особено ако установеше, че по начало идеята е подхвърлена от Раул. По-добре беше, а може би и нямаше друго решение, на Трейс да се казват полуистини, а Големият Еди да бъде оставен да вярва това, което си иска, за човека, когото Инвърс по неговото нареждане трябваше да наеме. И никога изобщо да не споменава Раул.

— Добре. Дъщерята на Големия Еди е известна като Синди Райън и работи с жена на име Сюзан Паркър. Точно тук е твоята роля.

Трейс отново изви вежди. Не беше характерно за Инвърс да го усуква толкова много, преди да изплюе камъчето.

— Госпожица Паркър няколко пъти в годината идва в Кито, за да купува платове — продължи Инвърс. — Този път туземният ѝ снабдител не се появил и тя с автобус тръгнала през Андите, за да го търси.

— И намери ли го?

— Не. И няма да го намери — добави Инвърс с необичайна прямота. — Когато не купувал платове, изнасял контрабандно смарагди от Колумбия. Вързал тенекия на една от връзките си и оттогава не се знае нищо за него.

Трейс сви рамене:

— Случва се.

— Да. Добре. И за госпожица Паркър от десет дни нищо не се знае. Поне не официално.

Зелени очи с изненадваща сила се впериха в Инвърс.

— А неофициално?

— Неофициално тя е много ухажваната гостенка на сеньор Раул Алмеда — каза Инвърс. — Сеньор Алмеда би искал да я задържи още малко. Затова всичките му късовълнови радиоапарати са извън строя.

Трейс изсъска някаква мръсотия, която Инвърс предпочете да не чуе.

— По всичко личи, че госпожица Паркър не е готова да подпали къщата, за да се измъкне — каза Инвърс.

Лявото ъгълче на устната на Трейс леко отскочи нагоре. Раул беше добър приятел, също и ценител на елегантните жени. Освен това Раул имаше здрави връзки с правителството на Еквадор, затова на Инвърс никак не му се искаше да го разсърди.

— Е, и какъв е проблемът? — попита Трейс. — Семейството на госпожица Паркър тревожи ли се за нея?

— Тя няма семейство, но очевидно е доста близка на госпожица Райън, която пристига в Еквадор, за да разбере какво се е случило с партньорката ѝ.

— Все още не разбирам. Просто уведоми дъщерята на Големия Еди, че приятелката ѝ е в обятията на любовник, за какъвто всяка жена

само може да мечтае.

— Предложих подобно решение на сеньор Алмеда.

— И на Раул не му хареса?

— Не. Той по-скоро е, хм...

— Автократичен — каза Трейс направо. — Родил се е твърде късно. Трябвало е да бъде император.

Инвърс, бидейки дипломат, предпочете да не изтъква, че Раул е потомък на френски и испански кралски особи, както и на аристократичните инки, и управлява огромната си поземлена собственост като тиранин, каквито са били предците му. Е, да, милостив тиранин, но все пак тиранин.

— Във всеки случай — каза Инвърс спокойно — всички искаме да избегнем всичко, което би могло да доведе до, хм, инцидент. Не трябва госпожица Райън да се юрне и да вдигне тупурдия до бога заради госпожица Паркър. Ако кажем на госпожица Райън, че госпожица Паркър се чувства добре в хасиендата на Алмеда, госпожица Райън ще поиска да разговаря с нея. Тогава ще трябва да й кажем, че радиото не функционира в момента и няма да функционира в близко бъдеще. Не мисля, че дъщерята на Големия Еди ще приеме това обяснение, като... задоволително.

Със затворени очи Трейс премисли всичко, което Инвърс каза. И още по-важно — това, което не каза.

— Напълно ли си сигурен, че най-новата пленничка на Раул е щастлива пленничка? — попита Трейс, фиксирайки Инвърс толкова напрегнато, че на другия му се прииска да е на друго място.

— До преди пет дни, да.

— Имаш ли някакви съмнения, че госпожица Паркър и госпожица Райън са замесени в някаква контрабанда?

— Не, и слава богу — каза Инвърс разгорещено.

— Тогава какво точно искаш да направя?

— Да позволиш на госпожица Райън да те наеме, за да „намерите“ приятелката й. Не си давай много зор да се добереш до хасиендата на Алмеда и...

— Колко време? — Трейс го прекъсна.

— Четири-пет дни. Най-много една седмица. Сеньор Алмеда не е известен с продължителността на увлеченията си.

Трейс леко се усмихна и само каза:

— Разтакаването няма да е проблем. Тази ранна буря разкаля страхотно планинските пътища.

— Съобщенията също са нарушени — побърза да добави Инвърс. — На всяка цена изтъкни това на госпожица Райън.

— Никакъв проблем. По дяволите, та това си е голата истина.

— Няма такова нещо като гола истина — измърмори Инвърс под носа си.

Трейс се усмихна кисело:

— Нещо друго?

— Не се издавай, че знаеш, че госпожица Райън е дъщерята на Големия Еди Маккол. И се увери напълно, че госпожица Райън не знае, че си нает от баща ѝ. Иначе ще те отпрати и ще наеме друг водач. Това изключително много ще затрудни нещата за посолството.

— Значи съм нает от Големия Еди? А мислех, че ти правя услуга.

Инвърс мило се усмихна и изложи на Трейс половината от извънредно сложната истина.

— Големият Еди поиска от посолството да наемем най-добрия човек в Еквадор, за да води и закриля дъщеря му, докато е тук. В края на краищата тя е съблазнителна прицел за отвличане. Ще ти плащат по хиляда американски долара на ден за... усилията ти.

Зелените очи на Трейс се присвиха.

— Изглежда прекалено.

— Големият Един е прекалено богат. Приеми го като бойно заплащане — добави Инвърс, сдържано усмихвайки се.

— Наистина ли очакваш някой да я отвлече?

— Не. Но разбери, Трейс. Не те изпращам на пикник. Жена, която може да се опъне на Големия Еди, може да покаже на мисурско магаре какво значи инат.

— Едва ли съм известен като слаб и отстъпчив противник.

— Да. Този факт ми е добре известен.

Инвърс се усмихна и вътрешно си каза, че му се иска да тръгне с Трейс и Синди Райън. Все пак си струваше да преживее всички неудобства, за да установи кой на кого ще покаже какво е инат.

ПЪРВА ГЛАВА

Добра работа, Инвърс. Колко труд и усилия се спестяват на ловеца, когато плячката сама си влиза направо в капана, саркастично си помисли Трейс, докато наблюдаваше високата жена с гарвановочерната коса грациозно да се придвижва през задимения бар към него.

В този момент Трейс беше готов да приеме всеки удар, който съдбата би му нанесла. Беше се разделил с Инвърс преди по-малко от двадесет минути. Никакво време да си вземе душ, да се обръсне, да се преоблече или да направи каквото и да било, за да се съвземе след последните шест седмици, през които се опитваше да попречи на Джей Айвар Полански, прочутия колекционер на орхидеи, да се самоубие или да убие някого, докато събираше живи дрънкулки, за да украсяват разглезени богати жени като тази, която точно сега преминаваше през претъпканото помещение.

Не че Синди Райън се нуждаеше от някакво украшение, реши Трейс, когато тя се приближи. Снимката, на която се виждаше само лицето ѝ, не я представяше добре. Тя имаше фигура, от която мъжът ставаше... неспокоен.

— Господин Ролингс? Аз съм Синтия Райън.

Гласът беше дрезгаво контралто, от което окончанията на мъжките му нерви още повече настръхнаха. Физическата му реакция го раздразни. Затова вместо да отговори веднага, Трейс отпи от чудесния скоч, който сервитьорката беше сложила пред него преди няколко минути. Без да промълви и дума, той остави парещия познат вкус на напитката да се разлее в него като целувка на жена, каквато винаги е търсил и никога не е намерил. Едва след като парещият вкус почти напълно се разнесе от езика му, той вдигна поглед.

В този момент Синди вече се надяваше, че е сбъркала и че този мъж не е Трейс Ролингс. Тя едва не отстъпи назад, когато студените му зелени очи се спряха на нея. Мъжът, небрежно облегат на малката масичка, протегнал напред дългите си крака, не беше това, което

очакваше да наеме. Не можеше да повярва, че този мъж с изцапаното тропическо облекло от каки, с одрасканите ботуши, с тъмната, от три дена набола брада на едрата му челюст, е водачът, който американското посолство въдушевено ѝ беше препоръчало да наеме. Можеше ли това да бъде двуезичният местен гений, който нямаше равен на себе си в Кито, Еквадор, или където и да било другаде из Южноамериканските Анди?

— Трейс Ролингс? — повтори Синди, съзнавайки, че гласът ѝ е твърде дрезгав, твърде скептичен и че не може нищо да направи по въпроса. Мъжът направо я нервираше. Той излъчваше някакво непринудено, диво присъствие, каквото хората свързват с котки, изтегнали се на слънце. Големи котки.

Черни ягуари например. Опасно красиви, опасно силни, опасно мазни... опасни.

— Аз съм.

Гласът на Трейс напълно отговаряше на вида му. Резонансът беше дълбок, хищнически и властен. Нервни окончания, каквито Синди не знаеше, че притежава, се раздвижиха и затрептяха в отговор.

— Имате ли някакъв документ за самоличност? — най-накрая попита Синди и още веднъж намръщено погледна мъжа.

Мнението ѝ не се промени след първия поглед. У Трейс нямаше нищо успокояващо, а Синди точно сега много се нуждаеше от успокоение. Сюзан липсваше от десет дни, а Сюзан, каквото и да ѝ хрумнеше, не беше от тези, които изчезват, без да оставят поне една бележка за приятелката си.

Трейс усети, че раздражението му преминава в остър гняв заради двойственото впечатление, което продължаваше да добива за надутата дъщеря на Еди. Невъзмутим, Трейс огледа Синди също така критично, както тя огледа него.

— Самоличност? — попита той тихо. — Разбира се. — Той се обърна, провикна се към бармана на скоротечен испански. Незабавно му отговориха по същия начин.

— Още нещо? — попита Трейс невъзмутимо и пак посегна към уискито.

— Моля?

Някой ден ще правиш точно това, принцесо — не се шегувам, помисли си Трейс с пристъп на чисто мъжка емоция, докато отпиваше

от ароматната златиста напитка. Нафукани богати момичета, които се скитат из места, където не им е работа, могат като нищо да станат причина мъж да падне, прободен с нож в някоя тъмна алея. А зад тази мисъл имаше друга: Господи, ако партньорката на Синди е наполовин толкова секси, нищо чудно, че Раул е поискал да саботира всички радиоприемници, да заключи всички врати и да хвърли ключовете в най-близкия кладенец.

— Искате самоличност? Пако поръчителства за мене — каза Трейс небрежно. — Познаваме се от години.

— Но аз не разбирам испански.

— Чисто тако, принцесо. Това е езикът на деня тук.

Черните очи на Синди се присвиха. Когато Трейс отново прехвърли вниманието си към скоча, тя се пребори с внезапен, рязък пристъп на раздразнение. Обикновено тя първа успяваше да се приспособи към положението, в което се оказваше, но точно сега нищо не беше нормално за нея. Беше изморена, имаше ужасно главоболие от трите хиляди метра надморска височина, на която се намираще Кито, и се тревожеше за Сюзан.

По никакъв начин нямаше намерение да се подчинява на приумиците и мъжките капризи на мършавия, тъмен, неугледен американец, превърнал се в туземец.

— Добре, Тарзан, преведете това на вашия тако — провлачено каза Синди. — Инвърс от посолството ми каза, че мъж на име Трейс Ролингс би се съгласил да бъде нает... ако цената е добра. Предполагам, че трябва да започна да назовавам числа. Когато цената е добра, Трейс Ролингс да благоволи да даде знак.

Само фактът, че Синди е била отгледана от абсолютен диктатор, маскиран като баща, и имаше по-голям брат, чийто характер беше направо противен, ѝ даде смелост да не се обърне и побегне, когато Трейс вдигна поглед към нея. Настъпи дълго мълчание, докато двамата взаимно се фиксираха. Трейс бавно се усмихна.

Синди усети леки тръпки да пробягват нагоре-надолу по гърба ѝ. Ако вярваше, че може да надбяга Трейс, щеше незабавно да се втурне към вратата. Но знаеше, че това е невъзможно, затова дори и не се опита. Трейс беше аклимитазиран към задушавашката височина на Кито, а липсата на кислород би я повалила, преди да е направила и тридесет крачки. За нея нямаше друг избор, освен на място да се

стегне и без да ѝ мигне окото, да действа, както винаги е правила с баща си.

Освен това Сюзан беше някъде сама, захвърлена из безлюдната пустош и това беше дивакът, който можеше да я намери.

— Сто долара на ден — каза Синди, гласът ѝ прозвуча твърде дрезгаво, почти задъхано.

Студените зелени очи на Трейс отново най-безцеремонно огледаха младата жена, възхищавайки се на всички меки извивки и съблазнителни сенки, смътно давайки си сметка, че не беше положила никакво усилие дори да намекне за кенската си надареност под дрехите. Беше облечена с джемпър в мръсно бял цвят, широк и измачкан. Коланът около кръста ѝ можеше да се стегне още няколко дупки, без да се вреже в нежната плът. Беше избрала плоски сандали, а не токчета, които биха подчертали гъвкавите движения на красиво оформените ѝ бедра. Ноктите на краката ѝ не бяха лакирани. Също и на ръцете. Ако имаше грим, той не си личеше на смътната светлина в бара.

Ето защо Големият Еди продължава да избира мъже за нея — тя е толкова богата, че никога не си е давала труд да изучи малките трикове и капани, които използват бедните момичета, за да възбудят интереса на мъжете.

— Двеста.

Трейс хвърли нов пренебрежителен поглед към Синди, след това го сведе към скоча си. Най-важното нещо, на което ще я науча, е, че има неща, които не могат да се купят с пари — и Трейс Ролингс е най-отгоре в списъка.

— Триста.

Ядосано, Трейс съжали, че веднага не каза на Инвърс да върви по дяволите. Но не му стигна дързост. Вместо това обеща да следи явно разглезената дъщеря на Големия Еди. И за да го направи, трябваше да си даде вид, че тя го наема... което би означавало тя да си помисли, че го е купила.

Бойно заплащане. И ще оправдая всеки цент от него.

Трейс отново сви рамене. Гордостта му можеше да се справи. Беше понесъл много по-лоши удари и беше оцелял. А и беше задължен на Инвърс.

— Четиристотин.

Трейс се протегна и вдигна дългите си, широки ръце над главата. Синди го измери на дължина и ширина и установи с внезапна странна слабост в коленете, че е само на една ръка разстояние от него.

— Петстотин — побърза да каже тя.

— Принцесо, току-що си наехте водач.

Синди погледна Трейс и се зачуди как ли би се почувствала Малката червена шапчица, ако трябваше да наеме Големия лош вълк, за да я води през ужасите и капаните на гората.

Щеше да се почувства така, както аз се чувствам сега. Изплашена!

— Добре. — Синди си пое дълбоко въздух, казвайки си, че се чувства облекчена, след като си нае водач. Искаше ѝ се да повярва в това. — Приятелката ми, която е и моя партньорка в бизнеса Сюзан Паркър дойде в Кито, за да купи местни платове. Но не говори испански, затова си има местен купувач, с когото се среща тук и той ѝ предава всички платове, които е купил от селата в региона си. Нали разбирате, имаме магазини за платове на двете крайбрежия на Съединените щати, а Сюзан е дизайнер и... Няма значение, това не е важно сега — каза Синди, установявайки, че се е раздрънкала, но че не може напълно да се спре.

Трейс много я дразнеше. Искаше ѝ се да избяга, но не можеше, затова най-подходящото нещо, което ѝ оставаше да направи, беше да спре с наемането на дивата котка, да намери Сюзан и да се разкара от тези презрителни зелени очи.

— Сюзан пристигна в Кито преди десет дни — побърза да каже Синди. — Педро, местният купувач, не се появил. Тя ми се обади и каза, че ще обиколи селата от региона на Педро. Това беше преди десет дни. Оттогава нямам никакво известие от нея. Не се е отписала от хотела, но не се е прибираща в стаята си, откакто е попитала за маршрута на автобуса. Чиновникът го записал на фонетичен испански, за да може да произнася правилно думите.

Трейс посегна към скоча.

— Автобус? Фонетичен испански?

— Тя не може да кара кола и не говори испански. Родена е в Манхатън.

Трейс изсумтя.

— Нека да се изясним.

Той допи скоча си и погледна към Синди с притворени очи.

— Приятелката ви не говори испански, не кара кола и е тръгнала из тия диви места да търси туземец, за когото знае само, че е „Педро“.

Руменина обагри скулите на Синди. Казано по този начин, прозвуча сякаш коефициентът на интелигентност на Сюзан беше колкото на четка за зъби. А случаят не беше такъв.

— Уверявам ви, господин Ролнигс, че Сюзан е опитен пътешественик. Не говори нито арабски, нито китайски, но е пътувала извънредно много — при това сама — из Близкия изток и в Китай.

Трейс изсумтя.

— Тогава защо се тревожите за нея?

— Винаги ми съобщава програмата на пътуванията си. Ако това е невъзможно, се обажда през няколко дни. Никога повече от една седмица. А вече минаха десет дни от последното ѝ обаждане.

— Може би е намерила Педро или някои друг туземец и са се уединили някъде да се гушкат и полюбуват един на друг.

Трейс остави погледа си да обходи отново тялото на Синди.

— Случва се, нали разбирате.

— Не и с мен — незабавно отвърна Синди.

— Но нали не вие сте се изгубила?

— Господин Ролингс...

— Да, Синди? — прекъсна я той. Непринуденият начин, по който се обърна на първото ѝ име, не убягна на Синди. Трейс ясно даваше да се разбере, че той контролира положението, а не тя.

— За петстотин долара на ден очаквам по-малко арогантност, Трейс.

— Кажете го пак, принцесо — рече той.

— Какво? — каза тя разгорещено. — Името ви?

— Не. Арогантност. Самата вие доста арогантно вирите нос — добави мъжът, подигравателно прокарвайки палеца под носа си. — Завършила сте изискан пансион за девойки от висшето общество, предполагам. Жалко, че не са ви научили на нещо полезно, например на добри обноски.

Синди усети как нова гореща вълна заля бузите ѝ и направи отчаян опит да задържи напускащото я самообладание. Каза си, че възбудата ѝ се дължи на височината, тревогата, недоспиването... всичко друго, но не и на факта, че ѝ е противно да вижда мъжко

презрение в студените зелени очи на Трейс. Затвори собствените си очи, надявайки се мракът да успокои режещата, крещящата болка в главата ѝ.

Никакъв късмет.

— Господин Ролингс, нямам времето и енергията да си играя на думи с вас. — Синди отвори очи. — Приятелката ми е изчезнала. Казаха ми, че вие сте мъжът, който трябва да я намери. Приех цената ви. Ще можем ли да се разберем?

— О, имате достатъчно време да си поиграете на играчки — каза Трейс и направи знак за нова напитка. Противно на убежденията си, той използва десния си крак, за да избути един стол за Синди. — Седнете, преди да сте паднала.

Над рамото на Синди Трейс каза нещо на сервитьорката, която се приближаваше със скоча му. Синди разбра точно толкова от испанския, колкото да се ядоса на това, което той поръча за нея.

— Достатъчно съм възрастна, за да пия — каза тя.

— И достатъчно глупава, обзалагам се.

— Гласът на опита ли говори? — попита тя, поглеждайки многозначително към скоча, който Трейс току-що беше поел.

— По-добре го повярвайте, принцесо.

Хапливият тон на Трейс рязко върна вниманието на Синди към лицето му. За сетен път тя установи, че той не е мъж, чийто вид вдъхва нежност и успокоение у жената. Без да поглежда встрани от бледото, напрегнато изражение на Синди, Трейс повиши глас и отново извика нещо на скоротечен испански. С невероятно бързина се появиха още два скоча, придружени от топла бутилка с кока-кола.

— Пийте — каза Трейс, като посочи към алкохолната напитка и същевременно сграбчи бутилката с кока-кола в една ръка, така че тя да не може да я достигне.

Синди внимателно погледна към скоча.

— Защо?

— Точно сега чувствате главата си, сякаш някой е погребал секира в нея, стомахът ви се измъчва от киселини, а прекосяването на стаята е като изкачване на стълби. Нарича се височинна болест. Ако искате още да се влоши, поемете глътка-две от напитката. Вярвайте ми, колкото по-бързо пиете, толкова по-бързо ще разберете, че познавам тази територия. А вие не. Може да съм пеон, но се нуждаете

от мен, принцесо. Колкото по-бързо го разберете, толкова по-добре ще се чувствате.

Синди седна и отклони погледа си от зелените като джунглата очи, вперени в нея, които я изучаваха, преценяваха. Болката в главата ѝ изведнъж стана двойно по-силна, тя чак се задъха. Стюардесата беше предупредила пътниците, че височинната болест не е нещо необичайно през първите няколко дни в Кито. Най-добрият съвет било да се почива, колкото се може повече, да се приема лека храна, да се пият сокове ѝ да се взема аспирин против главоболието. Ако не се почувствате по-добре след няколко дни, по-добре да се спуснете на пониска височина. И да си останете там.

Синди въздъхна, опря лакти о масата и масажира слепоочията си.

— Съжалявам, господин Ролингс, че трябва да ви разочаровам. Харесвам си главоболието такова, каквото е. Нямам нужда от болкоуспокояващи средства. Затова изпразнете си чашата. Аз черпя.

Настъпи продължително, неловко мълчание. Тя направи гримаса.

— Първото село в списъка на Сюзан е Попокакстил. Знаете ли го?

— Да.

— За колко време можем да се доберем дотам? — Синди вдигна глава и без да трепне, срещна зеления поглед на Трейс. — Не се опитвайте да ме убеждавате да не тръгвам натам без вас. Ако Сюзан е пострадала или има нужда от помощ, трябва да бъде при нея.

— Сестра ли ви е?

— Не.

— Любовница?

Челюстта на Синди увисна. Опита се да каже нещо, но от устата ѝ не излязоха никакви думи.

Беше ред на Трейс да въздъхне. Това беше очевидното обяснение на факта, че жена, която изглежда като Синди — и на всичкото отгоре е богата — не беше нито омъжена, нито, ако можеше да се вярва Инвърс, изобщо се интересуваше от мъже.

— Известно е, че има жени, които предпочитат жени — каза Трейс спокойно.

— След като се запознах с вас, започвам да разбирам защо!

Синди замахна с тънките си ръце и избута двете чаши със скок.

— Колко далеч е Попокакстил? — попита тя.

— Зависи.

— Чакам със затаен дъх. От какво зависи?

— Времето — каза кратко Трейс.

— Когато преди час се приземих, времето беше хубаво.

— Имала сте късмет. Дъждовният сезон тази година започна рано. В района около Попокакстил преди четири-пет дни бушува страхотна буря. Част от главния път с черно покритие е отмит. А що се отнася до последните петнадесет „къмъта“ по мръсния път до селото... — Трейс сви рамене. — Ще минат два, може би три дни, преди пътят да изсъхне достатъчно, за да бъде проходим.

— Къмъта?

— Километри.

— О, петнадесет километра са около седем мили, нали?

— Приблизително.

— Не е много далеч.

По начало много тъмните вежди на Трейс бяха доста извити. Когато скептично вдигна една от тях, той доби почти дяволско изражение.

— Зависи — каза той.

— От времето? — отвърна Синди.

— Учете се.

— Просто трябва да се преборим с времето. Не мога да стоя тук и да чакам.

— Принцесо, току-що се върнах от шестседмичен лагер в низината — прекъсна я Трейс. — Ако си мислите, че следващите два дни ще прекарам да измъквам роувъра си от мочурите, вместо да се отпусна и да се наслажда на някои от удоволствията на цивилизацията, докато планинските пътища изсъхнат, много се лъжете.

— Не мога да повярвам, че чувам това. Сюзан вероятно се е загубила, изплашена е и е ранена, а вие можете само да си мислите за скок?

— Не забравяйте горещия душ — тихо добави Трейс.

— Защо не? Очевидно имате нужда, както и да се обръснете, и от чисти дрехи!

Синди направи рязко движение с ръката си.

— Няма значение. Няма смисъл да се моля на по-добрата ви природа. Съмнявам се дали изобщо имате такава. Седемстотин на ден и тръгваме незабавно.

Трейс взе втория си скок, задържа чашата пред лампата на масата и се наслади на красивия цвят на течността.

— Не.

Отказът беше толкова тих, че на Синди ѝ отне цял миг да го регистрира.

— Осемстотин — каза тя ядосана.

— Не.

— Девет!

— Принцесо, има неща, които не могат да се купят с пари. Ако се нуждаете от помощта ми, помолете се. Не размахвайте пари.

— Да се помоля? Да се помоля! Какво мислите, че правех досега?

— Изисквахте или купувахте.

— Вместо да прося? — ледено отбеляза Синди. — Още ли не сте разбрали, Тарзан? От просията могат само да те заболят колената.

Синди се отблъсна от масата и се изправи, пренебрегвайки режещата болка в главата си.

— За щастие, не се налага да хабя колената си за вашето мъжко его. Нямам нужда от вас. Сама ще обиколя селата.

— Как? Не говорите испански, още по-малко някой от местните индиански диалекти.

— Също и Сюзан.

— И вижте докъде стигна.

— Не се шегувам!

Трейс презрително се изсмя.

— Сигурно.

Той се загледа в бледнината на Синди, в устните, сплескани от болка, в слабия трепет на ръцете ѝ.

— Приберете се в стаята си и си легнете, принцесо. В четвъртък сутринта на зазоряване ще ви взема от хотела.

Синди се завъртя на петите си и излезе, без да поглежда назад към Трейс, нито встрани към любопитните посетители, които наблюдаваха как високата гринга с горда походка напусна бара. Беше много ядосана на себе си заради толкова лошия начин, по който се

отнесе към Трейс, ядосана и на него, задето беше толкова непреклонен, високомерен, проклет, ядосана на живота, че я е поставил в положение, в което дори парите на баща ѝ — до които никога, по никаква причина не би се докоснала за нещо по-маловажно от изчезването на Сюзан — не можеха да ѝ купят приличен водач.

Усмивайки се хладно, Трейс проследи Синди, докато излизаше. Беше груб с нея и го знаеше. Но това си беше чиста проба случай на самоотбрана. Беше го сварила по бели гащи, със зяпнала уста. Нищо от брифинга на Инвърс, нито от снимката на Синди, която бяха дали на Трейс, не създаваше и най-малка представа за истинската жена. Пъргава, интелигентна, жизнена, с черни очи, които предизвикваха мъжете с бистротата и тайнствената си дълбочина. А и притежаваше нещо повече, нещо, за което Трейс винаги е мечтал, но никога не бе срещал.

Под хладната външност на Синди Маккол пламтеше такава страст, тъмен огън, нещо, за което мъж би извършил убийство. Или би умрял.

Трейс усети, че у него е пламнал подобен огън, който изгаряше цялото му тяло. Той все още беше там, гореше, все повече се разпалваше. Сега не обръщаше внимание, както не му обърна внимание в присъствието на Синди, знаеше, че ако му се поддаде, щеше без никаква съпротива да отстъпи пред чувствената поборничка. Нямахше да позволи това да се случи.

Усмивката на устните му се изви по-високо, след като установи, че вероятно е първият мъж, казал „не“ на госпожица Синтия Едуина Райън Маккол. Това трябва да е бил оздравителен урок за нея. Най-малкото в бъдеще едва ли ще посмее да гледа Трейс Ролингс така надменно, с толкова изтънчено презрение. Тя се нуждаеше от него. Какво удоволствие би било да я чуе, че си го признава.

Трейс се усмихна и отпи от скоча си.

Все още се усмихваше в четвъртък сутринта, когато отиде с колата да вземе Синди, но установи, че тя е наела джип и още във вторник е поела по магистралата към Попокакстил.

ВТОРА ГЛАВА

Синди отново се вгледа в мърлявата, измачкана карта. Ако беше разбрала правилно, трябваше неотклонно да следва пътя към Попокакстил. Ако грешеше, беше изгубена.

Колебливо погледна през напуканото предно стъкло към така наречения път, който си беше истинска яма, виеше се нагоре-надолу и встрани по разклонението на планината, чийто връх и поли бяха скрити в облаци. Гъстата гора от височините преминаваше в също толкова гъсти храсталаци. Пътят продължаваше да си е същият... отвратителен. От предишния ден не ѝ се беше мярнал никакъв пътен знак.

Единственото хубаво нещо беше, че главоболието на Синди най-после беше минало. Не знаеше дали вече беше свикнала с разреждения въздух или пътят наистина се спускаше на по-ниска височина, преди отново да започне да се изкачва нагоре по планината. Но със сигурност знаеше, че главоболието ѝ е минало и за това щастие беше дълбоко благодарна.

Синди отново погледна от картата към пътя. Нейното беше единственото превозно средство, което оставяше следи по набраздения обрасъл път след последния дъжд.

— Не съм загубена — си каза тя гласно, искаше ѝ се това да не прозвучи много като въпрос.

— Не си загубена — си отговори тя твърдо. Чу разговора със себе си и измърмори:

— Полудявам.

— Не, не полудяваш — веднага отвърна тя. — Просто искаш да чуваш, че се говори английски, след като толкова дни слуша неразбираемия испански.

— Наистина ли? От това се чувствам по-добре. Знаеш ли какво? Харесваш ми.

— Това е взаимно.

— Може би наистина полудявам.

— Не, просто шикалкавиш. Не искаш да отстъпиш в борбата с джипа.

— Имаш право.

Павираният път, по който Синди тръгна, не беше кой знае какво удоволствие, след като околностите на Кито останаха назад, но в сравнение с второстепенните и третостепенните пътища, на които се озова след това, павираният беше чудо на модерното инженерство. Цялото тяло я болеше от борбата с джипа по разкаляния от дъжда път.

Синди въздъхна, наведе се напред и завъртя ключа в стартера. Двигателят моментално се включи, факт, който я учудваше всеки път, когато се случеше. Казано дипломатично, джипът си имаше аура на натрупан опит. Но фактически изглеждаше, сякаш е преживял всички войни, като се започне с Кримската и се свърши с Виетнамската.

Въпреки това колата изглеждаше доста издръжлива, ако Синди не взимаше под внимание противната ѝ склонност да пука гуми в неудобни моменти. Не че някой момент изобщо можеше да е удобен. Първата гума се спуска предишния ден, само няколко часа, след като отби, за да заобиколи дупка по главния павиран път. Едва беше започнала да се бори с крика, когато момче, изглаждащо твърде малко, за да броди само по света, се появи, видя я, че е в беда, и се спря да ѝ помогне.

Езиковата бариера се оказа без значение. Сплесканата гума на всякакъв език си е сплескана гума. Момчето просто повери багажа си на съхранение у Синди и се зае да сваля гумата, да сложи резервната и да проследи с фатално и етическо чувство за хумор как гумата бързо се сви около собствената си джанта. Резервната също беше спукана.

Момчето извади и двете гуми от джантите им, сложи лепенка на вътрешните и ги наpomпа с инструментите, които взе от потрошената кутия, оставена в багажника на джипа. След това сглоби всичко и предаде на Синди две добри гуми. През цялото това време тя стоеше в студения ръмящ дъждец и държеше скъпоценния багаж на момчето — конопен чувал, съдържащ две страшно нещастни прасенца — и внимателно го наблюдаваше какво прави. Лепенето беше просто. Да намериш дупката, да почистиш мястото, което ще се лепи, кръпката да се намаже с лепило и да се сложи на гумата, здраво да се притисне и да се брои до петдесет и осем хиляди, а в това време двете прасенца постигаха сценични височини в бурните си мятания вътре в чувала.

Само споменът за всичко това караше Синди шумно да се смее. Искаше ѝ се да има снимка с нея и с двете подскачащи прасета в една ръка и чадър в другата, докато дъждът струеше от брадичката и лактите ѝ, а тя наведена и опряна о джипа, се опитваше да предпази момчето от внезапния пороен дъжд. Но ако имаше такава снимка, сигурно щеше да я размени за снимка, каквото наистина искаше — автобус с туземци, затънали до глезените в кал, жестикулиращи и бурно спорещи за най-добрия начин, по който да освободят джипа ѝ от затрудненото положение, в което се беше озовал, сред възмутени, макар и недокоснати животни, грамада от дърва, които можеха да напълнят цяла църква, и кал, достатъчно, за да се изгради Великата китайска стена.

Все още усмихвайки се на спомените, Синди върна джипа от банката на пътя. Но по-скоро го върна във, а не на пътя. Браздите бяха двойни, понякога тройни окопи, пълни с вода. Водата изглеждаше кафява, понякога метално сива в зависимост от ъгъла на слънцето, което се процеждаше през разсейващите се облаци.

Колкото и Синди да се стараше, беше невъзможно да предпази изцяло гумите на джипа от браздите. Поне браздите си имаха дъно, успокояваше се тя. Не беше сигурна, че би могла да каже същото за локвите, които се спотайваха в ниските места по края на пътя, т.е. ако изобщо имаше такова нещо като край на пътя. Понякога си беше просто дълго, дълго падане надолу в низината.

Наоколо всичко беше вода — стичаше се от всички пукнатини и процепа по стръмните планински склонове. Рано онази сутрин тя бликаше на порои и потоци, но силата им драматично намаля, след като дъждовете отслабнаха по височините. Тази мисъл развесели Синди толкова, колкото и слънчевите лъчи, които струяха през облачната маса. Скоро ще бъде наистина топло, а не почти топло. Скоро платненият покрив на джипа ще престане да излива вода по лявото ѝ рамо. Скоро ще направи някой завой и ще зърне жалкия Попокакстил щастливо затънал в кишата. Там щеше да намери храна и вода, и преди всичко да научи нещо за Сюзан Паркър.

Впрочем ако това наистина беше пътят за Попокакстил.

Синди трябваше с всички сили да се концентрира, за да може да си подбира пътя през природната стихия със скорост, малко по-голяма от тази на трикрако товарно магаре. С всеки метър, с който

напредваше, тя мълчешком благодареше на брат си Рай, който насила я беше научил на нежелани от нея умения. Преди години беше настоял тя да се научи да кара кола през каменистия път в ранчото му с джип, който използваше за зимен транспорт. Вече никога няма да му се подиграва за селяшкия му вкус към пътните настилки. След опита си в Еквадор тя ще може да кара по пътищата на ранчото на Рай със сто километра в час със завързани очи.

Предните гуми на джипа се заклециха в браздите в момента, в който кормило се изтръгна от ръцете на Синди. С безмилостно стържене тя премести скоростния лост на по-високи обороти, за да повиши мощността. Рай беше пропуснал да ѝ покаже как по-умело да сменя скоростите или двойното амбриране, факт, за който сега съжаляваше. На времето прие като обида настояването му да се научи да кара по примитивни пътища с кола без автоматични скорости. А на всичкото отгоре трябваше да се научи и да сменя гума. Тя непрекъснато бомбардираше Рай с остри забележки, докато той я обучаваше, но следващия път, когато го види, признателно ще падне на колена в двора на ранчото, ще целуне прашните му ботуши и ще му благодари за прозорливостта.

Със скриптене и пъшкане джипът се измъкна от дълбоките бразди. Но дори и на равна земя колата се накланяше надясно. Синди намери относително твърда почва, спря и излезе навън, за да види къде е повредата. Със свито сърце установи, че от предната дясна гума е останала само някаква сянка от предишната ѝ заобленост.

— По дяволите!

С ругатни гумата нямаше да се смени. Нито пък речникът на Синди беше достатъчно богат, за да ѝ помогне да се почувства по-добре. Мърморейки, тя се запъти към задницата на джипа, извади крика, напъха го под шасито и започна да натиска лоста.

Това, което на момчето отне само няколко минути, за да го свърши, на нея ѝ отне почти половин час. Накрая спуканата гума се издигна достатъчно високо над тинята, за да може тя да достигне всички гайки, придържащи гумата. Сграбчи ключа и натисна. Той така отскочи, че тя за малко не се плъсна в калта по лице. Пак натисна.

Нищо не се получи.

Синди натискаше все по-силно и по-силно. Никога не се е смятала за амазонка, но не можеше да си представи, че не е в

състояние да отвърти една проста гайка... В края на краищата момчето, което ѝ помогна вчера, беше високо колкото нея, а без никакво затруднение смени гумата. Накрая тя успя да намести ключа, здраво се опря на джипа, скочи на едното рамо на инструмента, което имаше формата на кръст, и използва цялата си тежест, за да принуди гайката да се завърти.

След още пет скока успя да разхлаби първата гайка. С останалите не беше толкова лесно. Когато най-после Синди успя да извади гумата, да я изтъркаля до задницата на джипа, да я смени с резервната и да завинти здравата на новото ѝ място, доколкото ѝ позволяваха възможностите, тя беше мръсна, жадна, гладна и изтощена. След като прибра инструментите, отми най-голямата мръсотия от себе си в една дъждовна локва. Студената, мътна вода я изкуши почти неудържимо.

— Не бъди идиотка — си каза Синди, докато облизваше пресъхналите си устни и бършеше ръце в мръсните си джинси. — Сега ти трябва само един пристъп на местна диария.

Изморена, Синди се отпусна на изкорубената седалка на джипа, запали мотора и запълзя напред, молейки се друга гума да не се спуска. Точно сега не ѝ се искаше да губи време да кърпи спуканата вътрешна гума. Всъщност се страхуваше, че няма да може да смъкне гумата от джантата, още по-малко да я натъпче обратно.

Следващият час мина без произшествия. След това Синди се озова на остър завой, където пътят съвсем очевидно беше стръмно наклонен към низината, която се виждаше долу отдясно на шестстотин метра дълбочина. Изведнъж и четирите колела забуксуваха, тъй като джипът загуби тяга в мазната кал и започна да се хлъзга настрани сантиметър по сантиметър към пропастта. Тя се вкопчи в кормилото и леко даде газ, чудейки се дали с този лек напън напред ще може да мине покрай хлъзгавото място, преди земното притегляне да увлече джипа в пропастта. Точно когато се пресегна към дръжката на вратата, за да скочи, едно от предните колела най-после получи добра опора и я изтегли нагоре и покрай опасния завой.

По планинското разклонение се откриваше дълга тясна низина. Заобикалящата я гора беше изсечена или изгорена съвсем наскоро, от което низината беше придобила грапав, изпъстрен вид. Покрай пътя растяха съвсем малко дървета и дребни храсти. Не се виждаше никаква

пропасть или завой. След това, което Синди преживя, пътят изглеждаше прекрасен.

— Почакай, Сюзан, където и да си. Идвам. Не бързо, но идвам.

Много по-развеселена, Синди се спусна по лекия наклон към низината... и затъна до броните в кал.

— Грасиас — извика мъжът към Трейс.

Трейс утвърдително махна с ръка, мъжът мощно даде газ на таратайчестия камион, вдигна опашат облак от мръсотия зад себе си и заобиколи калната отсечка, където главният път беше отмит. Трейс нави въжето, което беше използвал, за да изтегли камиона на мъжа, и се изкатери отново в големия, потрошен ландровър. Беше изминал разстоянието от Кито до това място за рекордно време въпреки отнесения на много места път и се чудеше дали всъщност не е тръгнал на лов за диви гъски.

Дори и след като видя мястото на отмития завой, където някаква кола е спирала, за да смени спуканата си гума, Трейс не беше сигурен, че отпечатъците от малки крака в калта принадлежат на Синди. Женски — да. На надменната принцеса? Може би, но съвсем не толкова сигурно.

Трейс всъщност изобщо не повярва, че Синди е тръгнала сама към Попокакстил, докато не отби от главния към черния път. В малкото селце, където се спря за храна и вода, той изслуша някаква епопея за автобус, джип, планина от дърва, разнообразен добитък — и уна американка муй ермоса с черна коса, топла усмивка и нито дума на испански.

Трейс не беше видял Синди да се усмихва, но се съмняваше, че има повече от една красива американка да пътува из тези диви места сама с джип и да разпитва на развален испански за пътя към някакво си село на име Попокакстил.

Очевидно някой наскоро е минал по мръсната следа, по която той караше. И този някой настървено е пробвал уменията си да управлява возило на четири колела, ако се съди по следите от боксуване. Първо джипът е попаднал на всички лоши места по пътя като насочван от някакъв объркан радар. Но с километрите Синди — ако се приеме, че наистина тя е карала джипа, се е научила как да не допуска колата да

увисва между браздите. Също е разбрала, че пълната с вода бразда е много по-сигурна от локвата встрани от пътя. Вероятно също е разбрала, че трябва да подава равномерно и сигурно газ на мочурливите места, за да не затъне или заоре по целия път.

Сега само дано завали.

С циничния поглед на мъж, намерил отговорите на въпросите, на които повечето хора биха предпочели да не отговорят, Трейс изследва облаците. Ако не завали преди залез-слънце, ще се учуди. Ако завали, нямаше да е много.

Твърде лошо. Един хубав дъжд направо ще я откаже от играта и ще я хвърли в прегръдките ми.

При тази мисъл устните на Трейс се превърнаха в права линия. Беше прекарал две неспокойни нощи да мисли за хладната интелигентност на Синди и за стегнатите ѝ меки заоблени форми. Това съчетание го омайваше, но и го предизвикваше. Беше достатъчно стар, за да познава добре собствения си манталитет и тяло, но дълбочината на реакцията спрямо апетитната госпожица Райън се оказа нещо ново.

А джунглата беше научила Трейс, че новото е синоним на опасно.

Той се намръщи и продължи да кара напред. След няколко минути пътят се раздели. Нямаше никакви знаци за градове или посоки. Главният мръсен път отиваше наляво, пресните дири, които той следваше, отиваха надясно. В далечината пътят започваше да се извива като змия нагоре по стръмната страна на планината.

— Сигурно е родена под щастлива звезда — измънка той, чудејки се дали Синди е съобщила да поеме по дясното разклонение към Попокакстил. Нищо по пътя не показваше, че той няма да се окаже нищо друго, освен водещ наникъде път за извозване на дърва.

Отпред сред снижаващите се облаци танцуваха светкавици. Изведнъж Трейс вече не беше толкова доволен, че дъждът ще хвърли Синди в прегръдките му. Ако не знае как да спре, да паркира и да изчака да отmine бурята, един хубав дъжд можеше като нищо да я изхвърли от планината. Хората, които бяха прокарали този път, нито са знаели, нито ги е било грижа да нивелират настилката, така че безконтролното превозно средство да се хлъзне към банката, а не към пропастта. Пътят е бил нивелиран — ако изобщо е бил, с оглед на бързо отводняване. Всеки наклон тласкаше надолу. Колкото по-

нависоко е пътят, толкова по-продължително щеше да бъде падането надолу към низината.

Тъй като денят превалеше, Трейс караше роувъра почти с безумна скорост. Пътят ставаше все по-лош с всеки сантиметър, с който се изкачваше по необитаваната планина. Спря само за няколко секунди на мястото, където джипът беше спукал гума. Един поглед му беше достатъчен, за да установи, че този път имаше отпечатъци само от един чифт крака. Смяната на гумата е била осъществена от самата принцеса. Едно ъгълче на устата му се изви нагоре, като си представи колко окаляна се е оказала, когато е свършила.

След това Трейс се зачуди кой ли от мъжете на Синди я е научил да сменя гуми и на какво ли друго я е научил, за да подслади урока.

Трейс отблъсна мисълта и се концентрира върху пътя, който се губеше, докато накрая му трябваша цялото умение и координация, да не говорим за евентуалната употреба на сила просто за да продължи да насочва роувъра в правилната посока. Когато пътят изведнъж стана стръмен и същевременно правеше остър завой навън, той видя широките следи от джипа на Синди, който се беше хлъзгал все по-близо и по-близо до смъртоносната пропаст отдясно на жалкия път.

— Исусе — изсъска Трейс между зъбите си, като видя колко близо е била Синди до катастрофата. — Крайно време е някой да върже тази нафукана малка...

Гласът на Трейс замря, когато роувърът се изкачи до малкото било и видя опожарената низина, която се простираше долу. На неколкостотин метра отпред в средата на изглеждаща измамно гладка отсечка от пътя джипът беше погребан до броните си в кал.

Усмивайки се по-скоро тъжно, Трейс пусна съединителя и тръгна към плячката, която най-последно беше успял да улови.

ТРЕТА ГЛАВА

Синди дори не забеляза роувъра, който предпазливо се приближаваше към нея. Точно в този момент тя не би забелязала нищо по-малко впечатляващо от земетресение от осма степен. Наведена напред, пъшкаща и със зачервено лице подскачаше на един крак из калта, докато с другия се опитваше да насили лопатата със счупената дръжка в калната каша. Целта на упражнението беше да изгребе достатъчно от лепкавата маса около предните гуми, за да могат да получат необходимата тяга и да изтеглят джипа от мочура.

Очакваше я повече лепкава кал, отколкото мускулите или инструментите, с които разполагаше, можеха да изгребат. След като беше ринала повече от час, тя се усъмни, че ще може сама да свърши работата. За нещастие, нямаше много надежда да получи помощ. След последния пороен дъжд повърхността на пътя не беше виждала нищо на колела. Ако наоколо имаше местни пешеходци, наскоро не са минавали покрай нея. Никакви следи от стъпки не накърняваха гладката повърхност на мочура, който се стелеше пред джипа.

Синди тихо изруга, докато гледаше как дупката, която изкопа с лопатата, бавно се запълни с кал. Подпря хлъзгавата твърде къса дръжка на лопатата о джипа и реши, че няма друга избор, освен да използва треволяците. Избърса калните си ръце в също толкова калните джинси и освободи въжето от лебедката, прикрепена към предната броня на джипа. Рай не беше отделил много време да ѝ покаже как се работи с лебедката на джипа му, но тя си спомни достатъчно, за да може да я деблокира и задейства преди около час. Опитът и грешките освежиха паметта ѝ.

Първия път, когато уви въжето около оголеното стебло на изгоряло дърво, тя истински се надяваше, че ще може да изтегли джипа от калта. Мислеше, че е нужна голяма мощност, затова подаде цялата възможна мощност на лебедката. За няколко мига въжето изстена и се опъна, а джипът наистина дръпна напред. След това

овъгленото дърво се пръсна, а въжето рязко отскочи назад към джипа, толкова силно, че въздухът изсвистя.

Синди отново се залови да изрива, докато ръцете ѝ престанаха да треперят. След това пак се опита да използва лебедката. Всичко, до което достигаше въжето, бяха скелети на дървета, още по-крехки от първия, който се опита да използва. Накрая се спря на жилавите зелени храсти и фиданки, избуяли след пожара. Първият храст, който използва, веднага отскочи от калта и се залетя към нея. Вторият и третият направиха същото. Нито един храст не издържа достатъчно дълго, за да издърпа джипа повече от два-три сантиметра.

Но храстите можеха да се използват и по друг начин. Синди доста бързо установи, че клоните им могат да бъдат натрошени с лопатата на по-малки парчета и да бъдат подпъхнати под колелата на джипа, така че да образуват нещо като груба постелка, която да даде повече тяга от калта. Така успя да се придвижи около пет метра. Със сегашната скорост щеше да се измъкне от мочура привечер... следващата седмица.

Синди отблъсна неприятната мисъл от главата си и се запъти към най-близкия храст със счупената лопата в една ръка и с куката на въжето в другата. На колене с помощта на лопатата тя уви края на въжето около основата на храста, а със свободната си ръка хвана куката и се изправи. Като се завъртя, за да се върне към джипа, забеляза движение по пътя.

Първо Синди си помисли, че колата, която се хлъзгаше и поднасяше насам-натам по пътя, е мираж, който се приближава. Когато спря на около пет метра от нея, малко преди мястото, където колелата на джипа бяха потънали до броните, тя разпозна Трейс.

Той се усмихваше.

Нормално, би трябвало Синди първа да се изсмее на картината, която самата тя представляваше, с кал до веждите и шума, полепнала по най-невероятни места от анатомията ѝ. За нещастие, реакцията ѝ спрямо Трейс не беше нормална още от първите думи, които си размениха. Изведнъж Синди се ядоса на Трейс, на джипа, на калния път, на света изобщо и на Еквадор в частност; но най-много се ядоса на себе си, заедно се вълнуваше, че изглежда кална и глупава пред Трейс Непоносимия Ролингс.

Когато вратата на роувъра се отвори, Синди обърна гръб на Трейс, замахна и ожесточено завъртя лебедката. Храстът просто отскочи от земята и се втурна към нея. Тя спря лебедката, вдигна лопатата и започна да удря по храста, докато го сплеска достатъчно, за да може да освободи края на въжето с куката, без да трябва да се изправи на глава, за да го стори.

— Не сте ли малко стара, за да си правите калени бисквитки?

Дълбокият, развеселен мъжки глас изобщо не помогна да се охлади гневът на Синди. Тя се обърна и бавно вдигна поглед към Трейс. Ботушите му за джунглата с връзки до горе, бяха набръчкани и чисти оттам, откъдето стърчаха над калта. Панталоните му от какви бяха чисти, сухи и натъпкани в ботушите. Макар и не прилепнали, те очертаваха мъжката сила под плата. Коланът му беше широк, стегнат около кръста. Учудващо голям нож — по-скоро сабя, висеше в калъф на кръста му. Ризата му беше от какви, чиста, суха, с дълги ръкави, с маншети, навити толкова, колкото да се вижда мургавата му кожа и лъскавите черни косми по жилестите му ръце. Дланите му бяха силни, дългопръсти и много чисти. От разкопчаната му на гърдите риза се подаваше буен кичур също толкова черна коса. Беше се обръснал след последната им среща. Някак чистата, сурова линия на челюстта му смущаваше повече от безгрижно наболата мъжка брада.

Синди не погледна по-нагоре от чувствените устни, извити под черната линия на мустаците му. От триумфа и задоволството, които се съдържаха в усмивката му, устните ѝ се стегнаха. Каза си, че е достатъчно голямо момиче, че може да поеме всякаква подигравка, на която би я подложил Трейс, без да си изпусне нервите и да влоши още повече положението си, като каже нещо.

След това установи, че е грешила. Със смесено чувство на ужас и удоволствие тя се чу да казва:

— Достатъчно съм стара за много неща, Тарзан.

Черният поглед на Синди, който се спусна надолу по тялото на Трейс, подсказа, че той е на първо място сред нещата, за които тя беше достатъчно порасла. Без да продума повече и дума, тя му обърна гръб и отново се зае да мачка изкоренения храст и да го тъпче под лявата предна гума.

— Знаете ли, интелигентно момиче като вас би трябвало вече да е разбрало, че не трябва да хапе ръката, която ще я нахрани. Но тъй

като не сте, вместо това ще ви дам някои инструкции.

— Много сте любезен — измърмори тя, удряйки ожесточено по храста.

— Знам. Също знам, че ако преди няколко дни бяхте проявили малко разум, вместо да се държите като надменна принцеса, която от мъже разбира толкова, колкото да хвърля пари по тях, щяхте да прекарате последните два дни да си правите маникюра и накрая щяхте да наближите Попокакстил толкова бързо, колкото и сега.

Синди млъкна. Бавно пусна лопатата, защото не можеше да е сигурна, че няма да замахне с нея по Трейс. Част от нея се възмути от самата мисъл. Друга част от нея се възмути, че не го направи. Преди три дни се беше клела, че знае всичко за себе си. За нещастие, Трейс се докосна до такива черти на темперамента ѝ, които блажено отлежаваха дълбоко приспани, преди да срещне него.

Тя коленичи и започна да трупа листа и клонки около гумата с ръка. Трейс предложи да ѝ даде съвет за най-подходящата растителност за целта, докато накрая тя загуби търпение.

— Ще помогнете ли да измъкнем джипа или просто ще продължите да се мотааете и да шумите? — попита Синди, без да вдига поглед.

— Чакам да ми бъде отправена молба. Хубава молба.

За миг светът придоби странен червеникавочерен цвят пред Синди. Твърде много спомени. Твърде много безполезни молби.

— Моля ви — каза тя с дрезгав глас — да вървите по дяволите!

Зелените очи на Трейс се свиха, сякаш му бяха зашлевили плесница. В продължение на минута единственият звук идваше от тъпченето на прогизнала шума в калта. След това ясно се чу плъокащият звук от ботушите на Трейс, който се връщаше към роувъра. Синди не вдигна поглед. Тя просто продължи да тъпче клонки, листа и стебла в калта, ожесточено борейки се да не се предаде на сълзите или на спомените, казвайки си, че беше стигнала дотук без Трейс и че ще може да измине сама и останалото разстояние.

Вратата на роувъра тихо се отвори и решително се затвори. Трейс се отпусна назад на удобната седалка и протегна краката си по дъсчения под пред пасажерското място. Уверен в резултата, той изчакваше Синди да се измори да предъква гордостта си, да преглъща тежко и да го помоли за помощ, от каквато очевидно се нуждаеше.

След като се научи кога — и как — да се моли за помощ, ще улесни много и за двамата останалата част от пътуването.

Трейс нямаше намерение да се бори със Синди на всеки сантиметър от пътя, докато „издирваха“ лудата ѝ приятелка. Не само беше глупаво непрекъснато да се борят, но можеше да се окаже и опасно. В дивата страна имаше моменти и места, където оспорването на инструкциите можеше да причини сериозни затруднения. Ако кажеше скачай, тя трябваше да се научи да скача. Ако се нуждаеше от помощ, тя трябваше безусловно да помоли за нея. Това беше единственият начин тя да не застраши сериозно и двамата с глупавия си инат.

Бойно заплащане. Да, правилно го нарече, Инвърс, проклетнико.

Ругатня просъска през зъбите на Трейс. Борбата между Синди и него изцяло ще бъде спечелена или загубена точно тук. Тя избра бойното поле, оръжията и залога — гордостта си. Единственото нещо, което оставаше на Трейс да направи, беше тя да приеме поражението си и те да продължат фарса с огледа на дивата страна, за да намерят жена, която не беше изгубена.

От удобното си място в роувъра Трейс видя бъркотията зад джипа. Вейки и тънки клонки с наранени и разкъсани листа безразборно стърчаха отстрани на дълбоките бразди, които джипът беше оставил. Разсеяно, след това с растящо внимание, погледът на Трейс проследи различните дири, които Синди беше оставила по калта, докато е окачвала въжето на храстите и ги е влачила към джипа.

При вида на пръснатите останки от обгорялото дърво тъмните вежди на Трейс се извиха нагоре. Надявам се, че тази малка глупачка не е пустила лебедката на високи обороти, когато стеблото се е разпаднало.

И все пак неприятният гъдел, който преминаваше по гърба на Трейс всеки път, когато погледът му се спреше на унищоженото дърво, му подсказваше точно какво се е случило. Стреснат, той се зачуди дали пукнатината в предното стъкло на джипа беше стара работа или стъклото е пострадало от неотдавнашен удар, нанесен от опасно поразяващо стоманено въже.

Колкото повече Трейс оглеждаше мястото непосредствено около джипа, толкова по-ясно му ставаше, че Синди стои заседнала тук от доста време. Невероятно и въпреки явната липса на опит при такива

ситуации, тя беше успяла да придвижи джипа няколко метра. Неохотно Трейс я похвали, че не е седяла с чистите си ръце, скръстени на скута, в очакване някой рицар в изкаляна ризница да ѝ се притече на помощ.

Упорита и съобразителна, така си беше, но това няма да извади джипа от калта. А дори и да го извади, няма начин нежното богато момиче да има достатъчно сили да продължи да си играе с калта. По дяволите, истинско чудо е, че още не се е предала. Сигурно е изтощена.

Петнадесет минути, предположи Трейс, докато наблюдаваше Синди, която беше клекнала в калта до предницата на джипа. Най-много половин час. Тогава ще ѝ дойде акълът, ще се предаде и ще прави това, което по начало трябваше да направи — да ме помоли за помощ.

Трейс правилно прецени резервите от силите на Синди. Последните няколко дни я бяха изтозили. Без храна и вода до този момент, тя беше на края на силите си. И днес беше последната капка. Крепеше се само на адреналин, на прилива на гневни вълни, които я заливаха всеки път, когато погледнеше назад през черната рошава завеса на косата си и зърнеше Трейс — сух, чист и удобно разположен в роувъра си да я наблюдава как се влачи из калта.

Синди стегна с въжето нов храст и започна да го налага с лопатата. Когато дойде време да отдели въжето от разкъсания храст, пръстите отказаха да ѝ се подчиняват. Те упорито продължиха да треперят, да се оплитат и хлъзгат, а трябваше да бъдат твърди. Минаха цели пет минути, преди да успее да изтегли и навие въжето. Най-накрая отново взе лопатата и използва ръба ѝ, за да разкъса и размачка храста на по-малки парчета. Едно по едно избута парчетата в калта около предните гуми.

Миналият опит беше научил Синди, че ще ѝ трябва поне още един храст, който да натъпче в калта, преди да осигури достатъчно тяга на джипа. Перспективата значително я развесели. Може би този път ще успее напълно да се освободи от мочура и да продължи да търси Сюзан. Макар че трезвомислещата част от мозъка на Синди повтаряше, че Сюзан е опитна пътешественичка, която категорично имаше котешката способност да пада винаги на краката си, независимо от обстоятелствата, неразумната част от мозъка ѝ продължаваше да ѝ

нашепва за всички бедствия, които биха могли да сполетят жена, пътуващия сама в непознатата страна.

Например Сюзан би могла да е наела водач като Трейс Ролингс.

Приливът на адреналин, който последва, след като видя Трейс, разположен в сухия, чист и комфортен роувър, помогна на Синди да премине през калта с въже в едната ръка и с лопата в другата. Удобно разположените храсти намаляваха. На четири крака и накрая и по корем тя успя да промуши въжетото, докато стоманата обгърна основата на храста. Бавно тя пропълзя обратно до джипа, задейства лебедката и разлюля растението.

Наранените листа на този конкретен храст миришеха на вонящото благо. Още по-потискащо беше това, че дългите метър и половина клони бяха необичайно жилави, което означаваше, че за да разчупи всяка пръчка, трябваше да нанесе два пъти повече удари с лопатата, отколкото за обикновен храст. Накрая Синди успя да натроши храста на годни за използване парчета. Изтощена тя остави настрана лопатата, награби наръч воняща растителност и започна да я тъпче в калта пред една от гумите.

Трейс погледна часовника си за тридесети път за тридесет минути. Беше минал половин час, а Синди не изглеждаше по-зле отпреди. Очевидно беше изморена. Но също така очевидно нямаше да се предаде. Той разтегли устните си в твърда права линия под тъмнокафявите си мустаци и си спомни думите на Инвърс: Всяка жена, която може да се опъне на Големия Еди, може да покаже на мисурско магаре какво значи инат.

Със здраво стиснати зъби и ръце Синди уморено се отправи към края на пътя с въжетото в едната ръка и с лопатата — в другата. Това, което ѝ помагаше да не се сгромоляса по лице в калта и да остане на място, докато закачаше храста за куката, беше твърдата ѝ решителност повече никога да не превива врат пред някой мъж, защото направи ли го, ще губи все повече и повече от себе си, докато накрая нищо няма да остане от нея. Беше просто една черупка, когато права наблюдаваше как Джейсън я напуска, отнасяйки невинността ѝ, надеждите и вярата ѝ в себе си.

Но аз си извлякох поука, си каза Синди твърдо. След като Джейсън напусна, казах на Големия Еди да върви направо по дяволите

заедно с мечтите си за династия. Тогава смених името си, закрих всички сметки на името на Маккол и напуснах дома си.

Оттогава Синди не беше вземала и стотинка от баща си. Разговаряше с него само ако не повдигаше въпроса за мъже, бракове и бебета. Ако не ѝ харесваше това, което чува — а то обикновено не ѝ харесваше — просто се обръщаше и си тръгваше. Гордостта, интелигентността и смелостта, които бяха нужни на Синди, за да обърне гръб на неизброими милиони и да си създаде собствен живот, често се наричат „характер“, когато се отнасят за мъже. Но щом се отнасят за жени, определенията, които се използват, далеч не са толкова ласкателни.

Все пак те не бяха нищо в сравнение с думите, с които Синди наричаше Трейс, докато се бяхтеше наоколо, влачейки още храсти в калта.

Трейс погледна от часовника си към окаляната жена и натрошения храст. Зелените му очи се присвиха едновременно от раздражение и от неохотно одобрение, след като регистрира времето.

Четиридесет и седем минути.

Разсеяно Трейс разтри със сгънати пръсти ставите на челюстта си, за да отпусне мускулите, които се бяха стегнали в открит бунт срещу факта, че си седеше и не правеше нищо, докато жената направо изнемогваше пред невярващите му очи.

Трябва да разбере, че съм ценен за нея, иначе ще се окажем в голяма беда в облачната гора.

Някак сега урокът нямаше такова значение за Трейс както преди.

Но трезвата мисъл му подсказваше, че урокът е по-важен от когато и да било. Синди просто трябва да го остави да поеме управлението на живота им в облачната гора. Тя се оказа много порешителен човек и Трейс дори не можеше и да си помисли да се бори с нея за всеки дребен аспект на експедицията им.

След като е готова да рухне от изтощение, вместо да си признае, че се нуждае от по-голямата му сила, да не говорим за опита, какво би казала, когато изникне важен въпрос като например да бягат и да търсят укрытие от евентуална буря, вместо да продължат да карат по пътя, който още с първия хубав дъжд щеше се промени от труден в опасен? Какво, ако ѝ кажеше да не задава въпроси на местните за Сюзан — в тази дива местност безспорно някои местни хора не трябва

да се разпитват — а тя въпреки това започна да задава въпроси, излагайки на опасност всички с ината и сигурността си, че може сама да направи всичко, при това по-добре?

Трейс продължи да разсъждава така, докато наблюдаваше Синди с премрежени очи и мълчаливо желаше тя най-после да отстъпи и да си даде почивка.

Тя не отстъпи. Просто продължи да си изпълнява задачата — да освободи джипа — с упорство, на което той само можеше да се възхищава. Но колкото повече наблюдаваше, толкова по-малко издържаше. Тази жена надмина себе си. Той го знаеше, макар че тя не го знаеше. Стори му се твърде мъчително да я наблюдава как се бъхти до пълно изтощение, след като той знаеше, че накрая тя ще рухне.

Но Трейс се насили да наблюдава неравното състезание между жената и мочура. Ако Синди безумно продължи да упорства, най-малкото, което той би могъл да направи, е да стане свидетел на жестоката цена на този конкретен урок.

И за двамата.

Трудно е да се определи дали Синди или Трейс се почувства по-облекчен, когато тя накрая натъпка последното парче храст в калта и се изкатери в джипа.

Първо, на Синди ѝ стигаше просто да поседи зад кормилото. Да не трябва да се навежда над калта, беше просто божествено. Освен това вътре в джипа беше далеч от локвите. Проблясващата им отражателна повърхност я измъчваше с видения за пиене и пиене на студена вода до насита.

Да не говорим, че с водата се поглъщат стотици различни и непроизносими микроскопични зверчета, които толкова ще те разболеят, че ще ти се стори страшно, че няма да умреш, унило си припомни Синди. „Никаква вода, преди да излезеш от мочура и преди да имаш време да превариш литър или три.“

Въздишайки, Синди избърса калните си ръце в калните джинси и посегна към ключа на стартера. Ръката ѝ видимо трепереше. Затвори очи и си заповяда да бъде силна поне още малко. Този път джипът ще се освободи. Трябваше да се освободи. Беше твърде изморена, твърде гладна и много, много жадна, за да направи всичко отново.

Както винаги, двигателят на джипа се запали от първия път. Синди кръстоса и изтри длани в раменете си — най-чистите места на

ризата ѝ — и хвана кормилото. Внимателно отпусна съединителя и даде газ. Предните колела се подхлъзнаха, завъртяха се, отскочиха и накрая се забиха в бъркотията от кал и растителност. Джипът неуверено премина няколко сантиметра, завъртя се надясно, отново намери опора, подскочи и се завъртя към лявата страна на пътя. Колата с цялата си дължина се плъсна в непокътнатия кален път, подскочи, извъргна се, изпъшка...

И отново заседна до броните в мочур.

Гледката на Синди, рухнала над кормилото, беше твърде мъчителна за Трейс. След първия поглед той отмести очи. Позата говореше за поражението ѝ по-ясно от всякакви думи. Беше спечелил, тя беше загубила... и вкусът на победата беше блудкав на езика му. Посегна към вратата на роувъра, искаше да спести на Синди разходката до неговата кола, за да моли за помощ.

Врата на джипа рязко се отвори едновременно с тази на роувъра. Синди излезе, затъна до глезените и пристъпи към предницата на джипа. Отне ѝ много време да деблокира лебедката и да изтегли въжето към големия особено пищен храст на ръба на пътя. Макар че храстът беше от същата страна на пътя, на която се намираще роувърът, Синди не погледна към Трейс.

Той затвори очи, след това отново ги отвори. Нищо не се беше променило. Синди не се беше признала за победена.

„Какво ти става, принцесо? Защо ти е невъзможно поне малко да отстъпиш? Щеше ли да ме помолиш за помощ, ако банковата ми сметка беше толкова тлъста, колкото твоята?“

Тъй като горчивите въпроси никога не напуснаха устата на Трейс, отговори не дойдоха.

Синди се препъна, подхлъзна се и падна на четири крака. Остана така няколко мига с наведена глава, бита, но непревита. Постепенно се изправи. Трейс не преставаше да ругае яростно, но той познаваше поражението, когато го погледнеше в лицето. Не можеше да се насили да седи и да наблюдава Синди да се блъска, докато припадне от изтощение.

А накрая точно така щеше да стане.

Нито горчивият урок постигна нещо полезно. Съвсем очевидно принцесата щеше да рухне мъртва в калните следи, преди да се унижи да помоли нещо от пеон като Трейс Ролингс.

Тогава нека рухне.

Трейс не си даде труд да отговори на мълчаливото си вътрешно негодувание. Сантименталността е последният съпротивителен вик на победения и той го знаеше. Имаше хора, които той съвсем безразлично можеше да наблюдава, докато се изтощаваха до смърт, но Синди не беше от тях. Остро ругаейки слабостта си с всяка крачка по пътя, Трейс премина разстоянието между себе си и Синди. Тя беше почти достигнала жилав храст, който беше избрала да жертва под предните колела на джипа.

Точно когато Трейс стигна до Синди, тя изпищя и замахна със счупената лопата към змия, скрита в храста.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Миг след това трейс заудря по змията с мачетето си. Докато големият нож проблясваше покрай нея, Синди се отдръпна от храста, опитвайки да избегне удара, движение, толкова инстинктивно, колкото и изхвърлянето на змията срещу нея. Но ненаправила и крачка, тя установи, че тялото ѝ трепери толкова много, че можеше да се придвижва само със залитане. Трейс я задържа права с лявата си ръка, докато с мачетето в дясната довършваше змията. Едва когато беше сигурен, че влечугото наистина е мъртво, той прибра в калъфа смъртоносното оръжие, сграбчи Синди и я отнесе обратно към роувъра.

— Никой ли не ви е казал, че змиите не проявяват специална снизходителност към упоритите принцеси? — попита Трейс, гласът му висок и груб от адреналина, който се изливаше в кръвта му.

Синди се намираше на сантиметри от смъртта и докато тя беше достатъчно наивна, за да го знае, той не беше.

— Някакво чудо е, че имахте късмет с лопатата, иначе голямото почти метър влечуго щеше да ви закове на място при първия удар, щяхте да направите две крачки и да умрете. Разбирате ли ме, принцесо? Щяхте да сте мъртва, мъртва! Къде мислите, че се намирате — Дисниленд? Май дори не ви е минало и през ум да се оглеждате за отровни змии?

Синди прехапа долната си устна и се насили да овладее тръпките, които разтърсваха тялото ѝ от все още неспокоен див страх.

— Рай винаги ми е казал, че ако вдигам много шум, змиите ще си тръгнат, преди дори да съм ги зърнала.

— Това не значи, че можете да си затваряте очите и опипом да си търсите пътя през еквадорската облачна гора — излая Трейс, чудейки се кой ли по дяволите беше тоя Рай. — Използвайте главата си! Твърде е студено, мокро и облачно, за да бъдат влечугите особено жизнени точно сега, но тази усети, че ви е в капана и замахна, за да се защити.

Слава богу змията се оказа твърде мудна и много бавно удари. Имахте късмет. Много, много голям късмет.

Ръцете на Трейс се стегнаха около калното женско тяло, което държеше.

— Но не се инатете, принцесо. Господ си има по-добри занимания от това да се грижи за упорити принцеси.

— В-ър-в...

— По дяволите — нетърпеливо я Прекъсна Трейс, завършвайки изречението на Синди вместо нея. — Продължавате да ми препоръчвате това място. Може би ще ви хареса да се присъедините към мен там?

Той рязко отвори вратата откъм пасажерската страна на роувъра и се промъкна вътре, все още със Синди на ръце. Когато тя се помъчи да се промуши и да се измъкне от скута му, ръцете на Трейс се стегнаха около нея.

— Никакъв шанс, принцесо. Почти ви бях поставил най-отгоре в частния си списък на среднощните ми страдания и няма да ви пусна известно време. Господи, не мога да повярвам, че сте жива — каза той с дрезгав глас, докато с бузата си галеше сплъстената копринена коса на Синди. — Беше на косъм. Съвсем на косъм.

Усети внезапните тръпки в тялото ѝ и я премести, за да може да я сгуши в прегръдките си. С много по-нежен глас измърмори:

— Няма нищо. Хайде, поплачете си. Вече сте в безопасност.

Синди колкото предусети, толкова и почувства милувката на бузата на Трейс. Тя не се разплака, макар че очите ѝ пареха и главата я болеше. Отдавна беше разбрала, че плачът, както и просията са пилеене на време и енергия. Това, което трябваше да се случи, щеше да се случи, и нито сълзите, нито молбите ѝ щяха да имат някакво значение за резултата.

Тя продължително вдишва и издишва и пак, и пак, докато накрая се отпусна на скута на Трейс с буза опряна в лявото му рамо, с ръка свита под брадичката му и длан, отпусната в топлото гнездо на разкопчаната му яка. Когато той започна да гали косата и гърба ѝ с бавни движения на дясната си ръка, тя въздъхна и затвори очи, поглъщайки успокоението, което ѝ предлагаше като балсам.

Отблизо признаците на умора по Синди бяха повече от очевидни за Трейс. Под петната от засъхнала кал кожата ѝ беше много бледа,

почти прозрачна. Също и устните ѝ, почти обезкървени. Клепачите ѝ имаха светлолилави сенки от изтощение. Крехките линии на ръцете ѝ бяха обезобразени от калта, от драскотините и охлузванията, причинени от смяната на гумите и изкореняването на храстите. Широките ѝ памучни дрехи изглеждаха сякаш са киснали в кал и след това са били оставени часове да се изпаряват. Блузата ѝ прилепваше о нея като кафява сянка. Дланите ѝ бяха изцапани с кал, също и краката ѝ.

Общо взето, Трейс никога не беше виждал жена, която да му действа наполовин толкова секси... нито някога се е чувствал наполовин толкова голям мерзавец.

Осъзнаването на този факт го шокира. Беше истинско безумие. Никой здравомислещ мъж не би предпочел кална мацка с магарешки инат, вместо парфюмираната, обиграна съблазън на жените, които е познавал в миналото, така ли е? Не, разбира се, че не. Никой здравомислещ мъж не би се оставил на мъките, които една разглезена принцеса неизбежно би му причинила, така ли е? Не, разбира се, че не? Никой здравомислещ мъж не би...

Синди въздъхна и се сгуши малко по-плътно до тялото на Трейс, отвличайки го от вътрешното му проучване на въпроса за мъжкото здравомислие. Дъхът ѝ размърда космите под гърлото му и характерната мъжка плът между краката му се раздвижи в отговор. Той се пребори с почти неудържимия импулс да улови ръката на Синди и да целуне калната малка длан.

Полудял съм.

Трейс затвори очи. Не помогна. От това останалите му сетива още повече се обостриха. Той усети стегнатите гърди на Синди, облепени с цялата си тежест в неговите, закръглената сладост на ханша ѝ, сгушен между бедрата му, деликатната милувка на дъха и пръстите ѝ, деко преплетени в космите точно под ключицата му. Също остро като бръснач усещаше туптенето на собствената си кръв и надигащата се топлина, която изпълваше слабините му, изпълваше него.

Принцесо, какво ще направиш, ако смъкна калните ти джинси, сваля ципа на панталоните си и те нанижа като гореща кадифена ръкавица?

Сърцето на Трейс заби два пъти по-бързо при тази мисъл. Очите му рязко се отвориха. Той внимателно вдигна Синди от скута си и отвори вратата на роувъра, мърморейки нещо като че ще събере нещата ѝ от джипа. Калта шляпаше и се просмукваше в ботушите му. Той грабна двата малки куфара от задната част на колата и ги пхна под едната си ръка. Под другата се озоваха сгъната мушама, мрежа за комари и спален чувал. В багажника на джипа не остана нищо, освен очуканата кутия с инструментите, закована към пода.

Предната — и единствената — седалка на джипа не предлагаше много нещо. Чанта, празна манерка, книжна кесия с няколко изхвърлени обвивки на храни бяха единствените неща, които Трейс намери. Грабна чантата и манерката и се върна при колата си.

Синди седеше на пасажерското място, наблюдаваше Трейс и ѝ се искаше той пак да е в колата с нея. Все още усещаше допира на стегнатото му тяло и нежните успокояващи разходки на ръката му по нея. Не се беше чувствала толкова глезена, откакто през месеците след смъртта на майка ѝ Рай, когато чуеше малката си сестричка да плаче нощем, идваше в стаята ѝ, вземаше я в прегръдките си и я люлееше, докато тя отново заспеше.

— Нещо друго? — попита Трейс, вглеждайки се в ясните черни очи, които го наблюдаваха учудващо съсредоточено. Почувства силно желание да погали сплъстените гарванови коси на Синди още веднъж. Усилието, което му беше необходимо, за да овладее импулса, го стресна.

— Само водата за радиатора и кутиите с газта — отговори тя.

Гласът на Синди беше нещо средно между дрезгав и стържещ, сякаш от вика от уплаха беше пресипнала.

— Би трябвало вече всичко да е наред — каза Трейс. — Мислите ли, че сте достатъчно силна, за да управлявате джипа, докато го измъквам от калта?

Тя бавно примигна, опитвайки се да се съсредоточи в думите му, вместо в изваяната линия на устните му.

— Само това ли? Просто да управлявам?

Трейс кимна.

Мислено Синди си даде сметка за себе си. Никога не е била дори и на една десета толкова изморена. От друга страна, всичко все още работеше, донякъде.

— Ще се справя — каза тя, колкото на себе си, толкова и на Трейс.

Синди понечи да излезе от роувъра, но само за да усети още веднъж силните ръце на Трейс да се приплъзват под колената и около гърба ѝ. Тя стреснато извика, когато той я вдигна от седалката и премина към джипа сякаш тя не тежеше повече от единия от двата ѝ меки куфара. Мъжът погледна надолу към учуденото ѝ, окаляно и въпреки това елегантно лице. Под тъмния мустак едно ъгълче на устата му леко отскочи нагоре.

— Попитях ви дали можете да управлявате, а не да ходите — обясни той.

Трейс забеляза как леко се извиха устните на Синди, почувства едва доловимата промяна в тялото ѝ, когато се отпусна в него, и му се прииска победоносно да се изсмее и същевременно да рече от обърканост.

— Мъж на думата си, така ли?

Когато Трейс отново погледна надолу към Синди, смехът изцяло беше напуснал лицето му.

— Да — каза той просто.

В продължение на дълъг момент тя се втренчи в напрегнатите му зелени очи. В този момент той странно ѝ напомни за Рай, единствения мъж, на когато тя никога не беше престанала да вярва. Бавно кимна.

— Добре — каза Синди с хрипкав шепот. — Ще запомня това.

Точно когато Трейс достигна джипа, Синди отново заговори.

— Трейс?

— Хм?

— Благодаря.

— За това ли? — попита той, като я вдигна малко по-високо.

— Не. Искам да кажа, да, но... змията — каза тя просто. — Благодаря.

Трейс стисна устни, а ръцете му се стегнаха около Синди несъзнателно, покровителствено.

— Няма нужда да ми благодарите. Вие нанесохте първия удар.

— Късмет. Змията беше два пъти по-дълга от жалката дръжка на лопатата.

Синди наблюдаваше, докато силният мъж, който я държеше, затвори зелените си като джунглата очи, скри ги под плътния гъсталак

на почти черните мигли. Те единствено придаваха някаква мекота на лицето на Трейс, което доби безизразен вид.

— Не ми благодарете. Аз съм глупакът, който за малко не ви уби.

— Това е смешно. Не вие вкарахте джипа в мочура или змията в храста.

— В никакъв случай не трябваше да ви позволя да отпътувате от Кито — каза Трейс сухо.

— Какво искате да кажете с позволя? — отвърна тя. — Вие нямате нищо общо с това. Аз наех джипа и също така аз го подкарах — на собствена отговорност!

— И вижте докъде се докарахте.

Синди вдигна поглед към присвитите зелени очи на Трейс и тежко преглътна.

— До прегръдките ви? — попита тя едва чуто.

Неволно Трейс се усмихна и бавно поклати глава.

— До тези прелестни устни, целите в кал, ето до къде — измърмори той, проследявайки извивките на устните ѝ с поглед, който издаваше откровен мъжки глад. — Мога безпроблемно да ви измъкна от калта, но след това може да се окажете в по-голяма беда отпреди.

Преди Синди да успее да отговори, Трейс я пусна на шофьорското място в джипа и се отдалечи. Тя го наблюдава със смесица от завист и възхищение, докато маневрираше роувъра през калта и го позиционира с безспорна сила и умение. Роувърът имаше две лебедки, една предна и една задна. Когато колите горе-долу се изравниха, Трейс използва задното въже, за да закачи джипа към роувъра.

По-големите, по-широки гуми на колата на Трейс се въртяха в пресния слой тиня, нанесен от бурята, докато накрая напипаха солиден път отдолу. Джипът дръпна напред и стресна Синди. Тя напрегна всичките си сили, за да управлява, но знаеше, че по-тежкият роувър и умението на Трейс вършеха истинската работа. Заедно двете коли преминаха през ниската отсечка на пътя и се изкачиха по калния склон на противоположната страна.

Целият процес отне около три минути.

Яростно ръцете на Синди се впираха в кормилото, искаше ѝ се това да е гърлото на Трейс. Той едва беше нацапал ботушите си, докато измъкваше джипа от мочура, а беше седял невъзмутимо на задника си

да наблюдава как ръцете ѝ се покриват с живи рани, докато тъпчеше храсти в калта.

И я е чакал да го моли за помощ. Много мило.

Добре, че Трейс продължи да кара, а не спря, за да раздели двете коли. Синди беше твърде ядосана, за да обръща много внимание на подробности като управление, съединител или газ. Беше твърде гневна, за да прави нещо друго, освен да стиска зъби, за да потисне гневния вик, който се опитваше да пробие през гърлото ѝ. Настроението ѝ не се подобри, когато на не повече от десет минути надолу по пътя изникна село.

— Проклет да е! — каза Синди с болезнена сила. — Проклет, проклет, проклет, проклет! Ако знаех, щях да измина пеш разстоянието за половин час!

Обектът на гнева на Синди раздели вниманието си между пътя пред него и джипа отзад, теглейки Синди направо към местната кръчма. Докато паркираше, няколко старци вдигнаха поглед от удобните си места около грубо издяланата от дървени трупи маса. Синди проследи Трейс, докато отиваше към мъжете, след това излезе и уверено се запъти към предницата на джипа. Без да поглежда към Трейс, започна да дърпа въжето, опитвайки се да освободи колата.

— Пуснете го — изкрещя Трейс. — Днес никъде няма да ходим.

— Говорете за себе си — измърмори Синди под носа си.

Следващото нещо, което осъзна беше, че ръцете ѝ бяха отблъснати от въжето.

— Казах да го пуснете.

Синди се втренчи в Трейс с мълчалив кипящ гняв.

— Това е Попокасктил — каза той. — Нали си спомняте, че тук искахте да дойдете?

Тя прехвърли погледа си към гърлото му.

— Нещо ви смуцава? — Трейс попита спокойно.

— Вие. Вие сте противен. Знаели сте, че можете да измъкнете джипа само за няколко минути, а ме оставихте да се бъхтя, докато ми се кръстосаха очите.

Трейс изчака.

— Също така сте знаели през цялото време, че Попокасктил е близо!

Това беше повече обвинение, отколкото въпрос, но все пак Трейс отговори.

— Да!

— Но не ми казахте!

— А вие не попитахте.

Той се вгледа в силния цвят, с който гневът обагри окаляните бузи на Синди и тихо попита:

— Имате ли да питате за нещо сега, принцесо?

Трейс зачака, но Синди просто се обърна, довлече се пак до джипа и седна, отпусна глава на облегалката на седалката и плътно затвори очи.

— Както искате — каза той, свивайки рамене, въпреки гнева, който закипя в кръвта му. — Но принцесите винаги правят каквото си искат, нали така?

При тези думи Трейс се обърна и се върна при мъжете в кръчмата. Синди се загледа през полузатворените си очи, видя как друг паянтов стол изникна незнайно откъде. Трейс седна. Отвътре излезе огромна, едра жена с чиния, препълнена с храна в едната ръка и шише бира в другата. Всичко остави пред Трейс.

Слюнчените жлези на Синди я заболяха от внезапния пристъп на глад и жажда. Тя го изхвърли от мисълта си. По-скоро ще храни прах и ще се превърне в скелет от глад, отколкото да помоли Трейс за храна и вода. Просто ще си почине известно време. За около половин час ще събере достатъчно сили, за да може да жестикулира на туземците, докато най-накрая дойде взаимното разбиране. А с него храна и вода.

— Вода...

Тя се изправи напълно, замига и се огледа наоколо с истински интерес. Като във всички села, Попокасктил имаше централен кладенец, откъдето населението си вадеше вода и около който хората се събираха, за да клюкарстват.

Въпреки изтощението, което я правеше непохватна, решителността на Синди ни най-малко не беше намалала. Наведе се през седалката, зарови в кутията с инструментите, докато накрая в бъркотията ръката ѝ напипа тенекиена кана, и излезе от джипа. Когато се изправи, зави ѝ се свят. Изчака, докато предметите пред погледа ѝ спрат бесния си ход, след това се запъти към кладенеца. Едва беше

напълнила каната със студена, сладка вода, когато Трейс дотърча като зъл гений и изхвърли водата в калта.

— Малка глупачке! През цялото ли време сте пили от местната вода? — попита той грубо.

Синди поклати глава и замечтано се загледа в разлятата вода:

— Щях да я преваря.

Трейс шумно въздъхна. Взе каната в една ръка, а с другата улови оцапаната китка на Синди.

— Не ви ли е минавало през ум, че мога да имам вода в роувъра? — попита той, докато я влачеше обратно към колите. — Или си мислехте, че водата на един пеон е точно като всяка друга, затова така или иначе трябва да се преварява?

Без да чака отговор, Трейс захвърли каната отзад в роувъра и извади собствената си манерка. Натика я под носа на Синди:

— Пийте.

Тя не чака втора покана. Несигурно отвори капачката на манерката и започна да поглъща огромни глътки от чудесната вода, без да я е грижа, че една част се стичаше от ъгълчетата на устните ѝ. През живота си не беше опитвала нещо наполовин толкова хубаво.

С присвити очи Трейс я наблюдаваше. Когато спря, за да си поеме дъх, той попита:

— Колко време сте карала без вода?

Синди го погледна над манерката:

— Не твърде...

— Колко дълго? — я прекъсна той грубо.

— Късно вчера следобед останах без вода — каза тя с предизвикателен тон. — Щях да си преваря малко миналата нощ, но не можах да намеря дори една локва там, където бях паркирала. А днес бях толкова заета да си правя калени бисквитки, че не можах да стигна до варене.

— И щяхте да умрете от жажда, но не и да помолите за каквото и да било пеон като мен, така ли?

— След като зърнах самодоволната ви усмивка, когато спряхте и ме видяхте в калта, напълно сте прав!

Трейс си спомни книжната кесия с няколко изхвърлени обвивки от храна.

— Кога за последен път ядохте?

— Никакъв проблем. Знам две и двеста — каза тя, удряйки с длан по дясното си бедро.

— Откога...

— От вчера — каза Синди, прекъсвайки го.

— А аз ви мислех за интелигентна.

Трейс хвана Синди за ръцете и я повдигна няколко сантиметра нагоре към лицето си.

— Слушайте, принцесо. Това е дива страна с планини, по-високи от Господ и по-коварни от ада. Облачната гора и пет пари не дава дали си богат или беден, крал или пеон, мъртъв или жив. И направо загивате, ако не престанете да важничите. Аз не съм ясновидец. Ако искате нещо — храна или вода или каквото и да е — помолете се. И когато ви кажат да направите нещо, като например да не пипате въжето на роувъра, направете го. Това конкретно въже се освобождава по особен начин. Сбъркате ли, губите пръст.

— Ако ми бяхте казали за въжето, аз...

— Не — отсече Трейс, прекъсвайки Синди. Погледна надолу към предизвикателните ѝ черни очи. — Какво ще стане, ако нещо се обърка и нямам време да споря или да обяснявам? Трябва ли и двамата да пострадаме или да умрем, защото сте твърде разглезена и упорито отказвате да изпълнявате разумни инструкции? Във всяка експедиция има само един водач и аз съм водачът на тази. Ако не сте съгласна, ще ви завържа в джипа и ще ви влача по целия път обратно до Кито.

На Синди много ѝ се искаше да каже на Трейс да върви да се пържи в ада, но знаеше, че би било глупаво — също като някои неща, които вече беше направила. Нямахте нито опита, нито рефлексите да бъде самостоятелна в облачната гора и вече неведнъж го беше доказала. Да кара без храна и вода във време, когато се нуждае от цялата си сила, не беше от най-умните ѝ постъпки.

Но също така коефициентът ѝ на интелигентност беше засегнат от първия миг, в който погледът ѝ се спря на Трейс и почувства тъмен огън да пламва под кожата ѝ.

— Добре — процеди Синди през зъби. — Ти Тарзан, аз Джейн, така да бъде.

— Молиш ли ме или ми казваш?

Тя затвори очи и ѝ се прииска да бъде два пъти по-силна от Трейс. Три пъти. Четири.

— Помоли ми се, принцесо.

Но тя не беше силна. Беше замаяна и изморена, а езика си чувстваше като мръсна ръкавица в устата си.

— Налагало ли ти се е някога — каза тя хрипкаво — да просиш за нещо?

— Не говоря за просия. Аз...

— Налагало ли ти си е? — попита тя, прекъсвайки го.

— Не — отговори той кратко.

— Така си и мислех.

Синди отвори очи. Бяха черни и безизразни като нощно небе без луна и звезди.

— На мен ми се е налагало. Това повече няма да се случи. Никога! Следователно ако приемаш тази работа да намерим Сюзан Паркър, ще си платя за това. Ако искаш да кажа „много те моля, помогни“, ще намеря друг начин да търся Сюзан — защото колкото и мило да се моля, ти ще си правиш това, което си искаш през цялото време и ще ми натриваш носа на всяка стъпка по пътя.

Горчивината, която се долавяше в иначе равния ѝ тон, беше почти осезаема. Инстинктивно Трейс разхлаби хватката си и дланите му започнаха нежно, бавно да я галят.

— Така ли се е отнесъл някакъв мъж с теб? — попита Трейс тихо. — Накарал те е да се молиш, след това те е унижил?

Последва бърз проблясък на предизвикателен поглед и след това нищо. Лицето ѝ доби безизразен вид, също като очите ѝ. Беше прекарала много години да се учи как да не мисли за предателството на Джейсън. Нямаше смисъл отново да започне да си спомня за него сега.

— Това няма нищо общо с намирането на Сюзан — каза Синди.

За миг Трейс стегна хватката си. След това я пусна.

— Сюзан е била тук преди седмица — каза той, завъртайки се настрана. — Купила е платове и е продължила към Сан Хуан де Куекстил.

ПЕТА ГЛАВА

— Сан Хуан де... каквото и да е там — измърмори Синди, опитвайки се да си припомни реда на селата, от които Сюзан си набавяше платовете. — Това не е далеч.

Трейс се спря, но не се обърна.

— Ей там на изток, на другото било.

— Добре — каза Синди с облекчение. — Не можем да се доберем дотам преди полунощ.

— Едва ли.

Синди погледна към небето. Слънцето вече беше зад склона на планината, но имаше вероятност да бъде светло още час. Както обикновено, облаци от най-различен вид се носеха насам-натам, но нямаше опасност от истински дъжд.

— Времето е добро.

— Но ти не си добре — каза Трейс сухо. — Имаш нужда от храна, баня и сън, в този ред.

— Но...

— Не.

Синди здраво стисна устни пред неизречените възражения. Ти Тарзан, аз Джейн. Това е облачната гора на Трейс и неговите правила. Спорът нямаше да промени нищо.

Пък и беше много изморена, за да спори.

Без да поглежда назад, за да види как краткият му отказ се е отразил на Синди, Трейс влезе в кръчмата. Едва озовал се вътре, той започна ожесточена борба със себе си. Ругаейки липсата си на воля, когато ставаше дума за Синди Райън, той атакува дебеличката сервитьорка. Обеща си, че ще принуждава Синди да го моли за всичко, за което имаше нужда, но я виждаше жадна и гладна, сломена пред него. Ще организира експедицията по по-нормален начин веднага щом тя се нахрани и отпочине. Дотогава нямаше да може да я гледа такава мръсна, с изпито лице, без да му се прище да се обади в най-близкия

полицейски участък, за да започне да си признава престъпления, за каквито никога не беше чувал, още по-малко извършил.

Десет минути по-късно, когато Трейс се появи от кръчмата с храна, намери Синди, неудобно свита на седалката в джипа и дълбоко заспала.

Обзалагам се, че ако бях казал, че се нуждае от сън, храна и баня в този ред, щях да я намеря гола-голеничка натопена в селския кладенец, помисли си Трейс тъжно, загледан надолу към сплъстения воал от черна коса, който се беше разпилял на седалката. Може би ако ѝ кажа да спи в джипа тази нощ, няма да има нищо против двамата да спим в единственото легло в единствената стая в града.

Трейс се добра до джипа и разтърси Синди, за да я събуди. В момента, в който започна, мънкайки, да протестира, задето я връщат насила в съзнание, той натика чинията с храната под носа ѝ. Ефектът беше незабавен и здравословен. Черните очи се отвориха, впериха се в купчинките от дребни картофчета, печено пиле и царевични питки. Синди вдъхна аромата и посегна към храната. Видът на мръсните ѝ пръсти я спря по средата.

— Душът ти ще бъде готов едва след няколко минути — каза Трейс отривисто. С нетърпеливо рязко движение на китката си той разгъна влажно подобие на пешкир, който носеше. Подхвърли ѝ го на китките.

— Ще се върна за чинията. По-добре да е изпразнена.

След това Трейс отиде към роувъра и започна да го разтоварва. Синди беше твърде заета да изтрива лицето и ръцете си, за да забележи какво прави Трейс. По средата на почистването, когато меката бяла тъкан, която използваше, беше станала непоправимо мръсна, тя я огледа отблизо и стреснато извика. Старателно набиваше кал в някога чиста фланелка. Ако се съдеше по размера ѝ, можеше да принадлежи само на един мъж — Трейс Ролингс.

— Е, вече е твърде късно — измърмори тя. — Поне да си свърша работата докрай и да я унищожа напълно.

Изчисти пръстите и лицето си, преди алчно да атакува чинията с храна. Ароматът на печените картофи беше неочакван, деликатен и направо прелестен. Пилето беше с шоколадов сос, също така неочаквано и прелестно. Месото беше толкова жилаво, колкото

питките бяха сочни и крехки. Изяде всичко, без да се спира, реши, че страният шоколадов сос постепенно започна да ѝ харесва.

Когато след половин час Трейс се върна, очите на Синди бяха затворени и в чинията нямаше нищо, освен старателно оглогзани кокали. Надяваше се, че пълният стомах ще подобри настроението ѝ.

Посегна да я събуди, но се спря, загледа се в бляскавата фина кожа, оброчена в кичури гарвановочерна коса. Дишаше дълбоко, спокойно, съвсем дребна трохичка от питката се подаваше от тъглчето на пълните ѝ устни.

Бавно Трейс отдръпна ръката си. Ако докоснеше Синди, щеше да се наведе и да оближе малката трохичка... след това да плъзне езика си в топлата уста и да я целува така, както искаше от момента, в който за първи път я видя в задимения бар в Кито.

— Банята ти е готова — каза Трейс с дълбок глас.

Синди се размърда. Трейс похотливо се загледа, докато розовият ѝ език се разходи по меките алени устни, наслаждавайки се на наскоро погълнатата храна и облизвайки малката трохичка. Започна да се изправя, изохка тихо и се сви в друга неудобна поза на изкорубената седалка.

— Можеш ли да ходиш или предпочиташ да те пренеса? — най-накрая попита Трейс, надявайки си, че Синди ще предпочете да ходи.

Ако точно сега я усетеше в прегръдките си, нямаше да може да отговаря за целувката, която със сигурност щеше да изиска от тези алени устни.

— Ммм — съгласи се Трейс, въздъхна, без да може да реши дали да се усмихне или да прокълне възможността, която току-що се откри пред него.

Той вдигна Синди от предната седалка на джипа, мина през страничната врата на кръчмата и я вкара в малко помещение. Подът беше дъсчен, от стената надничаше ръждясала тръба, а на високия перваз на прозореца стърчеше невероятно син сапун. Собственият ѝ шампоан, балсам и гребен бяха оставени близо до вратата заедно с пешкира, на който се виждаха инициалите ТЕР.

— Събуди ли се? — Трейс попита тихо.

Тя измърмори нещо като „не“ в съня си.

— Добре.

Бавно Трейс остави Синди да се плъзне покрай тялото му и я изправи на крака. Не я пусна, само премести ръцете си, докато тялото ѝ така прилепна към неговото, както мъглата беше прилепнала към планинските склонове — без ръбове, без пропасти, без нищо помежду им. Загледа се надолу към устните ѝ и се зачуди дали и на вкус са толкова сладки, колкото изглеждат. Мълчаливо изруга за последен път, задето толкова не може да се владее, когато става дума конкретно за тази жена, той се наведе и внимателно, невероятно деликатно долепи устата си до нейната, без да остави и частица от чувствената повърхност недокосната.

Няколко мига Трейс бавно движеше главата си, разделяйки устните на Синди малко по малко, усещайки неуловимите промени в телесното ѝ напрежение, докато тя преминаваше от сънна замаяност към сладостна полуразсъбуденост. Изведнъж той повече не можеше да чака да я вкуси. Настървено извъртя глава.

Устата на Синди изненадано се разтвори в отговор на целувката, правейки я уязвима на нежното проникване на езика му. Не можеше нито да говори, нито да помръдне, толкова здраво беше стегната в ръцете на Трейс. Нямахше физическа защита срещу бавното, пламенно настъпление на езика му. Нямахше и съзнателна отбрана срещу унищожителната целувка, защото никога не е била целувана с една десета толкова плам дори от мъжа, за когото някога мислеше да се омъжи.

Синди простена и се отпусна в прегръдките на Трейс, движейки езика се по неговия, усещайки го все по-дълбоко и по-дълбоко с всяка секунда, докато накрая се вкопчиха във всепроникваща целувка, от която костите ѝ омекнаха.

Рязката поява на земя под краката ѝ изненада Синди. По същия начин ѝ подежда и внезапната празнота, която усети, когато Трейс отлепи устни от нейните. Бавно тя отвори очи с безспорното чувство, че току-що е направила грешка. Лоша. Никой друг мъж след Джейсън — първия ѝ любовник — не е успявал и най-малко да я възбуди. И беше се заклела, че той ще бъде последният. Ако трябваше да направи изключение от това конкретно лично правило, знаеше, че щеше да го направи с някого, много по-слабо потентен от Трейс Ролингс. Той превишаваше равнището на сексуалния ѝ опит.

Но я изкуши почти неудържимо. Късната златиста слънчева светлина, която проникваше в умивалнята през високия прозорец, придаваше блясък на очите му в почти смарагдов цвят, два зелени огъня, които я наблюдаваха.

— Вярвам, че най-после съм намерил начин да общувам с надменната малка принцеса — каза Трейс, усмихна се и отново се наведе към устата на Синди.

Синди се стегна и се опита да се освободи от прегръдките на Трейс. Не постигна никакъв успех. Беше дори по-силен, отколкото изглеждаше, държеше я без никакво усилие, възбудено. От милувката на мустака му по чувствените ѝ зачервени устни тръпки полазиха нагоре-надолу по ръцете ѝ.

— Хайде не се напушвай пак — промълви Трейс, леко хапейки долната устна на Синди. — Само реших, че след като думите толкова те затрудняват, има смисъл да ти предложи друг начин да ми благодариш, задето изпълнявам всичките ти прищевки.

— Много великодушно от твоя страна — Синди успя да процеди през стиснатите си зъби.

— Така си и помислих. Имаш ли нещо против да включа в сметката ти бъдещи слугински услуги? — попита той и прокара върха на езика си по затворените ѝ устни.

— Не, благодаря — отвърна Синди хладно, чувствайки се като глупачка, задето така цялостно откликна на Трейс, след като целувката за него не е била нищо друго, освен шега. — Винаги възнаграждавам с щедър бакшиш прислужниците.

Трейс се изправи и я пусна.

— Вече си напълно събудена, нали принцесо?

— По-добре късно, отколкото никога.

— Аз не мисля така. Спящата версия е много по-женствена.

— Женствено не е синоним на глупаво — тросна се Синди.

— Знам. Но съм учуден, че и ти го знаеш.

При тези думи Трейс излезе и затвори вратата след себе си. Гласът му се чу през зле уплътнените дъски, предупреждаваше я, че има само петнадесет минути, за да се измие. Тя затвори очи, овладя разстроената си нервна система и пусна душа.

Тънка, непостоянна струйка студена вода излезе от тръбата. Тя огледа дрехите си, сви рамене и пристъпи под водата. С бързи

движения намокри и насапуниса всичко от глава до пети с шампоана си, изплакна се, след това смъкна надолу бельото си и повтори процеса. След като изми и изплакна косата си още веднъж, тя се почувства прелестно чиста.

Спря водата, която вече едва-едва капеше, свали дрехите си, изстиска ги, избърса и косата си и изследва прогизналите си маратонки с тъжна усмивка. По начало бяха бели. Сега бяха нещо като мърляво бежово. Също блузата и панталоните ѝ. Макар и почистени, тук-там се виждаха петна от кафява кал и следи от зелена растителност.

— О, по дяволите — измърмори Синди на себе си. — Някои жени плащат цяло състояние само за да добият този лепкав вид.

Взе пешкира, набързо се избърса, след това зави дрехите си в големия пешкир, силно ги изви, изви ги още веднъж.

Трейс почука на вратата и се провикна:

— Времето ти изтече.

— Почакай! — извика Синди, отви бикините си и като обезумяла ги нахлузи. — Не съм облечена.

— Това покана ли е?

— Ама че дързост! — каза тя, опитвайки се да нагласи лепкавите чашки на сутиена си, докато го закопчаваше с неуверени пръсти.

— Сега дързост, а някой ден покана.

— Проклет да си, Трейс...!

Синди знаеше, че е немислимо бързо да успее да прекара влажните си панталони през заобления си ханш. Тя напъха ръце в късите ръкави на блузата и дръпна и двете ѝ лепкави страни над пълните си гърди.

— Успокой се — каза Трейс, който отвори врата и влезе вътре, с една ръка разкопчаваше ризата си, а в другата носеше чисти дрехи. — Нямах нищо, което вече да не съм виждал по-рано и обратно.

След като Трейс окачи дрехите си на един пирон и затвори вратата, той се оказа само на крачка от Синди в малкото помещение. В продължение на дълъг миг тя стоя като закована с влажните панталони, увиснали в едната си ръка, и с пешкир в другата, докато се взираше в мъжките гърди, които се подаваха под ризата. Чисто технически това, което Трейс каза, беше абсолютно вярно. Виждаше е мъже без ризи и друг път. Виждаше е и Джейсън, облечен единствено в победоносната си усмивка.

Но да наблюдава Трейс беше съвсем различно изживяване. Джейсън изглеждаше добре, но не... непреодолим. Трейс излъчваше някаква силна мъжественост, която без усилие се разливаше през чупливата му черно-кафява коса и еластичните мускулни влакна, които пресичаха гърдите му. Пращеше от жизненост, преливаше от топлина и живот и успя да я накара цялата да пламне от една-единствена дълбока целувка, нещо, което Джейсън не беше успял да направи през цялото време, докато бяха любовници.

Синди си даде сметка, че е гледала Трейс, докато той спусна ръце към кръста си. Тя нададе лек вик, който се заглуши от стърженето на свалящия му се цип. Тя се завъртя и се обърна към стената. Той се изсмя.

— Ти си не... — каза Синди ядосано, но не можа да изрече повече срички, тъй като дъхът ѝ се спря в гърлото ѝ.

— Неудържим? — подкачи я Трейс.

Тя издаде задавен звук. Той се изсмя дълбоко, забавлявайки се за първи път, откакто напусна Кито, където усети тъмния огън, който гореше вътре в Синди. Е, добре, да уточним, за втори път се забавляваше. Беше се забавлявал много повече, докато я целуваше, за да може да бъде спокоен. Да я дразни беше много по-безопасно, доколкото успяваше да задържи панталоните си вдигнати.

— А си мислех, че разглезените, свръхцивилизованите жени обичат да бъдат сваляни от пеони.

— Кой го казва?

— Ди Ейч Лорънс — каза Трейс спокойно.

Синди рязко затвори устата си. С огромно усилие на волята успя да не обръща внимание на Трейс достатъчно дълго, за да нахлузи мокрите си панталони.

— Нашата стая е втората врата вляво. И не се отдалечавай много с тези дрехи, принцесо. Мокри те далеч не скриват дори и толкова, колкото когато бяха сухи.

Вратата се затвори зад Синди с подчертан трясък. Тя се огледа, издаде приглушен звук и изтича до укритието зад втората врата вляво. Едва след като влезе вътре и здраво затвори вратата, осъзна намека в думите на Трейс.

— Нашата стая? — попита тя с дрезгав глас, оглеждайки се наоколо.

Нямаше много за гледане. Изкорубеното легло беше или голям единичен или мизерен двоен матрак, положен на пода. Имаше одеяло, но нямаше нито чаршафи, нито възглавница. Черги, пердета, електричество, течаща вода — също бяха сред липсващите удобства. Да не говорим за уединение. Дори не можеше да заключи вратата поради простата причина, че ключалка не се виждаше, нито дори бурма или стол, който да подложи под дръжката.

Сакът на Трейс седеше на пода редом до нейните куфари, точно до единствения матрак.

Синди смъкна мокрите си дрехи и с бързи движения се преоблече в сухи, тъй като не знаеше колко време ѝ остава, докато Трейс свърши с душа. Знаеше, че не трябва отново да бъде заловена в прозиращи дрехи. Не че това смуцаваше Трейс. Ако се съдеше по всичките му реакции, тя можеше да е облечена и в дрипавото одеяло, което беше небрежно сгънато в долния край на още по-опърпания матрак.

От своя страна Трейс прекара необичайно дълго време под душа, опитвайки се да забрави как изглеждаше Синди, когато влезе в банята. Дълбоките, пищни извивки на тялото ѝ му подеждаха като шок. Сигурно много усилено се е старала да избере дрехи, с които да сведе до минимум сладкият контраст между тънката талия и стегнатия пълен бюст и ханш. Грациозни стъпала, дълги крака, тучна триъгълна сянка горе между бедрата... и розовите зърна, набъбнали под мократа материя на блузата.

Трейс я искаше точно такава — студена материя и гореща плът, а езикът му да оформя зърната във възбудени кадифени остриета. Дори при самата мисъл дълбоко от гърлото му се разнесе стържещ звук. Виждал е други жени, много по-разголени, но нито една от тях не е успявала веднага и напълно да възбуди тялото му. Синди беше успяла. Все още беше твърд, туптящ, толкова разгорещен, че почти очакваше водата да зацвърти по кожата му.

Едно легло. Господи. Тя е толкова мека, а проклетият под сигурно е толкова твърд. Може би ще се смили над мене и ще ми позволи да спя до нея.

Да, сигурно. И сигурно всичките ѝ пари ще се превърнат в трева и кравата, която прескочи луната, ще я изяде и ще даде зелено мляко.

Когато Трейс свърши с душа и облече чисти дрехи, тялото му неохотно беше приело посланието, което умът му беше изпратил: Забрави.

Трейс и без това се чувстваше достатъчно зле, че трябваше да тръгне на експедиция с разглежена принцеса, която го беше изгледала надменно и решила, че той може да бъде купен с дребните ѝ пари. Да я остави да му се качва на главата, защото я искаше, щеше да бъде най-глупавото нещо, което някога е правил през дългия си живот, осеян с глупави неща.

Господи, та тя дори не се унижава да ме попита колко е часът, а аз тук изгарям от мерак по нея? Аз съм глупак. Ето какво съм. Глупак!

Ядосан на себе си, на света и на мисълта, че трябва да прекара дълга нощ на твърдия под, Трейс пристъпи през неосветения коридор към спалнята. След леко почукване той влезе.

Синди беше сменила мокрите си дрехи с панталони, които висяха отвсякъде, откъдето едни панталони могат да висят — около кръста, бедрата, краката. Блузата ѝ беше достатъчно голяма, за да се оформи като къщичка на кученце. Трейс знаеше, че трябва да е благодарен, задето Синди вече не носеше секси, прогизнала от водата, прозрачна памучна блуза, но не беше. Очевидно се дразнеше, че тя полагаше специални усилия да бъде толкова непривлекателна за него, колкото изобщо можеше.

— Да не би да си нападнала сервитьорката, за да ѝ вземеш тоалета? — попита Трейс, нави на кълбо мръсните си дрехи и ги захвърли настрани.

Синди погледна надолу към панталоните и ризата. Ръчно тъкани от боядисани естествени влакна, дрехите бяха цветни, непретенциозни и много модни, както и греховно удобни.

— Това е един от моделите на Сюзан.

— Нищо чудно, че се е загубила. Тя не е в състояние да следва линиите на женското тяло, камо ли на пътна карта.

— Все пак е стигнала до Попокакстил — отвърна му Синди.

Трейс изсумтя и се огледа.

— Това не е препоръка.

Синди се насили да овладее яда си. Никой не е успявал така бързо да я ядоса, дори не и Рай, когато е бивал най-непоносим.

Трейс се загледа в нея.

— Знаеш ли, че за човек, който е толкова силно привързан към Сюзан Паркър, безспорно не си много любопитна. Дори не си попитала дали селяните не знаят нещо друг за нея, освен че е си е тръгнала.

— Знаеш, че обичам Сюзан. Ако научиш нещо друго — и ако искаш да ми кажеш какво е то — ще ми го кажеш. Питането ми няма да промени нищо.

Въпреки апатичния тон, Синди наблюдаваше Трейс с неспокойни очи.

— Селяните са й продали някакъв плат, храна и бензин и са продължили да си гледат работа. Казаха, че е муй ермоса, много хубава — добави Трейс почти ядовито — както и че разговаря с ръце и с усмивка.

Синди продължително въздъхна и се отпусна, успокоена за Сюзан за първи път, откакто се оказа, че приятелката ѝ липсва.

— Това е Сюзан — каза тя разгорещено, погледът ѝ отново светнал и засмян. — Коса в канелен цвят, тънко, кръшно тяло, което изглежда добре във всичко, и тя може да накара всеки да разбере всичко с очарователната си усмивка и с едно размахване на елегантните си ръце. Ако се окаже покрита с кал като мен, ще започне ревностно да създава нова мода.

— Да не би от мен тук да се очаква галантно да изтъкна, че ти самата не си някакво чудовище?

От хладния сарказъм в гласа на Трейс усмивката от погледа на Синди веднага изчезна.

— Галантен? Ти? — възкликна тя невярващо, като се сети как Трейс си седеше и я наблюдаваше, докато тя се мъчеше да освободи джиपा. — Как ли пък не. Например галантно би означавало, като има един матрак, един мъж и една жена, мъжът да...

— Стига, принцесо — Трейс хладно я прекъсна. — Тази нощ ще спя на пода, но не от погрешно чувство за галантност. Не си струва да делим един продънен матрак, за да спя с гнева ти.

Без да обръща внимание на Синди, Трейс започна да прави от матрака легло. Първо взе мухлясалото вълнено одеяло и го захвърли в голия ъгъл на стаята. С умел замах на китката си разстла мушамата си на матрака. Когато започна да развързва спалния чувал на Синди, тя издаде неволен звук. Твърде болезнено усещаше Трейс като мъж, за да

може спокойно да спи в една и съща стая с него, независимо кой е на матрака и кой на пода.

Трейс внезапно вдигна очи и закова ледения си зелен поглед върху Синди.

— Успокой се. Няма да си напъхам ръката под блузата ти, докато спиш. Няма и да пропълзя при теб в леглото. А точно това ще изискаш от мъжа — да пълзи, ако иска да се доближи до теб, така ли принцесо? Е, аз пък изобщо не пълзя. Колкото по-скоро си го избиеш от главата, толкова по-лесно ще бъде пътуването и за двама ни.

С друго нетърпеливо движение на ръката си Трейс разви спалния чувал на Синди толкова бързо, че материята издаде плющящ звук, когато се отпусна на матрака. Тя изчака, докато той пусне чувала, преди да се наведе и да го вземе. Без да казва нищо, тя се обърна и тръгна към вратата, грабвайки собствената си мушама пътьом. Едва беше отворила вратата, когато ръката на Трейс я сграбчи за рамото и с трясък затвори вратата под носа ѝ.

— Да не би да се каниш да спиш в коридора? — попита той с престорено тих глас.

Синди не искаше да отговори, но един поглед към лицето на Трейс през рамото ѝ подсказа, че по един или друг начин той ще си получи отговора.

— Не. В джипа.

— Ще ти бъде по-удобно да лежиш в леглото, а не да седиш в джипа.

— Свикнала съм. А освен това, след като цял ден правих калени бисквитки, достатъчно съм изморена и мога да спя и права. А тъй като денят ти беше значително по-малко напрегнат — каза тя с хладна усмивка — сигурна съм, че ще оцениш матрака повече от мене. И не се тревожи, господин Ролингс. Където и да спя, няма да има никакво значение за бакшиша ти.

Трейс изсъска нещо ядосано под носа си и обърна гръб на Синди. Не се помръдна, преди да чуе вратата да се отвори и да се затвори зад него. След това се съблече, загаси фенера, работещ с батерия, който беше донесъл от роувъра, и легна на конфликтния матрак.

Беше още буден, когато започна да вали.

ШЕСТА ГЛАВА

Светецият циферблат на часовника показ на Трейс, че е лежал на продънения матрак почти час. Беше броил овце, кози, лами, мишки и дъждовни капки, без никаква полза. Не му се спеше повече, отколкото когато си легна. Дори по-лошо, беше изчерпал резерва си от нови ругатни, в които се окачествяваше като глупак, а старите бяха загубили силата си.

— Проклятие!

С едно-единствено движение отскочи от ниския матрак и се загледа в безобидната врата на спалнята. Очевидно богатата госпожичка не беше достатъчно порасла, за да си признае грешката и да се прибере вътре от дъжда. Това означаваше, че той трябва да бъде достатъчно порасъл, за да ѝ посочи грешката и да я довлече вътре.

Мърморейки на себе си, Трейс хвърли отгоре си чистото бельо и панталоните, които беше оставил до матрака. Опипа наоколо в мрака, докато намери малко фенерче, което беше оставил в горната част на леглото. С леко прещракване фенерчето светна. Намери и нахлузи ботушите си, преди да излезе през вратата, без да шуми повече от дъжда, който валеше.

Макар че едва ли беше късно според обичаите на града, кръчмата и селото тънеха в мрак. Навън един петел беше единственият часовник, който отброяваше местното време. Трейс имаше опит с местността, затова никога не пътуваше без различни фенери, един от които беше не по-голям от показалеца му. Малкото фенерче хвърляше светлина в много тесен, много остър лъч. Дъждът падаше като фина сребърна завеса през конуса на светлината. След като изруга още веднъж ядовито, Трейс пристъпи в дъжда и тръгна към намиращия се наблизо джип. Старият мухлясал платнен гюрук беше вдигнат, но Трейс знаеше, че той сигурно е пробит някъде. Платнищата винаги са пробити.

Веднага щом отвори вратата, Трейс разбра откъде тече джипът. Отвсякъде. Вода се изля на хладни струйки през покрива и леко се

отклони по врата му, когато той, невярващ, се загледа в Синди. Беше оставила тенекиената кана под мястото, откъдето най-много течеше, вляво от центъра на шофьорската седалка. Другите струи бяха отклонени от пасажерското място с мушамата от пода, която Синди беше вдигнала до врата си. Под мушамата беше спалният ѝ чувал, който беше отворила и използвала като одеяло. Макар и сгъната почти на две, голите ѝ крака се подаваха под мушамата. Струя вода често припляскваше по голите ѝ пръсти. Вода капеше в каната с монотонен равен ритъм.

Синди спеше.

Трейс се загледа в нея, не знаеше дали да ругае или да вземе упоритата принцеса в прегръдките си. Беше конфликт, с който той постепенно свикваше, колкото по-дълго прекарваше с нея.

Накрая Трейс реши, горчиво-сладко решение, с което също постепенно свикваше. Този път наистина нямаше друг избор, както впрочем и преди това. Ако Синди останеше в джипа до сутринта, тя щеше да бъде скована, натъртена, несъмнено и болна на всичкото отгоре. А Трейс ни най-малко не се съмняваше, че Синди беше достатъчно изтощена, за да спи въпреки стичащата се вода. В края на краищата той беше галантният рицар, който си седеше и я наблюдаваше, докато тя се бяхтеше и всичко това само за да я научи да моли за помощ, когато има нужда.

Очевидно урокът не беше научен.

— Принцесо — промълви Трейс с тих, стържещ глас, — какво по дяволите да те правя?

Отговор нямаше, чуваше се само глухият звук на водните капки, които падаха по мушамата и оттам по меката плът на Синди. Псувайки, Трейс втъкна фенерчето зад ухото си като миньорска лампа. Внимателно отдръпна мократа мушама и измъкна Синди от неудобното прокапало легло.

— Можеше поне да спиш в роувъра — Трейс продължи с дрезгав, назидателен тон.

Нагласи Синди на ръцете си, и подпъкна влачещите се краища на спалния ѝ чувал така, че да не се препъне.

— Там не тече и щеше да се чувстваш чудесно на предната седалка. Но не, дори и за това не можеш да помолиш един пеон, така ли?

Изсъска някаква ругатня.

— Един от нас трябва да отстъпи, иначе ще продължиш да вириш нос и да не се вслушваш в съветите ми, докато накрая изпаднеш в беда, преди да съм успял да те спра. Тогава ще се чувствам по-низък от пълзяща змия и ще си го изкарвам на теб, а ти ще си вириш носа и ще се опитваш да газиш в мочурите или да направиш нещо също толкова глупаво и накрая ще се окажем там, където бяхме преди няколко минути — аз да лежа буден, а ти да си опитваш да хванеш пневмония в прокапалия джип.

Единственият отговор на Синди беше прошепната дума, която Трейс не улови. Пазейки я от дъжда, доколкото можеше, той я отнесе до кръчмата, внесе я през страничната врата и по тъмния коридор до малката стая. Влезе и затвори вратата след себе си с крак, коленичи и положи Синди на матрака. Тя пак се размърда. Пръстите ѝ се вкопчиха в него, когато той се готвеше да се отдръпне.

— Рай? — промълви тя.

Трейс замръзна на място, докато гасеше фенерчето.

— Рай? — повтори тя, гласът ѝ повишаваше тон.

— Да — излъга Трейс тихо през стиснати зъби. — Рай е. — Изгаси фенерчето и го втъкна до матрака. — Заспивай, любима. Тук съм. Всичко е наред.

Синди доволно измърмори нещо, което Трейс не разбра. Ръцете ѝ в просъница се сплетоха зад тила му, а бузата ѝ пак потърси топлината на голите му гърди. Той започна кратка битка със съвестта си, спечели я и легна до нея. Дръпна лекия ѝ спален чувал върху двамата.

Синди въздъхна и доверчиво се стуши до тялото на Трейс и отново потъна в дълбок сън. Ръцете му се свиха в юмруци, когато на гърдите си усети сладката тежест на бюста ѝ, и се зачуди кой ли по дяволите беше Рай. Кой беше образецът за човечност, на когото Синди вярваше достатъчно, за да се остави на закрилата му, без да се бори и без да се колебае? И защо, за бога, скъпият, несъмнено галантният Рай не беше в Еквадор със Синди точно сега, да я държи далеч от руното на Трейс — и още по-точно — от ръцете му?

Трейс си пое дълбоко въздух, усещаше как топлината, нежното ухание на Синди проникват в тялото му. Кой разумен мъж би оставил жена като тази да тръгне сама из дивото?

— Ти си луд — измърмори Трейс високо с леко дрезгав глас.

Разполагаше с цяла нощ да размишлява кой е луд — Рай, Синди или Трейс Ролингс.

Жената в прегръдките на Трейс дишаше леко, бюстът ѝ приятно галеше гърдите му с всяко вдишване, топлината ѝ се смесваше с неговата. Телата им също бяха преплетени. Лявата му ръка обгръщаше тънкия ѝ кръст; тялото ѝ наполовина беше върху неговото. Дясната ѝ ръка беше протегната през гърдите му. Кракът ѝ лежеше между неговите, бедрото ѝ беше толкова близо до твърдата му мъжка плът, че той се страхуваше да диша. Ами ако случайно го докоснеше...

А щеше да бъде дори по-зле, ако не го докоснеше.

Трейс не можа да задуши стона, който се процеди през стиснатите му зъби. Силното желание да притежава Синди, която за малко не го свали на колене вчера под душа, го измъчва цяла нощ. Спа малко и се събуди толкова възбуден, че го болеше всичко от врата до коленете. Така прекара всичките дълги часове в мрака. Все пак нощта не се оказа пълна загуба. Накрая установи кой е луд.

Самият той.

Много внимателно Трейс се отдръпна от меката, ухаеща жена, която беше споделила матрака с него през една нощ на необичайно целомъдрие. Поне за Трейс беше необичайно. Никога не беше прекарвал нощ с жена, която е желал и не е получил. Нито някога беше прекарвал нощ с жена, която не е искал. В момента беше твърде възбуден, за да реши дали това бяха още две правила, които той наруши заради Синди, или само едно.

Защо просто да не раздалеча краката ѝ и да я събудя, излизайки от нея? Ако целувката в умивалнята можеше да се приеме за някакъв знак, тя сигурно не би имала нищо против.

Това е най-глупавата идея, която ти е хрумвала от месеци — си каза Трейс ядосано, докато се измъкваше от матрака и се изправяше.

Грешка. Най-глупавата идея беше да направиш услуга на Инвърс, като го отървеш от Големия Еди Маккол.

Трейс въздъхна и разтри лицето си с длани, искаше му се да ги стовари върху Инвърс. Но беше невъзможно. Единственото нещо, до което можеше да достигне, беше една упорита принцеса, чиито очи и тяло горяха с тъмен огън, който тя не му разрешаваше да докосне. Ругаейки Инвърс, и Големия Еди, и всичко, освен тихо спящата жена,

която беше твърде близо и същевременно твърде далеч, Трейс разтри лицето си по-грубо. Наболата брада отново дращеше. Без да се спира, за да си зададе въпроса защо не си даде труд да се обръсне, дори когато беше в низината, Трейс си взе несесера с бръснача и тихо излезе от стаята.

Синди се събуди няколко мига по-късно. Със затворени очи тя сладко се протегна. Изведнъж нададе изненадан звук и седна, стресната, оглеждайки се наоколо в полумрака. Спомни се, че заспа в джипа и нищо друго. Очевидно това не беше джипът.

— Трейс?

Отговор нямаше. Бавно Синди изследва още веднъж околността. Стаята ѝ беше достатъчно позната. Куфарите ѝ все още бяха там. Както и платненият сак на Трейс. Също големият фенер и сандалите му, както и малкото фенерче, положено до матрака. Беше завита със собствения си спален чувал, който предишната вечер в джипа беше отворила, за да го използва като одеяло. Лежеше върху спалния чувал на Трейс, чийто цип също беше спуснат. Наблизо не се виждаше друго легло, не дори нещо наподобяващо нар, на който Трейс би могъл да е спал.

Единственото възможно заключение беше, че Синди е прекарала нощта или поне част от нея, спейки с Трейс Ролингс.

Спокойно, принцесо. Няма да си пъкна ръката под блузата ти, докато спиш.

Твърде сънена, за да извика на помощ обичайната си защита, Синди си призна, че нищо не би ѝ се харесало повече от това да се събуди с галещите ръце на Трейс на гърдите си. Самата мисъл я накара да потръпне, зърната ѝ се стегнаха и очертаха под широката блуза. Горчиво-сладката ирония на ситуацията, в която се намираше, едновременно я разсмя и разплака. Беше загубила надежда, че ще намери мъж, който желае нея, а не парите ѝ. Изобщо се беше отказала от мъжете, точка. И ето че се появи Трейс Ролингс, мъж, когото установи, че желае много силно... мъж, който я целуна веднъж и който очевидно е решил, че като я целува, си създава повече неприятности, отколкото удоволствие.

Да пълзи — това ще накараш да направи мъжът, за да се доближи до теб, така ли? Е, добре, аз не пълзя.

Бавно, гореща вълна заля тялото на Синди, когато си спомни ледените му думи. Така ли му изглеждаше тя — жена, чието най-голямо удоволствие е да унижава мъжете, да ги кара да се молят за целувка или усмивка?

Зъби се забиха в долната устна на Синди, когато тя разтърси главата си, мълчаливо, отблъсквайки присъдата на Трейс. Някога беше унижена точно по този начин от мъж. Вече никога няма да допусне друго човешко същество да бъде подложено на такава жестокост, както и не би се насилила отново да пълзи пред някакъв мъж, независимо по каква причина. Може би ако обясни това на Трейс, ще могат да започнат отначало.

Може би този път той ще поиска нея, вместо да ѝ се сърди.

— Да, сигурно — измънка Синди, изтъркаля се от леглото и стана. Той е самата душа на разбирателството и галантната прошка. Разбра го още първия път, когато вдигна поглед към него от калта и видя самодоволната усмивка, размазана на красивото му лице.

Мрачно Синди започна да опакова всичко. Трябваше няколко пъти да навие всеки от спалните чували, докато реши, че няма да се развият в мига, в който някой ги вдигне — нещо, което се беше случило със собствения ѝ спален чувал първия път, когато го нави. Мръсните дрехи, които събра, без да се съобразява с принадлежността им, се озоваха в голямата пластмасова торба, която беше взела точно за тази цел. Маратонките ѝ все още бяха прогизнали и не особено привлекателни, но чифт сухи чорапи ѝ помогнаха да напъха краката си в тях.

С лошо предчувствие Синди извади от куфара малкото си огледалце, което носеше на път. Един-единствен поглед ѝ каза повече, отколкото искаше да знае.

— Нищо чудно, че Трейс едва е изтърпял да се измъкне от леглото тази сутрин — каза си тя с гримаса. — Виждала съм по-добре изглеждащи жени, яхнали метли, на Празника на вси светии.

С много четкане и търпение Синди оправи сплъстената си коса. Погледна към кутийката с грима, сви рамене и си сложи съвсем малко, не искаше да привлича внимание върху себе си, като си сложи малко ненужен цвят за облачната гора. Резултатът от бързо нахвърляния грим беше потискащо лишен от блясък. А казано честно, тя не би имала

нищо против да блесне пред Трейс, ако не за друго, то за да му докаже, че може да бъде съблазнителна жена.

— Ей, принцесо. Събуди ли се?

При звука на гласа на Трейс Синди виновно пъкна огледалцето в торбата с мръсните дрехи.

— Да.

— Добре. Би ли отворила вратата?

Синди отвори вратата и се опита да не се заглежда. Трейс беше облякъл стара черна фланелка, чиято мека тъкан идеално прилепваше към гърдите му и подчертаваше всяка, излъчваща сила, извивка на мускулите и жилите му. Панталоните му бяха от каки, широки, но въпреки това дори под плата успяваха да ѝ напомнят при всяко негово движение, че има дълги, мускулести крака. Тъмната му коса лъщеше от душа, гъста и леко чуплива в дълбочина. Гладко обръснато, като се изключат мустаците, лицето му категорично ѝ напомняше на скандинавски платан. Под много тъмните, стръмно извити вежди зелените му очи бистри и бляскави, бяха като скъпоценни камъни.

Синди никога не беше виждала мъж, който повече да въздейства на сетивата ѝ. Едва се въздържаше да не се пресегне и да не погали чистите мъжки очертания на веждите му, устните му, челюстта му и след това да го целуне, както накрая беше направила под душа. Само че този път нямаше да се вцепени. Нямаше да се спре да целува Трейс, докато той не започне да трепери така, както тя се разтреперан вчера. Ако такова нещо изобщо е възможно.

Многозначителна бръчка се появи на лицето на Синди, докато се чудеше дали мъжете изобщо са в състояние толкова да се възбудят, че да се разтреперят. Ако попиташе Трейс за това, щеше ли той да ѝ отговори или просто щеше да се изсмее на очевидната ѝ липса на опит?

— Здравей? — каза Трейс чудейки се защо Синди го съзерцава сякаш ѝ е абсолютен непознат. — Помниш ли ме? Досадният ти водач?

Синди бързо отстъпи назад от вратата, чувствайки как алена топлина залива бузите ѝ.

— Да, влез.

— Заповядай — каза Трейс и ѝ подаде поднос, на който балансираше чаша кафе, купчина яйца и куп царевични питки. — Това ще освежи мозъка ти.

Безмълвно Синди пое подноса, все още загледана в Трейс, сякаш е магьосник. Така се беше втренчила във вида му, че дори не забеляза, че той държеше два подноса в ръцете си. И твърде вълнуващи бяха тези ръце — обгорели, дългопръсти, жилести, силни, отгоре разкрасени със същите лъскави тъмнокафяви кичури като тези, които на къдрици се подаваха навън от остро деколте на фланелката му.

— Кафе — обясни Трейс, поглеждайки косо към Синди, след като тя не посегна нито към яденето, нито към напитката.

Тя не забеляза погледа му. Очите ѝ се движеха по цялата дължина на големите му ръце, наслаждаваха се на великолепната мъжка текстура на бронзовата му кожа и много тъмната, лъщяща коса, както и на свиването и отпускането на мускулите при всяко движение на тялото му. Искеше да прокара пръсти и буза и устни по ръката му, да проследи всяко топло ръбче на мускулите и жилите му. Щеше ли да му хареса? Щеше ли да го накара поне малко да се задъха? Щеше ли да го накара да погледне на нея като на съблазнителна жена, а не като на безполезен албатрос, завързан за врата му?

— Добре ли си? — попита Трейс най-накрая, загледан в ръцете на Синди, които така здраво стискаха подноса, че кокалчетата ѝ бяха избледнели.

— Не. — Синди затвори очи и се замисли върху вълнението, върху смущението, което изпита, и странните, бавни топли вълни, които се разливаха дълбоко от кухнята на стомаха ѝ. — Искам да кажа, да. Просто малко... съм разсеяна.

Трейс огледа стаята, очакваше да я намери разхвърляна като мислите на Синди. За негова изненада всичко беше грижливо опаковано и подредено до вратата, готово да бъде пренесено до роувъра.

Очевидно тя нямаше търпение да се измъкне от принудителната интимност на малката стая и мислите, на които навяваше единственият продънен матрак.

Лека усмивка се очерта под мустаците на Трейс. Ако Синди мислеше, че стаята е била интимна, нека почака, докато сама се запознае с размерите на роувъра. Но не беше глупак. Не каза нищо. Сама трябваше да открие размерите на роувъра.

СЕДМА ГЛАВА

Роувърът се удари в огромен корен на дърво, залитна, изтърколи се и се сгромоляса на другата страна. Синди си отвори устата, за да попита Трейс дали жалката бразда, по която бяха тръгнали, беше пътят за Сан Хуан де Уатсис. След като размисли една минута, отново си затвори устата. Трейс или ѝ се цупеше, или се забавляваше с нея, от момента, в който напуснаха малката стая и той спокойно натовари всичко в колата.

„Всичко“ включваше и един брой Синди Райън, която беше набутана в колата по-малко невнимателно, отколкото торбата с мръсните дрехи. За разлика от прането тя протестира срещу начина, по който се отнесоха с нея, със спокоен, но твърд глас. Трейс просто я изгледа, нарече я принцеса и информира, че е наредил джипът да бъде откаран обратно в Кито.

Синди така се стъписа, че не можа да измисли нищо да каже. И оттогава мълчеше. Трейс се държеше по същия начин, с изключение на няколкото вълнуващи събития. Едното от тях се случи половин час, след като бяха напуснали Попокакстил, когато една гума се спуска. Тогава се чуха много думи, всичките от Трейс, но нито една от тях не би могла да бъде одобрена за списъка на момиче, завършило девически пансион. Когато Трейс се спря, за да си поеме дъх, Синди проговори:

— Мога ли да помогна?

— С ругатните? Съмнявам се, принцесо — каза той сухо. —
Знам повече езици от теб.

— С гумата — каза Синди със стегнато гърло.

— Разбира се, че можеш — каза той, измъквайки се от роувъра.
— Можеш да не пречиш.

Вратата на роувъра се тръшна зад Трейс. Синди овладя гнева си и се подготви за дълго чакане.

Както вече се случи толкова пъти, откакто пристигна в Еквадор, тя установи, че пак си е направила криво сметката. Въпреки неравната,

набраздената, хлъзгавата повърхност Трейс свали спуканата гума и на нейно място постави друга за петнадесет минути.

— Стана бързо — каза Синди, когато Трейс отново влезе в роувъра.

Той изсумтя.

— Който не може да сменя гума, няма работа по тези пътища.

— Смених гума на джипа — отвърна Синди.

— Да. Дясната предна.

— Как разбра? — попита тя, изненадана. Гумите на джипа бяха така напластени с кал, че нямаше начин Трейс да разбере коя е нова и коя не.

— Гайките бяха толкова хлабави, че колелото играеше. — Трейс се обърна и изгледа Синди с бляскаво зелени очи. — Страхотен късмет си извадила, че колелото не се е откачило и не си излетяла през ръба на пропастта — каза той сухо. — Щеше дълго, дълго да летиш надолу към дъното, принцесо. Или може би си била навирила носа си твърде високо, за да видиш пропастта в краката си?

Синди погледна към ръцете си, които здраво стискаше на скута си, и не каза нищо в своя защита, защото наистина нямаше какво да каже. Трейс имаше право: когато ставаше дума за познаване на диви места, тя нямаше никакво понятие. Като на всичкото отгоре я намираще и за надменна, тя едва ли можеше да възрази. Беше груба и невъздържана с него още от първия път, когато го зърна, проснат като огромен рис в топлото кътче на бара в Кито. Грубото му, небрежно и все пак изумително мъжко присъствие беше причинило странни неща на нервите ѝ. Отрази ѝ се лошо. Нещата тръгнаха на зле между двамата още от онзи момент.

Разсеяно Синди се обърна и се загледа през прозореца към гъстата зеленина, която от време на време спъваше трудния напредък на роувъра. Може би ако здравата опитам, нещата ще потръгнат. Може би ако опитам с добро, ако бъда по-любезна. Може би тогава Трейс ще престане да ме гледа сякаш аз съм още един провал в живота му.

Постепенно гледката през прозореца се оформи като картина с различни оттенъци на зелено, достигащи до замъгленото, перленобяло небе, което така блестеше, че беше невъзможно да се гледа направо към него. Какви ли не листа се разгъваха към бялото небе — листа къси, и широки, и лъщящи, листа дълги, и тъмни, и остри като меч,

листа дантелени, и грациозни, грапави и жилави — повече форми и оттенъци на зелени листа, отколкото човешкото око би могло да различи или възприеме.

Без да си даде сметка, Синди забрави за лошите си мисли. Разкриващата се пред нея панорама изцяло я погълна — нещо, което би било абсолютно невъзможно преди това, когато беше принудена да прикове цялото си внимание върху пътя и джипа. Любопитна, учудена и накрая удивена, тя започна да разбира дивата необятност на страната, към която се беше отнесла така лекомислено, без никаква подготовка, освен една съмнителна, ръчно нарисувана карта и взет под наем джип с несигурна механична здравина.

На места по тесния път балдахинът от листа се затваряше плътно над главите им и пътят потъваше в пълна сянка. На тези места Синди можеше да се вгледа в самата гора. Под балдахина от гъсти листа пръстта беше открита. Тук-там малки слънчеви лъчи проникваха през слоеве листа, за да могат растенията, не само привикналите към сянката, да оцелеят под високите дървета. Там, където балдахинът беше разкъсан от неотдавнашна сеч или от самия път, растенията бяха избуяли в тучна зелена маса, докато водеха решителна, мълчалива война на живот и смърт за място под слънцето.

Въпреки че тесният път се изкачваше и спускаше, докато се виеше по хребетите и през местата, които Синди предполагаше, че са някакви проходи, самите планини рядко се виждаха. Част от проблема идваше от това, че зеленият балдахин от растителността, който покриваше всичко, притъпяваше всякакво възприятие, всякаква ориентация и в най-добрия случай допускаше само някакво неопределено чувство за изкачване и спускане.

Част от проблема с видимостта се съдържаше в самото название на пейзажа.

Облачна гора.

Влагата беше третото измерение на облачната гора. Мъгла, ситен дъждец, мараня, носена на талази от вятъра, конденз от водни капки с всякакъв размер по всяка зелена повърхност, които образуваха прозрачни малки мъниста, живописно проблясващи всеки път, когато вятърът размърдваше гората. Всяка частица от влагата идваше от нежно просмукващото се присъствие на приземили се облаци. Планините бяха тъмни, невидими небесни замъци, които по-скоро се

усещаха, отколкото виждаха, земя, обгърната в смълчани, топли дихания, сякаш великан е въздъхнал срещу огледало, заличавайки всякакви отблясъци на действителността. Облаци имаше навсякъде, проникваха във всичко, дори във въздуха, който Синди и Трейс вдишваха.

Ширнала се по цялото протежение на източните склонове на Андите на височина от хиляда до три хиляди и четиристотин метра, облачната гора се къпеше във вечна влага — тя идваше от плътния, душен тропически въздух, който се издигаше от планинските склонове, охлаждаше се и кондензираше в облаци, като същевременно рисуваше пейзаж, който не приличаше на нищо друго в света. На места непроницаема, на места напомняща на парк, винаги с оттенъци на зелено в зелено, напоявана със сребърни водни потоци, облачната гора живееше и дишаше, завършена в собствената си необятност.

Порой от ругатни сепна Синди от унеса ѝ по гората. Роувърът рязко спря. Тя изгледа Трейс въпросително.

— Гума.

Автоматично Синди отвори устата си, за да попита дали може да помогне, видя очакващия, саркастичен поглед на Трейс и отново си затвори устата, ограничавайки отговора си до едно кимване. Когато вратата се тръшна зад него, тя погледна часовника си. За нейно учудване беше почти обяд. Тъжно изви устни надолу, след като за пореден път разбра колко е невежа в сравнение с безкрайните умения на Трейс. Ако тя караше, часовете щяха да пълзят много по-бавно от колата и борбата с кормилото щеше да я изтощи, преди да е изминала и половината от пътя до този момент.

Мрачно Синди установи, че просто нямаше никакво съмнение — във всяко отношение беше по-добре да пътува с Трейс, отколкото сама.

Не във всяко отношение, поправи се тя разбунтувано. Когато бях сама, можех да разговарям със себе си. И още по-добре, можех да получа любезен отговор!

Роувърът ритмично се поклащаше, докато Трейс вдигаше задницата му. Синди отново погледна часовника си и реши да рискува да ядоса Трейс, като се поразтършува, за да намери нещо за ядене. Знаеше, че отзад в багажника има храна. Миризмата на печено пиле и пресни царевични питки не лъжеше.

Отвън Трейс свали колелото, отвърза втората резервна гума, която държеше отгоре на роувъра и я сложи на мястото на спуканата. Той се поколеба, но реши, че няма избор. Трябваше да закърпи двете повредени вътрешни гуми на резервните. Ако не го направеше, съвсем сигурно следващата щеше да се спуска в плющящ дъжд на път, на който и орел би се замислил дали да кацне.

Псувайки усилено под носа си, Трейс взе лоста, свали и двете гуми от джантите, измъкна вътрешните и продължи да работи. И в двата случая не беше трудно да се установи причината за пробива.

Някои от горските дървета бяха много твърди. Падналите вейки или клонки бяха като остри саби, особено когато лежаха, скрити под тънък слой кал или мъх по повърхността на пътя. Обикновено той имаше късмет или успяваше да избегне скритите капани. Днес уменията му бяха твърде притъпени през по-голямата част от времето, защото вниманието му беше раздвоено между пътя и красивата, мълчалива пасажерка.

А що се отнася до късмета му... той е във ваканция, откакто е напуснал Кито, и нямаше изгледи скоро да се завърне.

Трейс чу вратата на роувъра да се отваря и затваря. След като Синди не се приближи към него, той реши, че е събрала смелост да навлезе в гората по очевидна причина. Извика след нея, без да откъсва поглед от гумите.

— Не губи от поглед роувъра. И внимавай с растенията, които растат близо до предната броня. Стеблата са кухи и понякога са жилище на наистина опасни мравки.

Отговорът на Синди беше приглушен, но определено не бунтарски и Трейс отново насочи вниманието си към кръпките. Чу Синди да се връща, но тя пак не се приближи към него. Свърши да проверява новите кръпки на гумите, сглоби ги, върна ги и ги завърза на съответното им място отгоре и отзад на роувъра. Изтри инструментите и ръцете си, отвори резервоара с бензина, провери водата и реши, че всичко ще издържи до следващия път, когато ще погледне към профила на Синди, докато, по дяволите, би трябвало да гледа пътя.

Какво, по дяволите, си мисли тя? Какво става зад тези красиви черни очи? Не е изрекла и десет думи, откакто напуснахме Попокакстил.

Можеш ли да я виниш? Последния път, когато тя си отвори устата, ти я сгази и с двата си крака:

Ако я бях сгазил, нямаше да бъде с краката ми. Никога не съм правил любов с жена в кола, но по-добре късно, отколкото никога, така ли?

Грешно. Съвсем грешно. Не ставай по-глупав, отколкото Господ те е направил. Добери се до къщата на Раул; покажи на Синди, че Сюзан е окей; иди при Инвърс и му кажи, че проблемите му с Големия Еди са решени и започни да пиеш, докато забравиш тъмния огън, който гори под красивата кожа на Синди.

Господи, наистина ли потрепери в прегръдките ми, когато я целунах... или аз се разтреперих и си пожелах тя да ме поиска?

Трейс изруга и се опита да изхвърли Синди от мисълта си, докато миеше ръцете си под капеция чучур на големия казан за вода, прикрепен към задната броня на роувъра. Когато свърши, избърса ръце в дрехите си от каки и се протегна. Точно си мислеше колко добре ще му дойде чаша чудесно, силно горещо кафе, когато вятърът му донесе аромата на веществото на мечтите му.

Вдишвайки и чудейки се дали не полудява, тръгна след миризмата към предницата на роувъра. Гюрукът беше превърнат в маса. Останките от студеното печено пиле и питките бяха подредени на хартиена торба. До тях имаше купчина едро натрошени парчета от горчиво-сладък шоколад. Храната накара стомахът му с къркорене да обяви внезапната си нужда, но вниманието му беше приковано от димящата чаша. Посегна към нея, предусещайки на езика си познатия парлив вкус на кафето.

— Не знаех дали го пиеш със захар или с мляко — каза Синди.

Тя вдигна поглед от пътя, където беше приклепнала над туристическа печка с една-единствена горелка, захранвана от кутия с газ под налягане. Малко канче точно завираше. До нея имаше друго канче, на което беше поставено нещо като тенекиен похлупак. Всъщност това беше горната половина на кафеварката за едно кафе. А самото канче беше долната половина.

— Така е добре. Много по-добре, отколкото очаквах — добави Трейс, докато отпиваше от парещата течност. Издаде звук на задоволство. — Хубаво и силно. Точно както го обичам.

Синди се усмихна облекчено.

— Не бях сигурна как да използвам малкото ти канче — призна си тя. — Но цветът в първата чаша изглеждаше добър. Рай ме е научил да го правя достатъчно силно, за да може да устои на високопланинска фъртуна.

Трейс изсумтя, изведнъж кафето вече не му се харесваше толкова много. Не можеше да престане да се чуди на какво ли друго Рай е научил Синди, за да се хареса на мъжа.

— Той дори ме научи да му се наслаждавам, когато го пия — продължи Синди, докато наливаше вода през малкото канче, поставено на чашата ѝ.

Погледна през рамо, като се надяваше, че Трейс е приел кафето според предназначението му — като покана за мир. Един поглед по строгото му лице показва, че кафето не е било достатъчно, за да постигне целта си. Несъзнателно тя прехапа устна и се зае със собственото си кафе. Когато чашата ѝ беше готова, Трейс вече беше изпил своята. Когато той остави чашата си и се пресегна към питките, тя размени чашата си с прясното кафе с празната и отново зареди кафеварката.

С тих ужас Синди се загледа, докато Трейс тикаше парчета шоколад и пиле в една питка, нави я и я изяде с удоволствие. Тя беше определила шоколада за десерт, а не като част от основното ястие.

— Така или иначе всичко попада на едно и също място, принцесо — каза Трейс саркастично, след като съвсем точно изтълкува изражението на лицето ѝ.

Синди изви устни надолу, недоволна от прозвището, което беше започнала да ненавижда.

Той слабо се усмихна. Знаеше, че не обича да я наричат принцеса. Точно за това го правеше. За това и за да ѝ напомня, че е разглезеното дете на богатството, макар че беше готова по-скоро да умре, отколкото да му го признае.

Знаеш ли, наистина трябва да престанеш да я дразниш, като непрекъснато я наричаш принцеса, посъветва сам себе си Трейс. От теб не се очаква, да знаеш коя е тя, не помниш ли? А що се отнася до това, че се ядосваш, задето не ти вярва достатъчно, за да ти каже истинското си име — тя би била луда, ако ти съобщи колко е богата, и ти знаеш това. Южна Америка плътно следва Италия като световната столица на отвличанията. Затова и Инвърс се потеше като пор при

мисълта, че дъщерята на Големия Еди ще тръгне да обикаля облачната гора, за да търси друга щура американка.

От друга страна, обади се злоезичникът, който живееше в Трейс, ако Синди толкова мрази прозвището принцеса, трябва само да ме помоли да не го използвам. Просто да ме помоли. Това е всичко. Не е голяма работа. Но не и за нея.

И за мен, призна си той мълчаливо. Ако това дори е последното нещо, което прави на тази зелена земя, тя ще ме помоли за нещо. За каквото и да е.

И аз ще ѝ го дам, без значение какво е то и колко струва.

С чашата кафе Трейс пи мълчалив тост за обета си. Едва след като го изгълта, мозъкът му регистрира, че празната чаша магически е била отново напълнена. Погледна към чашата, след това към Синди, която точно наливаше последната мярка вода през канчето в чашата си. Разбра, че му е дала своята чаша.

Може би е пила малко, докато разчиствах.

— Харесва ли ти този сорт? — попита Трейс, вдишвайки аромата, който излизаше от чашата му.

— Ще ти кажа, след като отпия — каза Синди, духайки по димящата повърхност на кафето си. — Но ако е това, което си мисля, обожавам го.

Трейс понечи да каже нещо, но се спря. В кухнята на стомаха си изпита странно чувство, като разбра, че му е дала две чаши кафе, преди тя самата дори да го е вкусила. Подобно нещо не очакваше от дете на богатството, особено от дете, което беше твърде гордо, за да го попита дори колко е часът.

Но пък Синди изненадваше от самото начало и то по твърде смущаващ начин.

— Прелестно — измърмори тя, като затвори очи, докато се наслаждаваше на кафето, което се разливаше в нея като благоуханна, живителна вълна. — Точно каквото си го спомням от последния си рожден ден. Зърна, толкова меки, че можеш да ги ядеш.

— Сигурна ли си, че е същото кафе?

— Абсолютно. Почти се разплаках, когато свърших това, което татко ми беше пратил.

— В такъв случай баща ти сигурно познава някой, който познава Раул.

— Кой?

— Раул Алмеда. Това е неговият сорт, отгледан на собствените му кафеени плантации и раздаван на приятели и бизнес партньори. Раул притежава огромна хасиенда, която се простира от низините до облачната гора. — Много небрежно Трейс добави. — Ако Сюзан не е в следващото село, несъмнено тя е с Раул, с крака на бродирана табуретка и слуги, които кръжат около нея и бързат да задоволят всяко нейно желание.

— Звучи досадно — отвърна Синди.

— Само на хора, които са били достатъчно богати, достатъчно дълго, за да знаят какво е това. Повечето никога не успяват да разберат. Но ти сигурно не знаеш, така ли?

— Щеше ли да има някакво значение, ако знаех?

Устата на Трейс се изви нагоре в едното си ъгълче в усмивка, студена като очите му.

— Съмнявам се, принцесо. Парите просто невинаги постигат преследваната цел, а обикновено това почти винаги са целите, които си заслужава да бъдат постигнати.

Този път Синди не отговори. Това, което Трейс каза, беше режещата истина, с която тя много често се беше сблъсквала, за да не я признае, и всеки път, когато се сблъскваше с нея, тя режеше още по-дълбоко. Чисто и просто с пари не можеха да се купят важните неща. С тях не можеше да се купи самоуважение, или интелигентност, или талант, или истинско приятелство, или смях или... любов.

Любовта определено беше едно от нещата, които не можеха да се купят с пари. Също и с просия. Любовта е подарък, който се дава безкористно.

Но никой не прави подаръци на дъщерята на Големия Еди.

ОСМА ГЛАВА

Синди се загледа в Трейс, който се връщаше от разговора си с туземците. С няколко бързи крачки той се добра до роувъра, вмъкна се зад волана и тръшна вратата точно когато маранята се сгъсти в странна плътна мъгла.

— Сюзан си е тръгнала преди няколко дни точно преди първата силна буря — каза Трейс. — Тръгнала е с един от работниците на Раул.

Синди прехапа устната си и се загледа през страничния прозорец, не искаше да се издаде на Трейс, че се тревожи.

— Не гледай толкова мрачно. Хасиендата на Раул е само на няколко часа надолу по пътя. Обзалагам се, че когато дъждът е заплющял, те просто са избързали към една от ловните хижи на Раул, които са пръснати навсякъде по планинския склон. По всяко време те са напълно заредени за подобни извънредни случаи.

— Имат ли телефон?

— Хижите ли? Едва ли. Въпреки зеленината, това не е Сентръл парк, принцесо.

— Така ли? Удивително откритие — изтърси Синди, преди да успее да се спре. Всъщност никак не ѝ харесваше това обръщение.

— Наистина ще бъде откритие, ако се замислиш върху смисъла му, вместо да правиш умни забележки. Като няма телефони, значи няма начин да се обадиш и да уведомиш хората, че си добре. Такава е облачната гора на Андите. Няма съобщения.

— Точно. Ако нещо ѝ се случи...

— Престани да предизвикваш съдбата — изръмжа Трейс, отпусна съединителя и селото остана назад. — Имаме си достатъчно тревоги, за да създаваш нови.

Преди Синди да успее да попита Трейс какво иска да каже, носещата се на талази мъгла около роувъра премина в истински дъжд.

През следващите часове Синди започна да разбира дъжда и Трейс Ролингс по нов начин. Настроението ѝ се промени от нервничене към недоверчивост, към възхищение и накрая направо към

обожание, докато наблюдаваше как Трейс се справя с тесния, топящ се, втечняващ се път. Тя нямаше да може да измине и половин километър от Сан Хуан де Уатсис и го знаеше. Изискваше се опит, сила, координация и хладнокръвие, за да се задържи въртящия се, хлъзгащ се, поднасящ се роувър на пътя. Трейс неспирно направляваше и принуждаваше колата да премине през места, през които Синди със сигурност знаеше, че тя щеше да бъде изхвърлена настрани, или преобърнатата или безнадеждно заседнала. Дори и да успееше да измъкне себе си и роувъра, знаеше, че само след няколко метра по-надолу по пътя щеше отново да изпадне в беда.

Ако изобщо можеше да се нарече път. Тя не можеше. Беше път към ада — хлъзгава, плъзгава, мазна кафява ивица, безкрайно извиваща се надолу под тъмносиво лепкаво було и между черно-зелени стени от растителност, които плющяха и се гърчеха като човешки души, подложени на мъчения. Сив дъжд се изливаше от небето безспир и без цел, напомняйки на хората, че океаните покриват три четвърти от планетата.

Синди вече не можеше да каже колко пъти Трейс отви въжето от лебедката към гората, за да го увие около някое подходящо дърво и да издърпа роувъра от калната дупка. Загуби чувство за време и разстояние, както и за посока, освен че се спускаха надолу.

Въпреки дъжда и вятъра, въздухът не беше студен. Не беше дори хладен. Синди изтълкува това по идиотски начин. Нали в края на краищата за ада се знаеше, че е топло място и тя вече не се съмняваше, че са се запътили натам, носейки се безкрайно надолу в горещината на тропическия въздух, лепкава топлина, която я лишаваше от всякакво чувство за температура. Всичко, до което се докосваше, сякаш съдържаше същото количество топлина — прозореца, облицовката, дъжда, собственото ѝ тяло.

Вцепенена, Синди наблюдаваше Трейс, когато излизаше и пеш отиваше да изследва някое ниско място по пътя. Оставена сама чувството ѝ за нереалност още повече се засилваше, сякаш се носеше от неспирния, стихийен воден поток, който биеше по роувъра. Тялото ѝ беше напрегнато, гърлото я болеше от напразното желание по някакъв начин да облекчи бремето на Трейс. Без Трейс щеше да бъде безпомощна и го знаеше до мозъка на костите си.

Осъзнаването на този факт нито изплаши, нито раздразни Синди. Беше просто като дъжда, калта или облачната гора, които не се прекланяха пред никого.

Дори не и пред Трейс Ролингс.

— Това е — каза той сухо, промъкна се в роувъра и запали двигателя.

Синди започна да мига, сякаш излизаше от транс.

— Там ли сме?

— Ако под „там“ разбираш хасиендата на Раул, не. Ако „там“ е мястото, където ще прекараме остатъка от бурята, да. Няма смисъл да продължаваме. С това темпо няма да се доберем до хасиендата преди полунощ. Ще имаме повече късмет, ако тръгнем пеш.

— О!

Синди надникна през предното стъкло, опитвайки се да разбере къде се намират. Видя само дъжд. Не че имаше значение. Щом Трейс казваше, че не можеха да продължат, значи не можеха. Точка.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита Трейс саркастично.

Синди поклати глава.

— Честно казано, чудя се откъде намери толкова сили да стигнеш толкова далеч.

— Много е просто. Не исках да се окажа в капан цяла нощ с теб в роувъра. — Трейс сви рамене. — Но ето че така стана.

— В капан — повтори тя и устата ѝ увисна надолу.

Ако Синди имаше някакви съмнения относно отношението на Трейс към нея, той току-що ѝ отговори точно. Толкова часове е карал по невъзможни пътища само и само за да избегне вероятността да прекара отново нощта с нея.

Трейс видя мрачната линия, която се очерта на устната на Синди и хладно заяви:

— Не се тревожи, аз...

— Да, знам — прекъснато го тя тъжно. — Няма да пъхнеш ръката си под блузата ми, докато спя.

— Не залагай много на това, принцесо. Горещо като огъня на ада те желая. Затова продължих да карам много след като разбрах, че е загубена кауза. Надявах, че ще бъда твърде изморен, за да не ми става всеки път, когато те погледна.

Не помогна.

Но заради собствената си гордост Трейс запази мислите за себе си. Освен това коя ли жена би харесала мъж, целия покрит в кал и миришещ сякаш е носил роувъра на гърба си през последните три часа? Фактически Трейс беше изненадан, че през целия дълъг следобед Синди не се оплака от него. Той самият едва се понасяше в затвореното пространство на роувъра.

— Ще си взема душ — отсече той.

— Какво? Къде?

Смехът на Трейс прозвуча като лай от учудване.

— Шегуваш ли се?

Синди погледна към топлия дъжд, който се изливаше, и разбра. Загледа се в Трейс, който се протегна през седалката на роувъра и измъкна несесера си за бръснене. Достигна го лесно, защото нямаше задна седалка. Както и на джипа, бяха я извадили, за да има повече място за различните принадлежности и провизии.

След като Трейс изчезна в дъжда с калъп сапун в ръка, Синди смъкна и двата предни прозореца, за да се проветри. Дъждът, който влизаше вътре, не я смути. Трейс влизаше и излизаше от роувъра толкова често, че всичко, което можеше да се намокри, вече беше мокро. Тя отвори багажника, прехвърли се отзад през облегалката на седалката и започна да събира продукти за обяд.

Тъй като имаше само една горелка, а и беше невъзможно да се готви навън, Синди не се опита да прави нещо сложно. На първо място в списъка беше прясното кафе. Докато водата завираше, тя нарязва шунка от малка консервна кутия и добави вода към пакет нарязани сушени и замразени картофи. Повече вода наля в някаква смес, която имаше претенции да се състои от сушени и замразени моркови и грах. Появи се и шоколад. Скри го, защото се страхуваше, че Трейс ще го прибави към гозбата, която стъкмяваше. Когато Трейс се завърна от така наречения си душ, Синди беше приготвила кана кафе, сготвила шунката със зарзаватите заедно и затоплила на пара останалите питки, които отново бяха станали крехки.

— Заповядай — каза тя, коленичи на предната седалка и се наведе назад към багажника, докато се добра до някаква чаша. Бързо наля кафе от каната и подаде чашата на Трейс.

— Останалото ще бъде готово след няколко минути.

Безмълвно Трейс пое чашата. Загледа се в тъмната отразяваща повърхност на кафето, сякаш се вглеждаше в бъдещето. Беше побезопасно, отколкото да гледа Синди. Докато приготвяше храната, тя се беше приближила достатъчно много до отворените прозорци и странни места от дрехите ѝ се бяха навлажнили. Когато се наведе над седалката, под тези мокри места се очертаха гънките отдолу. Когато се обърна и седна с лице към предното стъкло, блузата ѝ се залепи към зърната, които изглеждаха като овлажнени от устата на любовник.

Трейс мълчаливо изруга и се насили да мисли за нещо друго. За каквото и да е друго. Например да брой дъждовните капки. Да ги попие с устни от тялото ѝ една по една...

— Готов ли си? — попита Синди.

Трейс се обърна и я изгледа с изгарящ зелен поглед. Със свито сърце Синди се замисли дали настроението му ще се подобри, след като се нахрани. Мълчаливо му подаде чиния с храна. Знаеше, че не е топла кухня, но си помисли, че тя заслужава повече от един намръщен мрачен поглед. В продължение на минути единственият звук, който се чуваше, идваше от дъжда и от приглушеното стържение на лъжиците по тенекиените чинии.

— Още кафе? — попита тя накрая.

Трейс си подаде чашата.

— Да.

След това тихо добави:

— Благодаря.

Стресната, Синди вдигна поглед от каната и се усмихна.

— Няма защо, Трейс.

От усмивката и звука на името, излязъл от устата ѝ, тъмен огън на талази премина през цялото тяло на Трейс. Изведнъж разбра, че няма да може да прекара дори още един миг в принудителната интимност на роувъра, без наистина сериозно да посегне към Синди. Това не го смуги толкова, колкото неприятното осъзнаване на факта, че не знае какво ще направи, ако тя го отблъсне.

И имаше всички основания да очаква, че тя ще постъпи точно така.

— Погледни — каза Синди, като се обърна към прозореца. — Спря да вали. Е, почти. Вече не вали чак толкова много.

Трейс обърна главата си. Синди имаше право. Дъждът както внезапно започна, също така внезапно спря. Но краят на пороя дойде много късно, за да има време пътят да се оправи. Мракът щеше да се спусне много преди ниските места да се отводнят. Очевидно нищо не можеше да се направи. През следващите няколко часа ще има мъчителната възможност да установи колко дълго може да издържи, преди да се направи на глупак, при това още по-лошо — пред Синди.

Бледо проблясване в тъмнозелената гора улови окото на Трейс. Постепенно той различи серия от просветващи маркировки по дънерите на по-големите дървета. След като се взря в първата маркировка, не му беше трудно да дешифрира съобщението, което работниците на Раул бяха издялкали с мачететата си по дънера на дървото. Той и Синди бяха в края на една от горските станции на Раул. Неколкостотин метра надолу по хълма сигурно ще има ясна пътека за хората на Раул. А няколко километра по-нагоре по пътеката — право нагоре — би трябвало да бъде разклонението към голямата къща, главната резиденция на Алмеда.

И в тази резиденция сигурно има предостатъчно стаи, за да се разделят двама неочаквани гости. На Трейс нямаше да му се налага да вижда Синди, още по-малко непрекъснато да му се налага да я докосва.

Трейс допи кафето си на една глътка.

— Веднага щом свършиш да се храниш, ще тръгнем пеш към къщата на Раул.

Синди го изгледа с неразбиращ поглед.

— Пеш?

Той присви очи.

— Точно така, принцесо. Пеш. Това е форма на транспорт, какъвто пеоните в целия свят често използват.

На Синди ѝ трябваше значително усилие, но успя да се въздържи да не изрече нещо още по-взривоопасно от:

— Далече ли е?

— Няколко километра по права линия. Четири или пет пъти повече по пътя. Ще оставим багажа тук. Когато пътят изсъхне малко, хората на Раул ще закарат роувъра до голямата къща.

Без да продума, Синди си допи кафето, събра мръсните чинии и натисна затворената пасажерска врата. Трейс понечи да протестира, че

ще се намокри, тъй като все още ръмеше, след това разбра колко глупаво би прозвучало това. Ще се намокри много повече по пътя към голямата къща.

Много по-разумно би било е да останем тук, си каза Трейс.

По дяволите, така е, веднага мълчаливо се тросна сам на себе си. Ще ѝ се нахвърля отгоре ѝ като горещ дъжд.

Наистина по-разумно би било да останем тук. Вратата на роувъра се тръшна зад Трейс. Преди Синди да успее да протестира, той ѝ отне чиниите и ѝ напъха чантата в ръцете. Запрати съдовете отзад в роувъра, извади мачетето от калъфа на кръста си и се запъти към маркираното дърво, очаквайки, че хората на Раул са оставили на него да изсече част от гората.

След няколко секунди Синди последва Трейс. Пътека нямаше, но отначало не беше трудно да се ходи. Бяха в една от потъналите в плътна сянка, почти наподобяващи парк части на облачната гора. Единственото нещо, за което трябваше да внимава, бяха корените на дърветата и мъха. Като пристъпваше внимателно, но бързо, успяваше да догонва Трейс. Почти.

Точно когато Синди се поздравяваше за неподозирания ѝ доскоро умения да се справя в дивото, кракът ѝ се подхлъзна на покрит с мъх корен и тя тежко падна. Надявайки се, че Трейс не я е забелязал, с мъка се изправи, избърса дланите в цветните си панталони, оставяйки по тях първите от множеството бъдещи петна.

След белязаното дърво се появи нещо като пътека. Придвижването се менеше — ту хлъзгаво, ту невъзможно. Синди се хващаше за клони и стебла, храсти и провесени вейки — за всичко, което можеше да ѝ помогне да пази равновесие по тясната пътека. Повечето време успяваше да се задържи права. През останалото време прибавяше нови петна по дрехите и тялото си.

Мъглата отново се сгъсти, обгърна всичко в смълчана влага. Трейс беше много зает да реже досадната растителност, за да забележи, че Синди едва успява да го следва. Придвижваше се напред с уверените ритмични движения на тялото си като силен мъж, свикнал с капризите на облачната гора. От време на време поглеждаше през рамо, за да провери Синди, но от нея виждаше само тъмна форма, обвита в мъглата на приземил се облак.

По средата на много стръмна пътека той се спря, погледна през рамо и не видя никого. Извика, отговори му с приглушен глас. Понечи да попита Синди дали темпото не е много бързо, но се отказа.

Ако наистина се движеше много бързо, тя трябваше да има достатъчно ум да му го каже. Нали така?

Разбира се. След като точно беше свършила да показва на мисурско магаре какво е инат.

— Всичко наред ли е? — попита Трейс и същевременно сам се наруга.

— Ами добре е — процеди Синди през стиснати зъби, докато се изправяше с помощта на същия корен, в който се беше препънала.

Трейс се поколеба, задъханият говор на Синди не му хареса. Погледна часовника си. Ако искаха да се доберат до голямата къща преди смрачаване, трябваше да продължат да вървят.

— Кажи ми ако трябва да спреш — каза Трейс.

Синди издаде звук, който Трейс прие като отговор. Хвърли последен поглед през рамо и отново се обърна към пътеката, която съвсем наскоро е била изсечена от солидното зелено тяло на облачната гора. Несъзнателно той поднови умерения, уверен и непрекъснат ритъм на сечене и ходене, сечене и ходене, сечене и ходене. Трейс го правеше, сякаш беше нищо работа, но умението, с което се придвижваше през гъстата гора, беше резултат от яко трудене и още по-яко тяло.

Едва след като новата горска пътека пресече пътя, който се отклоняваше към хасиендата, Трейс се спря. Както беше застанал мирно и дишаше дълбоко и леко, установи, че е крачил със скорост, благотворна за него, но почти сигурно непосилна за гордата принцеса.

— Синди?

Отговор не дойде от носещите се на талази облаци.

— Синди!

Отговор нямаше.

Още преди звукът от провикването му да беше погълнат в тишината на гората, Трейс се озова на тясната пътека, придвижвайки се двойно по-бързо и ругаейки.

Синди чу Трейс да се приближава много преди да го види да излиза от сиво-бялата мъгла, която обгръщаше стръмната неравна пътека. Последното нещо, което искаше, беше Трейс да я намери

просната по лице, за което трябваше да благодари на корена, който, можеше да се закълне, беше скочил, за да хване крака ѝ. С бързи движения се опита да освободи краката си и да се изправи, но успя само отново да загуби равновесие. Заинати се и се насили да тръгне на четири крака.

Трейс се спря и се загледа във видението, коленичело пред него на тясната пътека. Облекчение и гняв се бореха за надмощие над езика му. Гневът спечели.

— Какво по дяволите мислиш, че правиш? — попита той.

Синди нямаше проблеми с боричкаци се чувства. Опитите ѝ да постигне мир с Трейс се провалиха. Оставаше войната.

— Прекланям се на земята, по която стъпваш — отвърна тя. — На какво по дяволите ти прилича?

За нещастие, въпреки намерението ѝ, Синди прозвуча по-скоро изтощено, отколкото саркастично и тя го знаеше. Стисна зъби и започна отново да се дърпа и да се опитва да се изправи, ненавиждайки собствената си слабост, ненавиждайки Трейс, задето я гледаше, ненавиждайки себе си, задето ѝ пукаше, задето искаше, освен нетърпение и гняв да види и нещо друго в очите на Трейс, докато я наблюдава.

Трейс изсъска някаква ругатня през зъби и посегна да помогне на Синди да се изправи.

— Не ме докосвай!

Трейс беше достатъчно близо, за да види в погледа на Синди колко вбесена беше от поражението си. Беше като заклещено животно, настървено срещу мъчителя си. Стана му мъчно, мрачни линии насякоха лицето му. Не искаше да ѝ стори това. Защо, за бога, тя не можеше дори да си отвори устата и да го помоли за това, от което се нуждаеше?

— Не съм никакъв си проклет ясновидец! Защо не ме помоли да забавя хода или да спра? — попита грубо Трейс. Изражението му стана още по-мрачно, след като чу собствения си въпрос. — Тъп въпрос, нали! Все забравям. По-скоро ще умреш, отколкото да попиташ никакъв си пеон колко е часът. Внимавай, принцесо. Май желанието ти ще се изпълни.

С едно-единствено бързо движение Трейс прибра мачетето си. С дори още по-бързо движение хвана Синди за раменете. За миг я

изправи на крака.

— А сега да се уточним, ако беше помолила да не те докосвам, нямаше и с пръст да те докосна — каза Трейс с неравен глас. — Но не помоли. Направи нещо, което ти дойде съвсем естествено. Нареди. Принцеса до мозъка на елегантните си кости. Би ли била така любезна да помолиш този пеон да не те докосва? Мило?

Приливът на гняв, който заля Синди, когато Трейс отново я завари в калта, постепенно се отдръпна, остана само поражението. Тя отвърна главата си от него и не каза нищо.

— Така си и мислех — каза Трейс, отвратен от нея и от себе си, задето толкова се вълнуваше, че Синди го ненавижда, че не би го помолила за нищо, колкото и да се нуждаеше от него. Тръгна към пътеката.

— Тръгвай. Ще вървя точно зад теб.

Синди пое напред. След три крачки пак щеше да падне по лице, ако не беше лявата ръка на Трейс, която я улови в мига, в който се подхлъзна. Държа я изправена, докато краката ѝ намериха здрава почва. Този път не я пусна. По най-стръмните части на пътеката я хващаше за седалището, подбутваше я, докато тя с мъка се придвижваше напред. Когато стигнаха до калното отклонение към дома на Алмеда, Трейс тръгна до Синди, така че с лявата си ръка да я държи здраво за дясната.

Вървяха така хванати, когато Раул и Сюзан ги откриха.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сюзан! Наистина ли си ти? Добре ли си? — Синди бързаше да пита, едва повярва на очите си, когато видя поразяващата красавица с коса в канелен цвят, спокойно да седи в един джип.

— Взе ми думите от устата — каза Сюзан, загледана в Синди с истинска тревога. — Какво, за бога, ти се е случило? Да не би да си преживяла злополука?

Синди погледна приятелката си, която изглеждаше безупречно в бледосиния копринен джемпър, който идеално се връзваше с красивите ѝ очи. След това Синди огледа себе си. Непретенциозните ѝ дрехи отдавна бяха преминали точката на модно negliже. Бяха мокри, изподрани и изцапани с кал и растителност до точка, в която преобладаващият им цвят беше станал отблъскващо зеленикавокафяво.

Синди понечи да обясни какво се беше случило, но думите заседнаха в гърлото ѝ. С крайчеца на окото си беше зърнала Трейс. Той съзерцаваше Сюзан като омагьосан. Синди не за първи път виждаше мъж така да реагира на Сюзан. Но за първи път я заболя.

— Попитай Тарзан — каза Синди кратко.

— Тарзан? — Широките сини очи на Сюзан без колебание се обърнаха към Трейс. — Да, май отговаря на името.

Усмивката на суровото лице на Трейс подейства като извивка на ятаган.

— Казах ти, че Сюзан е добре, принцесо. Раул е много добър с жените. Нали така, Раул?

За първи път Синди насочи погледа си към мъжа, който седеше на шофьорското място в джипа. Очите ѝ незначително се разшириха. Косата на Раул беше копринено руса. Кожата му имаше цвят на наситено, тъмно злато, а очите му — черни като нейните. Беше невероятно съчетание, особено при подчертано много мъжката структура на костите на лицето му.

С циничен поглед Трейс проследи реакцията на Синди към Раул. Нямахше да бъде първата жена, която ще падне в краката на Раул още

при първия поглед. Нито щеше да бъде последната. Това не означаваше, че на Трейс му доставяше удоволствие да наблюдава. Някак си мислеше, че Синди имаше повече ум, за да се остави да бъде подведена от външния вид на един мъж. Бог е свидетел, че успя без затруднение да не обръща внимание на собствения си вид, а не една жена му е казвала, че е красив. Но не и Синди. Не го удостои дори с един кос поглед. Единственото силно желание, която беше изпитала към него, когато го погледнеше, бе да осакати много по-силното му тяло.

— Сигурно сте сеньор Алмеда — каза Синди. — Аз съм Синди Райън, партньорката на Сюзан.

Смолисточерните очи на Раул се разшириха, докато оглеждаха измачканото, кално, разчорлено създание, застанало пред него.

— Много ми е приятно, сеньорита Райън — каза той. — Сюзан много ми е говорила за вас.

— Пропуснах да кажа, че си пада по кални бани — обади се Сюзан, все още невярваща на очите си. След това добави:

— Наистина ли си добре?

— Нищо, което няма да се оправи с гореща баня и удобно легло.

— Ама разбира се — незабавно се намеси Раул.

— Моля, влезте в джипа.

— Помислих си, че никога няма да попиташ — каза Трейс сухо.

Преди Синди да успее да възрази, той я вдигна и я хвърли на задната седалка на отворения джип.

— Точно оглеждахме моста над Дерето с орхидеите — обясни Раул, докато се спускаха по калния път.

— И? — попита Трейс.

— В момента не бих пробвал моста — отговори Раул любезно.

Трейс изсумтя и стрелна зелен като джунглата поглед към Сюзан, която се усмихваше на Раул... Мълчаливо Трейс реши, че ако Синди го гледаше така, както Сюзан гледаше Раул, Трейс в никакъв случай нямаше да бърза отново да възстанови връзките си с цивилизацията.

— Изглежда, трябва да ни приемеш за ден-два — каза Трейс. — Тръгнахме по пътеката, която мъжете ти бяха прокарали по отдалечената страна на вододела Хиляда извора.

— Ние? Сеньорита Райън е била с теб? — попита Раул изненадано.

— На всяка стъпка по пътя.

— Ла побресита — измърмори Раул. — Бедничката. Аз съм мъж и въпреки това не би ми се искало да измина този път с теб.

Синди тъжно се усмихна.

— И на Трейс никак не му се искаше да влачи и мен.

Смехът на Раул прозвуча тихо, хрипкаво, интимно.

— Много се съмнявам. Приятелят ми никога не е отхвърлял компанията на очарователна и красива жена.

Синди установи, че е склонна да се поласкае от комплиментата, но здравият разум надделя. В момента беше толкова красива, колкото шепа кал, също и толкова очарователна.

— Много мило от ваша страна да твърдите подобно нещо — измънка Синди, — макар че това е гигантска заблуда.

— Какво значи „гигантска заблуда“? — попита Раул.

— Голяма лъжа — отсече Трейс.

Раул мигна, след това пак се изсмя.

— Сега вярвам, че наистина сте Синди Райън.

— Език като оса — съгласи се Трейс.

— Колкото по-остро е ужилването, толкова по-сладък е медът — каза Раул, като се усмихна с характерно мъжко задоволство.

Синди прехапа езика си и не каза нищо. Сюзан ѝ намигна и започна да събира информация с изтънчеността на стара доверена приятелка.

— Какво правиш тук? Докъде я докара с Трейс?

— Тръгнах да те търся. Трейс ми помага.

— Защо?

— Защото му плащам — отговори Синди.

— Хайде, хайде — каза Сюзан. — Искам да кажа, защо тръгна след мен? Не получи ли бележката ми, с която те уведомявах, че променям плановете си?

— Това беше почти преди две седмици. Тре... тревожих се.

Сюзан издаде тананикащ звук, който прозвуча едновременно скептично и музикално.

— Значи си тръгнала, защото Рай и Лайза са били заети да правят още едно бебе, а Големият Еди е обикалял наоколо пак да ти купува мъже за разплод.

— Сюзан! — възмути се Синди.

— Какво? Знаеш много по-добре от мен, че е предложил на последното добро попадение премия от десет хиляди долара, за да те забремени. Разбирате ли — обърна се Сюзан любезно към Трейс, — баща ѝ напоследък реши, че на жената ѝ трябва просто мъж, който да я забремени. Бракът не е необходим. Дори още по-добре, ако Синди не се омъжи, децата ѝ ще носят последното ѝ име, което е името на Големия Еди. Откритието много му хареса, тъй като иска сюррия внуци и той ще ги има дори и ако трябва за целта да унищожи собствените си деца. Обвинявате ли Синди за това, че е пратила стария булдозер по дяволите и вместо това е тръгнала да ме търси?

— Боже мой — каза Синди тихо с лице в ръцете си, без да се съобразява със следите от растения, които все още лепяха по пръстите ѝ.

Трейс премести погледа си от Сюзан към Синди. Използва най-безобидната част от информацията.

— Рай и Лайза, а? Значи тя е победителката? — попита Трейс.

— В какво? Забременяването? — попита Сюзан.

— Нямаше състезание. Лайза и Рай искаха деца.

— А Синди не искаше? — попита Трейс.

— Тя е старомодна. Първо иска съпруг.

— Какво му има на Рай?

— Едни и същи родители, ето какво. Той ѝ е брат.

Трейс осмисли това.

— О!

— Някога тя ме пробутваше на Рай, но беше твърде късно. Той вече беше срещнал Лайза.

Раул се усмихна.

— Не мисля, че това би имало значение, стига само да те зърне, корасон.

— Не си виждал Лайза — Сюзан и Синди се обадиха в един глас.

— Тя е дребна, деликатна, очите ѝ са с цвета на аметисти, а естествено платинената ѝ коса стига до бедрата ѝ — продължи Сюзан, изброявайки качествата на Лайза. — И невинна. Господи, беше невинна! Сякаш е израсла сред племена, каквито сте виждали само в извънредните издания на „Нешънъл Джиографик“.

— Трябваше да пратя Лайза да те издирва — тихо се обади Синди. — Всеки, който може да направи остър нож от еленов рог или

парче стъкло, би се чувствал много добре в облачната гора. Тя щеше да помага на Трейс, а не да му бъде в тежест.

— Сигурен съм, че вие не сте му били в тежест — мигом възрази Раул.

— Много сте любезен — каза Синди, затваряйки очите си. Тъжно се усмихна.

— Сигурна съм, че ако вие бяхте водачът, нямаше да се чувствам като бреме. Но все пак щях да бъда бреме.

Сюзан хвърли на приятелката си тревожен поглед, след това погледна към Трейс. Той отвърна на погледа с непроницаеми зелени очи.

— Просто си изморена, Пепеляшке — мило се обади Сюзан, като се наведе над облегалката и погали мократа, сплъстена коса на Синди. — Светът ще изглежда различен, след като се изсушиш, измиеш и починеш.

Синди издаде звук, който можеше да се изтълкува като съгласие, но от извитата ѝ надолу уста Трейс се усъмни дали беше така. Мръщейки се, Сюзан изследва изпитото лице на приятелката си и затвори очи, преди да се обърне и отново да впери поглед през предното стъкло.

Няколко минути по-късно джипът се удари в някаква буца. Синди не отвори очи, когато кичур от косата ѝ падна отпред на лицето ѝ. Нежно с пръсти Трейс отметна косата ѝ зад ухото. Тъй като тя изобщо не помръдна, той реши, че е заспала. Точно когато джипът се удари в друга буца, той се протегна и я придърпа наполовина на скута си. Тя измърмори някакъв въпрос, който съдържаеше и име, но Трейс вече знаеше какво да каже.

— Да, Рай е. Спи, Синди. Всичко е наред.

Главата на Синди помръдна. Трейс отново я погледна с очи зелени и непроницаеми като облачната гора. Една голяма ръка бавно галеше косата на Синди, нежно, докато другата я придържаше към гърдите му. Синди измънка нещо и се сгуши по-дълбоко в прегръдките на Трейс.

След минутка Сюзан проговори.

— Когато майка ѝ умря, Синди беше просто дете. Рай я чуваше да плаче посред нощ. Отиваше и я държеше, докато отново заспеше.

Клепачите на Трейс трепнаха, но той не каза нищо.

— Какво сте й направили? — попита Сюзан направо.

— Нищо особено. За проклетия слабо чета мислите на хората, затова се опитвах да науча Синди да помоли за това, от което се нуждае. Това е всичко.

— Това е всичко? — Очите на Сюзан се разшириха и напомниха на дълбоки леко наклонени езера в синьо. — Тя не моли никого за нищо. Никога. Дори и мен. Нито Господ. Нито дори Рай. Но е готова да откъсне сърцето от тялото си и да ти го даде, ако мисли, че се нуждаеш от него... или ако я помолиш за това — добави Сюзан.

Устата на Трейс се изви в тънка, саркастична усмивка.

— Единственото нещо, което с удоволствие би ми дала, е нож между ребрата.

— Не прилича много на Синди.

— Може би не я познавате толкова добре, колкото си мислите.

— А може би я познавам — отвърна Сюзан. — Ако сте успял да влезете под кожата на Синди толкова дълбоко, че да я ядосате, поздравления. Никой мъж не е успял да й повиши температурата дори с четвърт градус, откакто подвижното бедствие, наречено Джейсън, влезе в живота й. Сигурно щяхте добре да се разбирате с Джейсън.

Трейс скептично изви едната си вежда нагоре.

— Също като Джейсън — каза Сюзан хладно. — Джейсън вярваше, че ще успее да накара Синди да проси за всяка дреболия — от хамбургер до хубава целувка за лека нощ.

„Налагало ли ви се е някога да просите? Е, добре, на мен ми се е налагало, но вече никога няма да го направя.“

— Все пак има разлика между молене и просене — процеди Трейс през стиснатите си зъби, сякаш се опитваше да убеди Синди, а не Сюзан.

— Опитайте се да обясните това на Синди.

— Опитах.

— И не даде резултат, нали?

— Не.

— Но не се отказахте, така ли? — продължи Сюзан с леден глас, загледана в бледото лице на Синди, в изпитата й от умора кожа. — Продължил сте да я изтезавате, докато я смачкате. Както казах, вие и милият скъп Джейсън по много неща си приличате.

— Корасон — обади се Раул. — Трейс не е такъв.

— Не с теб, разбира се — каза Сюзан. — Вземи му главата, и се сдобиваш със сеялка на орхидеи.

— Подценяваш Трейс — каза Раул сухо. — А и не го разбираш.

— Казал братът на крокодила на любопитната малка рибка — намеси се Сюзан възмутено. — Единствената причина устата на крокодила да е пълна със зъби е, за да се усмихва красиво, така ли?

Трейс се усмихна.

Сюзан вдигна ръце и не каза нищо, преди джипът да спре пред внушителната многоетажна къща, която елегантно се извисяваше наред облачната гора. Синди се размърда. Неохотно Трейс я пусна на седалката. Не изчака никой друг да излезе, скочи отстрани на колата. Когато широко, усмихнато лице на жена се появи на предната врата, Трейс се провикна на скоротечен испански, примесен със съскащи, хриптящи звуци. Едрата жена се изсмя и върна мечешката прегръдка на Трейс.

Сюзан въздъхна.

— Да разбирам ли, че Трейс е приятел на семейството?

— Той е член на семейството — поправи я Раул.

— Ах, чудовищно.

— Моля?

— Няма значение — каза Сюзан, избутвайки настрани дълъг кичур канелена коса. — Продължавам да си мисля, че е бил много груб със Синди.

— Така е.

Сюзан се стресна. Преди да измисли какво да каже, Трейс се върна.

— Тия казва, че можем да се измием и да вечеряме тук, след това ще откарам джипа и Синди в моята хижа.

Веждите на Раул се извиха точно като тъмните вежди на Трейс.

— Няма да спите тук?

— Не. — Усмихвайки се, Трейс премина на испански. — Тия иска да ти даде повече време да опознаеш... гостенката си. Внимавай, братовчед. Тия вече наум прави сватбени списъци.

Красивото лице на Раул доби раздражено изражение и помръкна. След това сви рамене и отговори на испански:

— Както винаги, с Тия е най-добре да си като гората и да се огъваш на вятъра, така ли?

— Винаги по-добре от мен си успявал да се огъваш, компадре — съгласи се Трейс. — Наведе се в джипа, взе Синди на ръце и премина на английски. — Събуди се, принцесо, или ще те целуне жаба.

— Приказката не е така — сънливо се оплака Синди, завъртайки лицето си към врата на Трейс.

Той затвори очи, като усети случайното докосване на устните ѝ в кожата си. Едва успя да потисне напирателната бурна реакция.

— Така е в живота — каза той с дрезгав глас. — Винаги е толкова ужасно неочаквано.

Например, не беше очаквал да прекара друга нощ сам със Синди. Фактически беше я влачил по половината път нагоре по планината само за да предотврати перспективата... само за да не се окаже като в капан в ухаещата, притихнала, смълчана Облачна хижа. Един мъж. Една жена. Едно легло.

— Една проклета бъркотия — измърмори той. Никога не му се е струвало толкова отблъскващо да прекара една нощ на твърдия под.

Синди премести погледа си от черната стена на гората, която се издигаше от двете страни на джипа, към черните сенки, които светлините от таблото хвърляха по лицето на Трейс. Отгоре не се виждаха нито луна, нито звезди. Мъглата преминаваше на сребърни струи през ярките лъчи, които излизаха от фаровете на джипа.

— Не е много далеч — каза Трейс.

Тонът му беше като линията на устата му. Равен, твърд, невъзмутим. Синди въздъхна. Очевидно беше ядосан, че не му разрешиха да остане в голямата къща.

— Не обвинявай Раул — каза тя колебливо. — Той не можеше да знае, че идваме, следователно едва ли можеше да се очаква да пригответи стаи за нас.

Трейс хвърли саркастичен кос поглед към Синди.

— Стаите винаги са пригответени. Раул просто има нужда да остане сам със Сюзан. Той я желае.

— Както и всеки мъж, който някога я е виждал.

— Аз не я желая.

— Да. Точно така. И затова я изглежда, сякаш никога преди това не си виждал жена.

Синди внезапно се изсмя, припомняйки си как самата тя изглеждаше преди няколко часа.

— Или най-малкото преди няколко дни — добави тя.

Синди се огледа и направи гримаса. Беше облякла тоалет на Сюзан. Блузата и полата от памучен трикотаж, която стигаше до средата на пресеца ѝ, изглеждаха блестящо на Сюзан. Но Синди имаше повече сантиметри около бюста и ханша си, отколкото грациозната си приятелка. Полата ѝ ставаше на кръста, дължината също беше добра. Но същото не можеше да се каже за блузата. Единственото нещо, което можеше да се каже, е, че покриваше всичко, което законно се изискваше.

Общо взето, Синди се чувстваше като колбас, натъпкан в чужда кожа. Всеки път, когато си поемаше въздух, си спомняше за деликатната, елегантна фигура, също и за своята, която не беше толкова деликатна.

— Пак ли си просиш комплименти?

Горчиво-сладката усмивка на Синди се стопи.

Не се обади повече дори и когато Трейс спря джипа достатъчно дълго, за да вдигне платнения му гюрук. Тишината започна да им действа потискащо много преди фаровете на джипа да уловят малка хижа, която надничаше от мрака и се къпеше в мъглата и топлия дъжд, който току-що беше започнал да вали. Звукът на стичащата се вода по платнения гюрук на джипа беше успокояващ, почти галещ.

С частица от мозъка си Синди се зачуди как Трейс разбра, че ще завали, преди да стигнат до хижата. Така той още веднъж доказа, че се чувства напълно като у дома си в облачната гора. И при всяко ново доказателство Синди заемаше, по-отбранителна позиция, за да му покаже, че не беше просто някакво бреме, което трябва да бъде пренесена през дивата местност като двете прасенца, които пицяха в конопения чувал.

Но тя беше бреме. Болеше я, като си го признаеше, но си беше самата истина.

Трейс спря близо до хижата, включи габаритите и изключи двигателя на джипа.

— За да си спестим голямата сцена в хижата — каза Трейс с твърд глас — ще ти кажа три неща точно сега. Първо, има само едно

легло. Второ, ти ще спиш в него. Трето, аз ще спя на пода или в джипа, където реша, че е по-удобно.

Синди се опита да каже нещо. Нищо не ѝ дойде наум, освен болезненото осъзнаване, че Трейс ще трябва да прекара много неудобна нощ заради нея.

— Не се налага — каза тя тихо. — Бихме могли да спим в едно легло. Знам, че ти няма... че ти не би...

— Пъхнал ръката си под блузата ми? — прекъсна я Трейс с хладен глас.

Синди направи безпомощно движение. Знаеше, че сексуално не привлича Трейс, но не искаше то да бъде заявено толкова грозно.

— Точно — каза тя, поемайки си дълбоко дъх. — Знам, че не ме искаш, следователно няма причина да...

Гласът ѝ замря, когато се вгледа в присвитите, непроницаеми очи и суровите линии по лицето му.

— Неблагодарница съм, нали? Трейс, не съм достатъчно силна, за да те пренеса в удобното легло, след като заспиш. — Пое си дълбоко въздух и бързо продължи. — Дори не ти благодарих за това, както и за всички останали неща, които направи за мен. Трябваше да ти благодаря. Исках. Просто... не можах. Ако ти бях благодарила, щеше да прозвучи като признание, че не бих могла сама да се справя сама, че имах нужда от теб. А преди години се заклев, че вече никога няма да се нуждая от никого.

Смехът на Синди прозвуча тъжно, унило, от което на Трейс до болка му се прииска да я прегърне, но не се приближи към нея. Страхуваше се, че ако я докосне, няма да може да се спре, нямаше да бъде само за да я успокои. Искаше я до подлуда.

— Но аз се нуждая от теб — Синди продължи. — Като в небрано лозе съм в облачната гора. Нуждая се от теб, както никога от никого не съм се нуждаела и това много ме смущава. Не се справих добре. Разбираш ли, от години сама си водя всичките битки, но този път загубих. Сама.

Синди отново безпомощно махна с ръка и след това свали прозореца откъм пасажерското място, искаше да докосне дъжда. Светлините от таблото осветиха лицето ѝ и превърнаха водните капки, които миеха протегнатата ѝ ръка, в разтопено злато. Тя доближи

връхчетата на пръстите до устните си и нежно изблиза проблясващите капки.

— Сладко — измърмори тя разсеяно. — Защо това винаги ме изненадва?

Трейс стисна челюстта си, за да спре дивия звук, който напираше в гърлото му. Спонтанната ѝ, напълно естествена чувственост го убиваше, а тя дори не го съзнаваше.

— Опитвам се да кажа — продължи Синди, като отново подаде ръката си навън на дъжда, загледана как течността се събира и се стича по пръстите ѝ — съжалявам, че ти бях в тежест. Обещавам, че на връщане към Кито, ще се постарая по-малко да ти преча. А що се отнася до тази нощ, няма основателна причина да не спим в едно легло.

— Страхотно грешиш.

Мрачният, дрезгав глас на Трейс прозвуча толкова близо, че Синди изненадано се обърна към него.

— Какво?

— Това — каза той хрипкаво.

Раменете на Трейс затъмниха светлините на таблото в момента, в който силните му ръце обрамчиха лицето на Синди. Устните му се притиснаха в нейните, жадно засмукаха, езикът му проби в топлия женски мрак, където така болезнено искаше да проникне. В течение на дълга минута правеше точно това, неколкократно, страстно търсеше устата ѝ, от което тя се разтрепери. Тогава усети, че и Трейс трепери.

Трейс откъсна устата си от Синди и с едно-единствено гневно движение скочи от джипа. Шофьорската врата така се тресна, че Синди подскочи. Почти не можеше да повярва, че така страстно са я целували, докосна горещите си, леко наранени устни с връхчетата на пръстите си, все още мокри от дъжда. Влагата, която облиза с върха на езика си, имаше вкус не само на дъждовни капки. В нея имаше страст и копнеж, жар и сила.

Тя имаше вкус на Трейс.

При осъзнаването на този факт тя затвори очи, тръпки на силно желание и върховно удоволствие преминаха през нея, които за миг, за два мига се разгоряха в тъмен огън.

Силна светлина блесна вътре от малката хижа, след това избледня, когато Трейс постави стъкления абажур на лампата. Вратата

придоби вид на златен четириъгълник, изцяло изпълнен от Трейс, който излизаше от хижата. Пристъпи през терасата и се запъти към шофьорската страна на джипа, без да го е грижа за топлия дъжд, който продължаваше да вали и мокреше косата и раменете му. Отвори вратата, напълно изключи фаровете с едно нетърпеливо завъртане на ръката си и се пресегна към задната седалка. Там имаше само един куфар. Куфарът беше на Раул. Съдържанието беше осигурено от Сюзан. Трейс грабна куфара, сякаш очакваше той да се съпротивлява, хвърли го в дъжда и отново тръшна вратата зад себе си.

С широко отворени очи Синди наблюдаваше всяко движение, което Трейс правеше. Не беше останало нищо от нехайно похотливото и закачливото му настроение в умивалнята. Нямахме нищо бездушно и игриво в начина, по който я целуна точно сега. Той я искаше.

Толкова я искаше, че се разтрепери.

Златистата светлина, която се разливаше от хижата, беше затъмнена още два пъти, когато Трейс влезе, хвърли куфара на пода и пак се върна при джипа. Рязко отвори вратата откъм страната на Синди.

— Вън — заповяда той.

Синди отвори уста.

— За твое сведение, принцесо, това, че те желая, не ме прави пощастлив от теб, задето се нуждаеш от мен — излая той. — Затова те съветвам да си изнесеш задничето от джипа и марш в хижата, още сега.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Синди толкова се изненада, че не можа да проговори, още по-малко да се помръдне. Преди да успее да се съвземе, Трейс се наведе, постави едната си ръка под колената ѝ, другата — зад гърба ѝ, вдигна я и я измъкна от джипа.

— Май си изоставаща ученичка? — каза той грубо.

Вече без никакво предупреждение Трейс жадно впи уста в устата на Синди и отново вкуси от меките дълбини зад устните ѝ. Този път страстта му не я изненада. Ръцете ѝ се приплъзнаха зад коравия му врат, докато му отговаряше на целувката със страст, равностойна на неговата. Трейс изсумтя и ръцете му се стегнаха, а Синди започна да се задъхва. Тя не възрази. Това дори не ѝ направи впечатление. Трейс така изпълваше сетивата ѝ, че място за друго нещо нямаше. Тя с радост се отдаде на това чувство и не искаше нищо друго, само него.

Когато Трейс най-последно откъсна устата си, той дишаше неравномерно, трепереше, здраво държеше Синди, а топлият дъжд продължаваше да се излива и върху двамата. Тя издаде нечленоразделен звук и обърна главата си нагоре към дъжда, слепешката потърси отново устата на Трейс.

— Синди — каза той и изохка, като забеляза, че светлината от вратата превръщаше дъждовните капки по устните ѝ в златисти скъпоценни камъчета. — Господи, принцесо, знаеш ли какво ми обещавах?

Този път Синди нямаше нищо против да я наричат принцеса. По гласа и изражението на Трейс разбра, че той не ѝ се подиграва. Тя прошепна името му и облиза дъждовните капки от брадичката и контурите на челюстта му. Когато с върха на езика си погали ъгълчетата на устните му, той потрепери и от гърлото му се изтръгна дълбок звук. Прегръдката ѝ се стегна около врата му и тя се издърпа нагоре към устата му. Жадуваше за жарта и вкуса на целувката му, за насладата от плътското изживяване, от сливането на езиците им, а топлият дъжд къпеше телата им.

Синди не разбра точно кога Трейс я премести в обятията си, леко разхлаби прегръдката си, така че краката и тялото ѝ се спуснаха надолу по силното му тяло. Разбра само, че ръцете му изведнъж се оказаха свободни, за да гаят закръглените очертания на ханша ѝ, от което коленете ѝ омекнаха, почувства се обезкостена като дъжда. Дългите му пръсти масажираха таза ѝ, той я люлееше и притискаше към пламналите си слабини, караше я да почувства силата на собствената му възбуда.

Искрената страст на Трейс изцяло сломи Синди. Тя не познаваше подобно нещо от мъж. Издаде слаб дрезгав вик и с гърч се притисна към Трейс, леко галейки тялото му със собственото си тяло, от което сладкият, тъмен огън вътре в тях се разгоря още по-буйно. Пръстите на Трейс се спуснаха надолу по задната част на бедрата ѝ, раздалечи ги и я вдигна, интимно я притисна към втвърдената част на плътта си, която доказваше колко неудържимо я желаше. Бедрата му помръднаха веднъж, поривисто, сякаш се гмуркаше в нея, след това съвсем целенасочено се раздвижи, разтреперан, вслушвайки се в неравномерното ѝ дишане, усещайки трепета ѝ, докато се опитваше да се приближи още повече към него.

В този миг Трейс разбра, че Синди го искаше толкова, колкото и той нея — а той толкова силно я желаше, че му се струваше, че може да умре от това. Отново и отново прошепваше името ѝ между страстните, дълбоки целувки, искаше му се да се намести като в калъф в сатененото ѝ тяло, докато тя загуби контрол и двамата се окъпят в горещото, жаркото освобождаване.

Но не още. Не тук. Не в този миг.

Сега, когато Трейс знаеше, че след като Синди толкова много го иска, тя не може да го отхвърли, той беше в състояние да контролира собственото си силно желание. Искаше да сподели с нея много повече от някакво бързо катурване в дъжда. Той имаше нужда да опознае всяка частица от кожата ѝ, да вкуси дивата ѝ страст, да я погълне в себе си. Едва след това можеше да започне да облекчават бушуващата си страст, която го разяждаше от първия момент, в който усети недокоснатата жена, която тлееше под хладната външност на Синди.

Неохотно Трейс пусна Синди да се хлъзне надолу по тялото му, докато отново успя да се изправи на меката, покритата с мъх земя в облачната гора. Тя несигурно се олюля, почти не беше в състояние да

се крепи. Не разбираше защо я пусна, вкопчена в твърдите му голи ръце за равновесие, гледаше с пламнали очи.

— Трейс? — Синди успя да промълви. — Не искаш ли...

Въпросът завърши в дрезгав писък, когато ръцете на Трейс се задвижиха по намокрената от дъжда блуза на Синди и започнаха да галят зърната, които се бяха превърнали във втвърдени връхчета под мократа, прилепнала материя.

— О, да, искам — каза Трейс, гласът му дълбок и тъмен като очите на Синди. — Искам те до подлуда. Искам с теб да правя неща, които доскоро само си представях, и искам неща, каквито никога не съм си представял досега. Ти ме влудяваш — каза той, потрепервайки, докато се опитваше да овладее страстта, която го изгаряше до мозъка на всичките му кости, изгаряше цялата му самодисциплина, която той винаги е смятал, че поначало си я има.

Но вече не. Чрез Синди той откри буйни, почти неконтролируеми потоци дълбоко вътре в себе си, нужда да бъде едно с нея — толкова стара, колкото облачната гора, и толкова нова, колкото всеки дъх, който вдишваше.

Бавно Трейс вдигна Синди, докато гърдите ѝ се изравниха с отворената му уста. С върховно внимание той ухапа връхчето на първата гърда, след това на другата, преди да се върне към първото зърно, всмуквайки го в зажадените горещи глъбини на устата си. Вълна след вълна от сладострастие се изливаха вътре в Синди, докато накрая тя почувства, че се разтопява в горещия дъжд, че се зашеметява, изгаря в невидимите огнени езици, които струяха през нея.

Звукът на тихия, слаб стон, който издаде Синди, беше най-сладката музика, която Трейс някога е слушал. Пръстите му погалиха другата ѝ гърда и от устните ѝ отново се разнесе приглушена музика. Той пак я пусна на земята.

Без да откъсва устата от гърдата ѝ, той започна да разкопчава блузата ѝ, започна най-отгоре, където копнееше да я целува. Когато разкопчаната блуза се разтвори между пълните ѝ гърди, той прокара езика си по все още неразголеното зърно, с уста се зае бавно да го открива и нежно я хапеше, а ромоленето на дъждовните капки поглъщаше трескавите ѝ стонове.

Накрая Трейс откъсна и двете си ръце от кръста на Синди и ги придвижи нагоре до топлата дълбока долчинка между гърдите ѝ. Бавно разпери широко пръстите си, отлепвайки мократа блуза от тялото ѝ, докато тя се окажа облечена само с дъжда, който добиваше златист цвят от светлината на лампата. Прозрачни капки падаха по високите ѝ пълни гърди и се събираха около двете венчета.

Никога не беше виждал нещо толкова красиво. Ръцете му разтрепериха, когато усети топлата им тежест в дланите си. С тихи думи на обожание той падна на колене и изпи дъждовните капки от голите ѝ гърди.

Синди видя как устните на Трейс се разтварят видя бледия проблясък на зъбите му и почувства пронизващата сладост на устата му, която я боготвореше. Вълна след вълна на удоволствие се разливаха през нея и тя се олюля. Инстинктивно се опря в силното тяло на любимия си, придържайки главата му с примитивна, дивашка наслада на гърдите си.

Ръцете на Трейс проследиха линията на гърба ѝ, на хълбоците ѝ, на бедрата ѝ, на прасците ѝ, мачкаше ги и ги галеше още и още, остро усещаше плътта ѝ при всяко докосване на кожа в кожа. След последното пътешествие на ръцете му надолу по дължината на тялото ѝ, и последното парче от облеклото ѝ се свлече около глезените ѝ. Усещането от топлия дъжд, който се стичаше по кожата ѝ толкова интимно, беше неописуемо. Тя понечи да каже нещо, но дъхът и мислите ѝ се разсеяха, когато една от ръцете на Трейс се плъзна нагоре между краката ѝ до мястото, от което повече не можеше да продължи.

— Отвори се за мен, принцесо — прошепна той, нежно хапейки гърдите и корема на Синди, галейки я с езика си, докосванията му бяха топли и меки като дъжда, който я къпеше.

— Няма да те нараня. Просто искам да те докосвам. Това е всичко. Просто... да докосвам.

С приглушен писък Синди ритна и се освободи от дрехите, които се увиваха около краката ѝ. След това застана треперееща, отворена за дъжда и за сладните милувки на мъжа, коленичил в краката ѝ.

— Трейс — прошепна тя. — Трейс, аз... — Думите на Синди отново преминаха в тих стон, когато той отново бавно започна да я милва. Тя потръпваше при всяко движение на ръката му, при всяко нежно проникване и хлъзгаво оттегляне, напрежението вътре в нея

растеше, докато накрая сладко се взриви, едновременно я изненада и задави от удоволствие. Разтрепераните ѝ крака се огънаха. Бавно тя се отпусна на облечената в мъх земя, докато се оказа на колене пред Трейс, опряна в широките му плещи. Той се усмихна загадъчно, изблиза дъжда от устните ѝ и отново проникна в тялото ѝ, милвайки я, вкусвайки прелестната ѝ слабост, поглъщайки интимния ѝ трепет, докато тялото ѝ се променяше в очакване на много по-дълбоко споделено удоволствие.

Синди се притисна към Трейс с устните и тялото си и удоволствието се разля от него към нея. Той потисна напирателната разкъсваща нужда, когато усети как тя се отдава на милувките му. Искаше я толкова, че беше истинска агония да не я вземе. Изгаряше от нетърпение да разкъса дрехите си, да навлезе в нея с един горещ порив на тялото си. Но въпреки непрекъснатия загадъчен прилив на удоволствие, тя все още реагираше стегнато на милувките му и той се страхуваше, че не беше готова да го приеме.

А той искаше — нуждаеше се — да е сигурен в удоволствието ѝ. Откакто я беше срещнал, твърде много страда заради неправилните си преценки. Когато накрая той проби в изгарящата ѝ жар, вече нямаше никакво съмнение, че звуците, които излизаха от сладките ѝ устни, издаваха възторг, а не болка.

Трейс раздвижи ръката си и с палец започна да разтрива кадифения израстък, скрит в мекотата на Синди. Очите ѝ се затвориха, главата ѝ се отпусна безпомощно назад, докато удоволствието се пръскаше в нея на трепетни горещи вълни. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, тялото ѝ се изви и приближи толкова плътно до неговото, че тя дори не беше в състояние да оформи думи, с които да му каже, че той или трябва да я вземе, или тя ще умре.

Трейс разбра, но не даде на Синди това, за което плачеше. Със силната си ръка я хвана през кръста, за да я придържа, защото милувките му ѝ отнемаха възможността да стои изправена. С полузатворени очи, усмихнат въпреки собствената си дива нужда, той поглъщаше сладките писъци, искаше цялата да я погълне, да я поеме в себе си, така че никога да не почувства празнотата от раздялата си с нея.

След като изтръгна последен, безпомощен вик от Синди, Трейс притисна устата ѝ със собствената си. Помогна ѝ да дойде на себе си,

галеше я, прегръщаше я, непрекъснато я целуваше нежно. Тя въздъхна от удоволствие, когато усети топлината и вкуса му. Бавно с ръце започна да изследва широките му гърди и силните ръце, които я придържаха, докато сладкият огън цяла я поглъщаше. Никога не беше изпитвала удоволствие като това, което той ѝ достави така безвъзмездно. Тя дори не знаеше, че подобни чувства са възможни.

— Ти си... — Синди потрепери и се загледа в златистата светлина и черните сенки по лицето на Трейс. — Нямам думи — каза тя хрипкаво. — Мъжествен. Горещ. Силен. Всичко е истина, но не истината. Не знам как да те опиша, освен може би така...

Нежни ръце обрамчиха бузите на Трейс. Меки устни докоснаха устата му отново и отново. Влажното връхче на езика ѝ проследи чувствените очертания на неговите устни и страстно проникна в устата му, оттегли се, преди той да беше успял да реагира. Зъбите ѝ любовно захапаха долната му устна, задържаха я като пленник на галещия ѝ език. Той простена името ѝ и стегна прегръдката си около нея, сякаш да я задържи за целувката, от която внезапно изпита такава отчаяна нужда. Пръстите ѝ се разпериха широко по гърдите му, но без да правят опит да го отблъснат. Тя погали плътта му, открито наслаждавайки се на твърдото му тяло, което беше толкова развълнувано, колкото езика ѝ, който го възбуждаше.

Жадно Трейс улови с пръсти главата на Синди и изцяло превзе устата ѝ, завладяваше я с дълбоките страстни ласки на езика си, усещаше непосредствените ѝ напълно искрени реакции. Ръцете ѝ се движеха по гърдите му, дърпаха копчетата на ризата му, докато тя изведнъж се разтвори. Пръстите ѝ жадно се вплетоха в гъстото влажно килимче от косми, което ѝ се искаше да погали още първия път, когато го зърна съблазнително да се подава под отворената му яка. Не можеше да се спре да го милва. Нежно го хапеше, вкусваше, скубеше, ръцете и устата ѝ се разхождаха по мъжката територия, която беше разкрила.

С помощта на Синди Трейс издърпа ризата си настрана, небрежно я остави да падне на земята. Дланите ѝ се хлъзнаха по мокрите му рамене, надолу по ръцете му до връхчетата на пръстите му, след това обратно, докато пръстите ѝ се заровиха във фините косми под мишниците му. Тя издаде сладострастен звук и нежно го погали, вкусвайки неочакваната мекота, скрита в толкова твърдото мъжко тяло.

Дъхът на Трейс се спря и се заклеци като дебел клин в гърлото му. Не знаеше колко чувствен можеше да бъде, нито колко възбуждащо е да има жена, която бавно, нежно го разкъсва. Усещането за устните на Синди, за горещия ѝ език, който се разхождаше надолу по шията му, за зъбите ѝ, които хапеха във възбуждащ контрапункт, за дъха ѝ, който го галеше на меки горещи струи — всичко, идващо от явното удоволствие, което тя изпитваше от тялото му, го наелектризираше. Когато езикът ѝ намери едно от стегнатите малки зърна, скрити между космите на гърдите му, той потрепери и се задъха, неспособен да си поеме достатъчно кислород, за да подхрани изгарящите потоци от удоволствие и страст, които се разливаха по тялото му. Опита се да задуши една въздишка, когато тя обиколи зърното му с език и след това продължи да го гали с език. Повече не можеше да издържи, без да ѝ извика да спре, но същевременно щеше да умре, ако тя спреше.

— Синди — най-накрая промълви Трейс с дрезгав глас. — Така сладко ме убиваш.

В отговор ръцете ѝ се спуснаха надолу по мускулестото тяло до кръста му. Пръстите ѝ опряха в плат и се поколебаха, но след това се промъкнаха под колана. Трейс си пое въздух с възторжен звук, който проеча отново миг по-късно, когато топлите ѝ мокри пръсти смъкнаха ципа му. Дясната ѝ ръка се промъкна в панталоните му, безпогрешно откри и започна да гали твърдата мъжка плът с длан, наслаждавайки се на топлината ѝ и на съзнанието, че тя беше причината толкова да набъбне и да се твърди.

— Спри — каза Трейс хрипкаво, отдръпвайки се от Синди съвсем явно против собствения си порив.

— О, скъпа спри.

— Не мога — призна си Синди с треперещ глас. — Трейс, никога по-рано не съм искала да... милвам мъж. Никога не съм искала... това.

Ръката на Синди се освободи от пленничеството и се промъкна под гащетата на Трейс. В момента, в който голата им кожа се срещна, Трейс се стегна и потрепери сякаш тиха, жарка, дива светкавица го прониза. Повече не можеше да спре бавното надигане на таза си към нея, така, както и дъждът не можеше да бъде спрян да вали в гората, която го очакваше.

— Синди — промълви Трейс, улови ръката ѝ, която плътно се притискаше о него, опита се да не помръдне, не успя, искаше да умре

от удоволствието, което думите и милувката ѝ му доставиха.

— Синди, толкова те искам, че дори не мога... — Думите му преминаха в стон, когато пръстите ѝ го обгърнаха, здраво го стегнаха като в плен и започнаха да го изучават така, както той беше изучавал потайните женски зони на желанието ѝ.

— Ако ме искаш, вземи ме — накрая измърмори Синди и ухапа твърдата изпъкналост на гърдния му мускул.

— Не тук. Не сега. Не в дъжда.

— Да, тук. Сега. В дъжда.

Устните ѝ леко засмукаха бицепсите на Трейс, рамото му, шията му, загадъчната му секси усмивка. Тя му се усмихна.

— Знаеш ли, че дъждът има вкус на вино, когато го пия от кожата ти?

При тези думи цялото тяло на Трейс се разтrese от удоволствието, което като шок премина през него. Когато тя вдигна глава, той я наблюдаваше, очите му с натезалите клепачи блестяха в златистата светлина и тя разбра, че той ще я вземе там, точно там, а топлият дъжд щеше да къпе телата им.

— Съблечи ме — почти грубо каза Трейс, хапейки устните на Синди, караше я да стене.

Почувства дланите ѝ по кожата си, които се промъкнаха под гащетата му и започнаха да го събличат.

— Чакай — каза той през стиснати зъби, полусмеейки си, полустенейки. — Ако не започнеш с ботушите ми, кълна се в Господ, че все още ще бъдат на мен, когато те взема.

Ръцете на Синди се поколебаха. Тя вдигна поглед към Трейс, в очите ѝ се четеше желание, насмешливост и любопитство:

— Ще ти хареса ли с ботушите?

Трейс се усмихна на Синди и същевременно прокара връхчетата на пръстите си по едно от зърната ѝ, вдигна ръката си до устните си и облиза водните капки, които беше поел от набъбналото венче.

— Бих предпочел да съм като теб, принцесо, гол като дъжда. Но ако искаш да бъда с ботуши, които са за джунглата, няма да споря. Ще те взема по всякакъв начин, по който ми се отдадеш.

Синди задъхано дълбоко си пое въздух и бавно посегна към дрехите на Трейс, любовно го погалваше дори когато се отдръпваше.

— В никоя от фантазиите ми не участва мъж с ботуши за джунглата — призна си тя с хрипков глас, задъхана.

— А какво участва?

— Във фантазиите ми ли?

— Да — прошепна той.

— Да ме желаят заради самата мен. Само заради мен.

— И това е всичко?

— Това е светът, Трейс.

— Тогава ти го давам — промълви той тихо до устните на Синди, целуна я бавно, дълбоко. — Желая те до пълно изтощение. Теб, Синди. Просто теб.

Прехапа нежно устните ѝ, от което тя потрепери и жадно се пресегна към него. Той улови търсещия ѝ език между зъбите си и нежно започна да предъква влажната плът, наслаждавайки се на тихите стонове от удоволствие, които тя издаваше.

— Толкова те искам, че ще умра, ако не те имам. Но преди да навляза в сладкото ти тяло, трябва и ти толкова да ме пожелаеш. Кълна се.

Бавно Трейс пусна Синди. Седна и започна да развързва десния си ботуш. Тя се залови с левия, напредваше бавно, защото всеки път, когато се загледаше нагоре по дългите му крака до неразтворените му панталони и голата му гръд, пръстите ѝ така се разтреперваха, че не можеха да свършат никаква работа. След няколко мига тя се отказа и само се загледа в него, отдадена на прелестната наслада, която изпитваше от тялото му.

Когато ръцете на Синди съвсем се обездвижиха, Трейс я погледна, забеляза, че тя го наблюдава с искрено сладострастно одобрение и сам почти разгневен си зададе въпроса как ще успее да задържи ръцете си достатъчно дълго, без да я докосва, за да се разсъблече.

— Затвори си очите, принцесо — каза Трейс дрезгаво, ритна единия ботуш и посегна към другия.

— Защо? — каза тя, стресната от унеса си. — Да не би да се срамуваш?

— Едва ли — каза той, тонът му беше нещо средно между смях и дива страст. — Но никога няма да успея да сваля този ботуш, ако

продължиш да ме гледаш така, сякаш не можеш да решиш дали ще бъде по-вкусен с кетчуп или с горчица.

Настъпи кратка тишина, преди смехът на Синди да се разнесе в музикален контрапункт на дъжда.

Все още усмихната, тя си затвори очите и започна да опипва въздуха и дъждовните капки, докато откри крака на Трейс с ботуша. Тя пречеше повече, отколкото помагаше, вплиташе пръстите си в неговите, разхлабваше връзките, докато накрая двамата заедно успяха да свалят и този ботуш. Опипом тръгна нагоре от голите му стъпала към все още облечените му колена и продължи нагоре по бедрата му.

— Никога не съм го правила със затворени очи — каза Синди, слепешката търсейки, милвайки, бавно напредвайки към колана на панталона му. — Нито съм разкопчавала — каза тя разсеяно, галейки силните му прасци, бедрата му, вкусвайки силата и пъргавостта на мускулите му. — Много си силен. — Тя чу собствените си думи и тихо се изсмя. — Все едно да твърдя, че дъждът е мокър. Разбира се, че дъждът е мокър и Трейс Ролингс е силен. Това е, защото никога не съм почувствала... а ти си толкова...

Гласът на Синди се повлече и загуби в звука на дъждовните капки, които продължаваха да падат, докато тя бавно милваше все по-нагоре. Някак Трейс успя да смъкне останалите дрехи от бедрата си, докато Синди продължаваше да изследва краката му. Сега я гледаше, вцепенен, докато тънките ѝ пръсти напредваха нагоре по голата му, къпана от дъжда плът. Чувстваше се, сякаш го разпъват с диба. Когато повече не издържаше, изведнъж се завъртя и изрита и последната част от облеклото си.

— Трейс? — попита Синди.

Той се загледа в разширяващите ѝ се очи, в разтварящите ѝ се устни, пръстите ѝ се протегнаха към него, треперейки. Изведнъж тя се закова и се загледа право в очите му.

— Трейс? — прошепна тя.

— Какво искаш, принцесо? — попита той дрезгаво.

Тя се усмихна замечтано.

— Ето ме без капка горчица или кетчуп — измърмори тя.

Трейс се изсмя, а дланите на Синди го галиха по целия път нагоре по бедрата му и пръстите ѝ проследиха гънките, където краката

му се съединяваха със силното му тяло. След това смехът му премина в хрипкав стон. Тя рязко отдръпна ръцете си.

— О, Трейс, съжалявам! Не исках да те нараня.

Първо Трейс не можа да повярва, че е чул Синди правилно. Един поглед надолу към лицето ѝ му подсказа, че точно това е искала да каже. Сети се за стегнатите ѝ сатенени глъбини. Девствена бариера нямаше пред изследователските му милувки, но сега му стана ясно, че каквото и опит да е имала Синди с мъже в миналото, то е било много отдавна и не е успяла много да научи.

— Не ме нарани — каза Трейс с глас, който беше едновременно и нежен, и груб. Хвана ръцете на Синди със своите и ги притегли отново към слабините си. — Само още веднъж — изохка той, — след това... стига, моля те, стига.

— Толкова си горещ — прошепна Синди, чувствайки жизнеността на Трейс чрез ръцете си, които го прегръщаха и галеха, възхищаваше се, наслаждаваше се на неочакваната реакция, пръстите ѝ усещаха нещо повече от приятната топлина на дъжда.

Потръпвайки от удоволствие, Трейс се освободи от сладострастното си пленничество в ръцете на Синди. Постепенно я вдигна, докато тя го яхна през бедрата. Дъждовните капки и светлината от лампата, която излизаше през отворената врата на хижата, позлатиха гърдите ѝ, и леката издатина на корема ѝ, и плътния черен облак, сгушен между краката ѝ, и те тайнствено заблещука. Той бавно прокара пръсти през облака, търсейки, преоткривайки глъбините на женствеността ѝ и изгарящото удоволствие от тайнствения ѝ, сладострастен дъжд, който се изливаше от нея. Когато накрая се отдръпна, от гърлото ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Заболя ли те? — попита Трейс, макар че вече знаеше отговора.

— Само когато спря. — Очите на Синди се отвориха и се впериха в грубите опънати черти на лицето на любимия ѝ. — Не спирай, Трейс — въздъхна тя.

След това видя дъждът, който блестеше на устните му, и хрипкаво добави:

— И целувката... вкуса ти... Обичам вкуса ти. — Ръцете му трепереха, когато притегли Синди към себе си. Още щом езикът му навлезе през устните ѝ, щръкналите връхчета на гърдите ѝ се отъркаха в килимчето от косми, което покриваше гърдите му, и тя цялата се

разтрепери от силните чувства, които разтърсиха тялото ѝ. Тя стенеше в устата му, вкушваше го, желаше го, тръпнеше от страст. Когато ръката му се плъзна между телата им, улови едно зърно и започна да го разтрива и притиска, тя почувства как горещ огън се разля от кухнята на стомаха ѝ. Инстинктивно бедрата ѝ се раздвижиха, галеха го, докато търсеха начин да облекчат болката, породена от силното желание между краката ѝ.

Трейс знаеше какво иска Синди. Той също го искаше, така, както и тя го искаше, разтреперан от желание. Изведнъж дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ, отзад по краката ѝ. Дълги, силни пръсти се забиха сладострастно в меката плът високо отвътре на бедрата ѝ, все повече и повече ги раздалечаваха, докато устата му се сливаше ритмично с нейната, а езикът му обещаваше удоволствия, каквито тя никога не си е представяла. С галещите си пръсти той я насърчи да забрави всякакво колебание, възбуди я до такава степен, че тя се заплака и се отвори за него и за горещия дъжд, който се изливаше по чувствената ѝ кожа.

Когато Синди почувства първия допир на плътта му, тя изпъшка. Трейс я милваше бавно, следваше контурите ѝ, отново я изучаваше, даваше ѝ възможност тя самата да опознае собственото му тяло, показваше ѝ, че въпреки цялата си груба сила, можеше да бъде изкусително гладък като кадифе, разстлано върху пулсираща жар. Дълго време той я възбужда, подготвяше я с леки прониквания и отдръпвания, докато тя задъхано застена и разтвори бедрата си, инстинктивно опитвайки се да вземе повече от него.

— Спокойно, принцесо — каза Трейс с тих глас въпреки жестоката нужда от която тялото му се гърчеше като подложено на мъчения. Още веднъж той докосна външните гънки на топлата ѝ женственост, деликатно разтваряше краката ѝ, отдръпваше се, връщаше се.

— Ще го правим бавно... сладко... бавно...

— Трейс — каза Синди с дрезгав глас, разтреперана, страстно желаейки да поеме повече от него, но не достатъчно опитна, за да знае как да го направи. — Сега? Така ли?

— О, да. Точно така... това. Толкова си стегната, толкова хлъзгава. Бавно, скъпа, бавно... — простена Трейс в устните ѝ. — Красива си, Синди... гореща... прекрасна. Не ми позволявай да те

нараня — каза той хрипкаво, навлизайки по-дълбоко, усещайки трепетната ѝ реакция като своя. — Причинявам ли... ти болка?

Синди се опита да отговори, но не можа. Бавното отдаване ѝ отне въздуха, гласа, ума, душата. Опита се да каже на Трейс колко е приятно взаимно да се изпълват толкова нежно, толкова внимателно, толкова пълно, но ѝ беше невъзможно да говори. Тя непрекъснато потръпваше, докато вълни на удоволствие се разливаха от слетите им тела и се разбиваха, къпейки я в сладост и топлина.

Трейс усети трепета на сатенената ѝ плът, разливането на тайнствения дъжд от удоволствие. Неочакваната, дълбоката интимност на споделянето доведе до крайност самоконтрола му и от него се изтръгна стон, гласът и дъхът му се разкъсаха, самият той се разкъса.

— Тъмен... огън — простена Трейс, целувайки Синди между всяка дума, нежно хапейки я, притискайки я все по-силно с всяка следваща милувка, всяка дума. — Толкова горещ... толкова дълбок. Ах, любима, аз...

Трейс не можа да каже нищо повече. Двамата споделяха всеки откъслечен дъх, всеки тих стон, а горещият дъжд се стичаше по тях, съединяваше телата им в пламенна интимност, толкова силна, че той не знаеше дали ще оцелее.

Синди усети трепета, който разтърсваше Трейс, докато се движеше в нея. След движението прелестни чувства се разливаха в нея, завладяваха ѝ. Тя пъшкаше и се движеше в инстинктивен контрапункт на Трейс, подсилвайки напредването и отдръпването на твърдата му плът в нея, тихичко се провикваше, отново и отново обзета от екстаз, тъмен огън бълваше мощни пламъци, които тръгваха нагоре, поглъщаха я, докато тя накрая нададе почти изплашен вик.

Въпреки собствената си буйна страст, Трейс чу Синди и замря. Ръцете му трепереха, когато ги прокара по мократа ѝ коса, вдигна главата ѝ от гърдите си и се загледа в очите ѝ. По лицето ѝ струяха сълзи и дъжд, очите ѝ бяха широко отворени, погледът ѝ — почти див, устата ѝ — подута от страстните целувки, които беше раздавала и получавала.

— Причинявам ли ти болка? — попита Трейс с хрипков глас.

Главата на Синди бавно се поклати в знак на отрицание, при което гърдите ѝ се размърдаха по горещата мокра кожа на Трейс.

— Беше толкова приятно... невероятно... но и почти... страшно.

— Страшно? Как?

— Не знам... Не мога. — Тя заекна. — Когато се движиш... когато те чувствам вътре в мен...

Тя потрепери и тихо извика, когато тялото ѝ потръпна от спомена за екстаза от преживяното и тя почувства нужда да се отдаде на любимия си още веднъж.

— Това е най-сладкото горене — прошепна тя. — И то ме поглъща с всеки дъх, който си поемам, всеки път, когато ти...

— Правиш това? — попита Трейс, бавно раздвижвайки се в Синди, загадъчно усмихвайки се, когато тя стенеше от удоволствие.

— Да — каза тя разтреперано и затвори очи. — О, да, Трейс!

— Така искам да се чувстваш — промълви той, измъкна ръцете си от косата на Синди, намери и погали гърдите ѝ, разтри зърната, докато тя изстена и той отново почувства разтопяващата се жар от удоволствието, което изпитваше, докато се стягаше около него.

— Аз се чувствам по същия начин, когато ти се движиш. Погледни ме, Синди.

Очите ѝ бавно се отвориха с натезали клепачи и почти диви, пламнали едновременно от страст и колебание.

— Наистина ли се чувстваш като мен? — попита тя.

Трейс отново се раздвижи в нея, отдръпваше се и се връщаше безкрайно внимателен, доставяйки удоволствие и на двамата, докато и двамата се разтрепериха.

— Да, чувствам го. Аз съм навлязъл дълбоко, дълбоко в тебе и ти идеално ме приемаш... ти също си в мен — каза той с подрезгавял от вълнение глас, плъзвайки се бавно в Синди, усещайки как тя отново се движи с него, искаше му се да се удави в дивия, меден дъжд на страстта ѝ. — Оттук идват сладостта и страхът — каза той.

Видя как изражението ѝ се променя, когато екстазът я поглъщаше при всяко негово движение вътре в нея. Като видя как тялото му я променя, възбудата му мина границите на поносимото.

— Никога преди не съм бил толкова близо до някого — каза той почти грубо, треперейки от въздържаността, която си налагаше. — Така приятно, така горещо ме палиш, че сякаш умирам. Движи се с мен, принцесо. Моля те. Кажу ми, че се чувстваш добре...

Думите замряха, когато тих стон се изтръгна от Трейс, предизвикан от движенията на бедрата на Синди.

— Да — каза той с плътен глас. — Да, така. Ела с мен, любима, имам нужда да бъдеш... с мен.

Думите, ръцете и жарта на Трейс стопиха всички страхове на Синди. Когато пръстите му любовно се затвориха около зърната ѝ, горещи сладострастни струи я заляха. Тя безпомощно се изви към милувката му, отри се в него, докато и двамата извикаха от удоволствието на споделянето. Гореща вълна отново се надигна в нея, трепетна нужда, която вече не можеше да бъде отречена. Той навлезе дълбоко в нея, вземайки всичко, която тя можеше да му даде, давайки ѝ всичко, което имаше, в замяна.

Гласът на Синди потрепери от учудване, когато пак се затърчи от екстаза, който завладяваше цялото ѝ тяло, отново и отново и я поглъщаше. Трейс чу развълнуваните ѝ провиквания от достигнатия връх, така, както чувстваше сладките спазми, които разтърсваха тялото ѝ. Собственото му освобождаване се пръсна от него, все по-проникващо с всеки нов тласък, екстаз, който се разливаше в него, докато той реши, че това е край, но тласъците продължиха, докато накрая той се изви като опънат лък и дрезгаво извика, отдавайки ѝ се на нея така, както на нищо не се беше отдавал, дори не и на притихналата тайнственост на облачната гора и дъжда.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Синди спа дълго, след като зората изпълни хижата с разсеяна сребристоклатна светлина. Събуди се само за миг, когато Трейс стана от леглото. След като той леко я целуна по устните с няколко любовни и успокоителни думи, тя пак заспа. Той се усмихна и придърпа чаршафа нагоре над гърдите ѝ. Изкушението да легне до нея и да я люби на дневна светлина беше почти непреодолимо. Не му се поддаде само заради бледите сенки под очите на Синди, сенки, които безмълвно говореха, че тя се нуждае от още сън.

Трейс внимателно отдръпна ръце от чаршафа и отвърна поглед. Знаеше, че ако продължи да я гледа, непременно ще я докосне. А докоснеше ли я, щеше да прави любов с нея. А започнеше ли да прави любов с нея, щеше да я взема отново и отново, докато не му останат сили дори да вдигне главата си, защото тя беше едновременно и дива сладост за душата му и тъмен огън, който гореше в кръвта му.

Само от мисълта да съедини тялото си с нейното още веднъж, и въздухът засвистяваше между зъбите му. Кръвта изведнъж започваше да тече парещо през него, до болка да го изпълва. Не познаваше любовница, която наполовин така да му е допадала. Имаше толкова неща, които искаше да сподели с нея, толкова много начини, по които двама души можеха да се наслаждават един на друг. Искаше ги всичките с нея, всяко едно от тях, но преди всичко искаше да я наблюдава, когато той ѝ доставяше удоволствие, да наблюдава как му се отдава отново и отново, как сладострастният огън изгаря всички задръжки, всички различия, огън, който гори, от който не остава нищо друго, освен двама влюбени, съединени напълно до дъното на душите си.

Ако не изляза от проклетата хижа, ще дръпна оня чаршаф и ще вляза в нея, преди дори да се е събудила, преди дори да е разбрала дали ме иска.

И тогава Трейс се зърна в огледалото — изцапани риза и панталони от каки, очукани ботуши за джунглата, набола брада, от

което челюстта му изглеждаше още по-квадратна, косата и мустаците — сресани само от съня и пръстите на Синди. Изглеждаше груб, примитивен, напълно в хармония с неопитомената земя около него.

Ще ме пожелае ли принцесата сега, на дневна светлина, когато ясно види какъв пеон е любовникът ѝ?

Трейс се намръщи, отвърна се от огледалото и се опита да се отърси от чувствата, породени от това, че е човек без корени и че нищо не струва, които някога определяха живота му. Той и Раул бяха роднини, но само защото чичото на Раул някога беше проявил чувство за отговорност към дива американска роза, чието дете вероятно не е било негово. Меган Ролингс починала седмици, след като родила Трейс. Макар че според паспорта ѝ била американка, никакви нейни роднини не са били открити в Съединените щати. Нямамо кой да вземе бебето, останало без майка.

Накрая един свещеник прибрал Трейс и го отнесъл в хасиендата на Алмеда. Там той хладнокръвно обявил, че Господ отговорил на молитвите на Естебан Алмеда. Родил му се е син. Бездетната съпруга на Естабан плакала, прекръстила се и със смирението на истински ангел поела в прегръдките и в живота си детето, което ѝ представили като дете на Естабан. Но въпреки любовта на Мария и гордостта на Естабан, че накрая се сдобил със син, Трейс израсъл, дълбоко в душата си съзнавайки, че не им принадлежи. Не беше истински Алмеда. Семейство Алмеда бяха аристокрацията на Еквадор, а той бил незаконороденото дете на американка, която нямала нито семейство, нито съпруг, когото да нарече свои.

Трейс израсна наполовин в Съединените щати и наполовин в Андите, които толкова обичаше. Нужни му бяха десетилетия труден, опасен живот, преди да приеме собствената си стойност като човешко същество. Бяха минали много години, откакто не му се беше случвало да не се чувства като равен с когото и да било друг единствено поради семейната среда и личното богатство.

Но днес се чувстваше неадекватен. Синди му даде толкова много, отдаде му страховете и себе си, довери му се с красивото си отзивчиво тяло... а той в замяна нямаше какво да ѝ даде, което по рождение тя вече не притежаваше.

Синтия Едуина Райън Маккол и мъж, чието единствено нещо, което притежава по рождение, е здраво тяло и здрав череп. Какво

привлекателно съчетание. Беше толкова смешно, че чак болеше.

Като тихо затвори вратата на хижата зад себе си, Трейс пристъпи в искрящата от капки мъгла, която все още не беше се вдигнала и очертаваше облачната гора. Дъждът беше спрял по някое време през нощта и оставил след себе си немного доказателства за бурята. Само по местата, където хората бяха прокарали пътища или създали ниви, личаха последиците от снощния дъжд — в тинята, в калта и в локвите. Девствената гора попиваше влагата като огромна жива гъба. По-късно, когато започнат мусонните дъждове, дори способността на гората да ги поглъща ще бъде надмината и реките ще потекат кафяви. Но засега потоците все още бяха бистри и приветливи, в разсеяната светлина блестяха като полиран кристал.

Трейс откри почти невидима пътека, водеща надолу към огромно, стръмно дърво, точно срещу хижата. Беше открил криволичещата, камениста пътека преди години. Водеше към водопади и езера, които се навестяваха само от мъглата и дивите животни. Там орхидеите растяха в изобилие, грациозно се огъваха в тишината. Градината с орхидеите беше тайно място, притихнал пейзаж, където времето не съществуваше. Трейс често бе посещавал мястото през най-дивите си години, когато воюваше с всичко — и на първо място със себе си.

Пътеката не се беше променила. Все още беше тясна, лесно се губеше, обрасла и нагасена с мъгла. Въпреки това Трейс рядко размахваше мачетето, което висеше на колана му. Не искаше да прокара ясна пътека за когото и да било друго. Искеше мястото с орхидеите и тишината да си останат такива, каквито ги беше открил. **Неизвестни.**

Нито веднъж не бе откъснал дори една-единствена орхидея оттам, макар и да знаеше, че и хиляда да откъснеше, липсата им нямаше да се забележи сред тучното великолепие на градината в дърето. Просто никога не бе имал достатъчно добра причина, за да направи трудното спускане към скритата река и стръмното изкачване само заради шепа цветя, колкото и редки и красиви да са те.

Но сега такава причина имаше. Долу в мъгливата тишина на дърето растеше орхидея, която нямаше име, орхидея, която никога не е украсявала цивилизовани парници или накичените със скъпоценни камъни гърди на аристократки. От всички орхидеи, които Трейс някога

бе виждал, тази дива орхидея, беше най-великолепната — съвършена, чувствена и елегантна като перла. Тази орхидея беше нещо, което с никакви пари не можеше да бъде купено, защото само Трейс знаеше къде тя расте, а никакви пари не можеха да го изкушат да издаде скритото дърво.

Сега не пари го изкушаваха. А фактът, че най-накрая беше намерил жена, достойна за красотата на орхидеята.

Утрото се беше преполовило, когато Синди отново се събуди. В просъница беше дочула звука на отварянето и затварянето на вратата на хижата, както и по-неясните звуци, когато Трейс свали ботушите и дрехите си и се запъти към леглото. Синди измърмори нещо и мързеливо се размърда, присегна се, за да докосне Трейс, преди още напълно да си е отворила очите, искаше да се сгуши до него и да чуе как бие сърцето му под бузата ѝ, както го беше чула, преди да заспи. Когато ръцете ѝ попаднаха само на разхвърляни чаршафи, тя отвори очи.

— Трейс?

Като чу Синди да произнася името му с пресипнал глас, сладострастни тръпки пропълзяха по гърба на Трейс.

— Тук съм, принцесо.

Тя се обърна към звука и помисли, че все още сънува. Голото тяло на Трейс лъщеше от влагата като намазано. Кичури, лъснали от влагата, образуваха къдрави фигури по бедрата и тялото му. Мускулите, които тя беше милвала и докосвала със зъбите си, вече не бяха скрити от мрака. Беше дори по-силен, отколкото предполагаше, и толкова покоряващ с мъжествената си красота, че тя забрави да диша.

Трейс желаше Синди със сила, която не можеше да скрие, със страст, от която в Синди пламваше огън, стигащ до кухнята на стомаха ѝ. Като видя силата на възбудата му, тя едва можа да повярва, че е бил толкова нежен с нея предишната вечер. Можеше да я повали, да вземе каквото си иска и да не ѝ даде нищо в замяна... а я беше любил нежно, беше я накарал да се почувства крехка като девственица, обожавана като принцеса от вълшебна приказка.

— Но аз не съм принцеса — каза Синди с тих глас, с очи, които открито одобряваха всичко, което виждаше в мъжа, застанал гол пред

нея.

— За мене си — каза просто Трейс. Зелени очи потърсиха лицето на Синди, почти неспособни да повярват на чувствената изящност на копринената черна коса, порцелановата кожа, очите, блеснали като черни диаманти, и уста, чийто наситен розов цвят отговаряше точно на разцъфналото сърце на орхидеята, сгушена в ръцете му. Когато Трейс се наведе, за да докосне с устни меката уста на Синди, той прошепна:

— Много си красива за пеон, но те искам толкова, че ръцете ми треперят. Ще правиш ли любов с мен, макар че не съм принц?

Сърцето на Синди се преобърна от страстта и колебанието, които видя в загадъчните зелени очи на Трейс. Тя се присегна към него, без да обръща внимание на чаршафа, който се хлъзна надолу до кръста ѝ. Бавно прокара пръсти по кожата му и се наслади на кадифената влага. Той миришеше на мъгла, на гора и на страст. От тази комбинация ѝ се зави свят.

— Ти си мъж — каза тя пресипнало, — повече мъж, отколкото съм могла да си представя. Само това ме интересува.

Лека тръпка премина през нея, когато притисна устни в стегнатия топъл корем на Трейс.

— И ако не мога скоро да те приема в тялото си, ще умра.

Очите на Трейс почти се затвориха, проблясваше само едва забележима ивица в зелено, когато насладата и желанието като с нож прерязаха слабините му. Едва доловима въздишка се изтръгна от устните му, когато с върха на езика си Синди започна да изследва стегнатата вдлъбнатина на пъпа му. А след като ръцете ѝ се плъзнаха надолу по тялото му, желанието като порой го заля целия и го повали на колене до леглото.

— Синди, аз... — прошепна той, но не можа да изтръгне други думи през стегнатото си до болка гърло, когато се загледа в среднощната яснота на очите ѝ. Наведе глава и прокара устни по нейните, за да вкуси от сладостта им. Когато отново вдигна глава, вече можеше да говори. Бавно разтвори ръцете си, така че тя да може да види това, което той така грижливо държеше.

— Донесох я за теб.

За миг Синди помисли, че е пеперуда, деликатно кацнала на твърдата длан на Трейс. След това вдиша загадъчното, нежно ухание и установи, че грациозните извивки принадлежаха на най-

изключителната орхидея, която някога бе виждала. Каdifените венчелистчета бяха дълги и меки с най-бледия оттенък на розово в жилките си. Напротив, устата на обичката с елегантната си извивка беше чувствена и сочна. В края на извивката розовият свят потъмняваше почти до черно. Балансът на цветове и форми в орхидеята беше безупречен и привличаше безпогрешно погледа към гърлото на цветето, откъдето багрите по трептящата обичка отново започваха да преминават в каdifено тъмни, почти доближавайки се до среднощен мрак.

— Когато те събличах, мислех си за тази орхидея — каза Трейс хрипкаво, наведе се над Синди, нежно притисна гърба ѝ към леглото, докато тя се оказа полуседнала, облегната на струпаните възглавници. — Гърдите ти са като венчелистчетата на орхидеята, фини, каdifени, безупречни.

Той наведе глава и целуна едната ѝ гърда, улови зърното ѝ с уста и го изтегли в стегнат връх, преди да го пусне.

— Когато си възбудена, устните и зърната ти имат цвета на устата на орхидеята.

Ръката, която държеше орхидеята, се отпусна между гърдите на Синди.

— Да — измърмори Трейс, сравнявайки цветовете. — Точно така. Ослепителни и живи. Също и тук — каза той и смъкна чаршафа надолу, докато ръката му се сгуши между краката ѝ. — Толкова съвършена. Толкова съвършена за пеон. Истинска принцеса!

— Трейс — прошепна Синди, долавяйки тъга в думите му, сякаш той се отдръпваше от нея, макар че думите му я разтапяха и сладко я поглъщаха. — Не съм принцеса и далеч не съм съвършена. Носът ми е твърде дълъг, очите ми са твърде раздалечени, фигурата ми излезе от мода преди сто години, ноктите ми са начупени и имам рани и охлузвания навсякъде, косата ми...

Словесният порой секна като отрязан с нож.

— Трейс? — попита тя с болезнена въздишка. — Какво има? Какво е станало?

Той пусна орхидеята, остави я да се настани на пъпа на Синди — нежна като дъха. За първи път той видя следите от облачната гора, останали по мекото ѝ тяло. Нежно с връхчетата на пръстите си той погали всяка малка драскотина, всяка дребна раничка и мълчаливо се

прокълна за това, което беше сторил на Синди, като я беше принудил да върви през облачната гора само защото не можеше да понесе мисълта да прекара още една нощ сам с нея, без да я притежава. След това дойде нощта, те останаха сами, той проникна в очакващата го мекота и опозна красотата на мрака ѝ, трептящия огън.

— Боли ли? — попита Трейс, нежно взе ръката на Синди и целуна крехките пръсти, по които имаше ожулено кокалче и счупен нокът.

— Не, това е...

— А това? — прекъсна той, прокарайки устни по бледата драскотина от вътрешната страна на ръката ѝ.

— Не, аз...

— Това? — Трейс пак я прекъсна, докосвайки с уста малка драскотина по рамото ѝ.

— Не, наистина, аз... — Внезапно дъхът на Синди секна и мислите ѝ се разпиляха, когато езикът на Трейс нежно облиза почти невидима драскотина. Спряният ѝ дъх излезе като въздишка, когато устата му продължи да се движи, от което желанието ѝ пламна още повече.

Деликатното разследване се проточи, Трейс продължи да милва Синди по лицето и надолу по другата ѝ ръка и при всяка малка раничка питаше дали боли, а тя полузадъхана и с треперещ от сладострастие глас уверяваше, че не боли, но той започваше да изследва друга кадифена територия. Там попадна на бледорозов белег в основата на шията ѝ и друг подобен белег между пълните ѝ гърди.

— Ох, принцесо, съжалявам — прошепна Трейс. — Не исках да те нараня.

— Ти не ме нарани — каза Синди с хрипков глас, разтреперана от езика и устните му, които галеха тясната долчинка между гърдите ѝ.

— Сигурно не съм! — Матракът се размърда, когато Трейс се отпусна на леглото, коленичи над Синди и започна да оглежда кадифената ѝ кожа за други издайнически белези от страстта му. Тя отново започна да протестира, че той изобщо не я наранил, че е бил толкова нежен въпреки неударжимата си страст, от което сърцето ѝ все още се преобръщаше само като се сети за това. Думите ѝ не успяха да преодолеят бариерата на гърлото ѝ, когато видя контраста между

тъмната набола брада на Трейс и бледите си гърди, докато той сладострастно галеше с език въображаемите рани.

— Толкова си гладка, толкова нежна — каза Трейс, милвайки я при всяка дума — а аз не съм нито гладък, нито нежен. Синди... Синди...

Гласът му секна, когато целуна стегнатите извивки на талията ѝ. С всяка милувка той търсеше и понякога мислеше, че открива най-бледи следи от предишната нощ, когато устата и ръцете му не са били достатъчно галювни, достатъчно нежни за принцесата, която му се отдаде.

— Толкова съвършена — промълви той с устни галейки едва доловимата грапавина на кожата под пъпа ѝ. — Изобщо не трябваше да те докосвам, принцесо. Господ ми е свидетел, че се опитах. И Господ ми е свидетел, че не успях.

Синди се опита да успокои Трейс, но от пламналото си гърло можа да изтръгне само нещо като въздишка — името му. При вида и усещането за лицето му, притиснато в корема ѝ, докато той с език милваше кожата ѝ, от кухнята на стомаха ѝ се разля огън, тъмен огън, който плъзна по цялото ѝ тяло и я преобрази.

Голяма ръка нежно се затвори около орхидеята, без да я помръдне и тя се оказа като поставена в чаша. Трейс с език започна да обхожда контурите на цветето, а със свободната си ръка — да гали коприната от вътрешната страна на бедрата ѝ. Много внимателно и грижовно езикът му очертаваше всяка извивка и гънка, всяка вдлъбнатинка на топлата орхидея, сгъшена между свитите му пръсти. Той вдишваше екзотичния аромат на цветето, толкова предпазлив в обожанието си, че не оставяше никаква следа по сочната ѝ повърхност.

— Толкова е деликатна — каза Трейс с плътен глас, вкусвайки от прелестния цвят на орхидеята и същевременно гладейки с топлата си длан бедрата на Синди отвътре, все повече приближавайки се до най-чувствената плът, но без да я докосва.

Когато само средата на орхидеята остана непогалена, езикът му проникна в меката обичка и вкуси от благоуханния, кадифен мрак вътре в отдаващите се венчелистчета.

— Толкова сочна — въздъхна той, още веднъж обхождайки пламналата до болка мекота на Синди.

Синди се опита да потисне тих звук от наслада и копнеж, но Трейс го чу. Бавно той се вгледа в среднощните очи. Ръката, която държеше орхидеята, докато траеше целият този ритуал, се отвори и цветето се оказа сгушено в пъпа ѝ. Като в унес той прокара и двете си ръце отвътре по бедрата ѝ, започна да я гали, да я възбужда, така че краката ѝ все повече се раздалечаваха, леко я докосваше и намекваше за обещания, от които дъхът ѝ спираше. Когато накрая тя легна под него без нищо помежду им, освен със спомена за орхидеята, той се наведе към нея. Дъхът му премина по възбудената ѝ плът и тя изпъшка.

— Трейс?

— Всичко е наред — каза Трейс нежно, с дълбок глас, който галеше като дъха му. — Ти си като орхидеята. Съвършена. И като орхидеята си направена за това. И точно това трябваше да направя снощи, да ти се наслаждавам, без да те наранявам, да не оставя... никакви следи по теб.

— Ти не ме нарани снощи. Ти... — Дъхът на Синди секна. — Ти си...

Накъсаният приглушен звук на наслада, който излезе от разтрепераните ѝ устни, беше всичко, което тя можа да каже, това беше и единственият звук, който тя можеше да издава и продължи непрекъснато да издава, докато Трейс я галеше така съсредоточено, както беше галил орхидеята. Съзнанието, че и той изпитва толкова голямо удоволствие от тази интимност, колкото и тя, засилваше още повече насладата ѝ. Тя се опита да заговори, да каже на Трейс каква сладост възбужда той в нея, но от устните ѝ излизаха само задъхани стенания от страст.

Когато Синди се притисна към него, той се въздържа да не проникне в нея, да се загуби в знойните кадифени глъбини, макар че тя, без да го казва, несъмнено искаше точно това. И той го искаше. Толкова го искаше, че вътрешно се разкъсваше, нервите му пламтяха, кръвта му гореше в див ритъм, който съответстваше на буйното биене на сърцето му. Това, което му попречи да загуби контрол, беше още по-силно желание; той искаше с ръцете си да доведе доверчивата принцеса до абсолютна кулминация. Искаше да почувства всеки аспект на освобождаването ѝ с петте си сетива, възбудени от собственото му удоволствие. Нямахше да успее да го постигне, ако

беше вътре в нея, защото тогава сладкият огън щеше да изгори самоконтрола му.

Когато Синди отново се изви и притисна в Трейс, изисквайки повече от тези несвършващи милувки, той нежно я пое с ръцете си. Думите, които ѝ изрече тогава, говореха за естествените му нужди, но нежните милувки не се промениха, всяко докосване я раздираше, всяка дума изгаряше отзивчивата ѝ плът, невероятни чувства разтърсваха тялото ѝ, тихомълком разяждаха плътта ѝ, докато накрая остана само огънят и тя в неговия център, пламнала.

Трейс пое освобождаването на Синди с всичките си сетива, наслаждавайки се на факта, че той ѝ е доставил такава върховна наслада. С удвоена нежност той продължи да я гали, чувстваше се странно задоволен, докато потискаше собствената си буйно напиреща нужда.

Синди бавно отвори очи, дишаше неравномерно, докато все още чувстваше екстаза в себе си. Опита се да заговори, но при вида на Трейс, който така интимно я галеше, тя потрепери. Тялото ѝ отново потръпна от удоволствие. И разбра, че въпреки целия този сладък огън, който пламтеше в нея и я изгаряше, тя искаше още. Не можеше да го повярва, но тя още се... нуждаеше.

— Трейс.

От дрезгавия тембър на гласа ѝ Трейс се разтресе от страст. Вдигна поглед и на дланта на нежната ѝ ръка видя орхидеята, която тя му подаваше. Ароматът на цветето се смеси с благоуханието на жената, която държеше в ръцете си. Тя потръпна в прегръдката му, когато той започна да гали кадифената пъпка на страстта ѝ.

— Трейс аз...

Дъхът и думите ѝ се загубиха в горещия душ. Когато Синди отново изпита парещото удоволствие от милувките му, тя тихо изсумтя и се притисна към него, бавно гърчейки се. Усети трепета, който премина през силното му тяло, усети как ръцете му се стегнаха около нея само за миг.

— Трейс — въздъхна тя, посягайки към него. Орхидеята тихо се изтърколи от ръката ѝ към бузата му, след това към бедрото ѝ. Той се обърна и леко докосна с устни цветето, преди да го вземе и внимателно да го остави настрана.

— Ти си по-красива от всякаква орхидея — каза Трейс и отново се наведе към Синди.

— Също и ти — каза тя с дрезгав глас, разтреперан от сладострастие, което отново се надигаше в нея, извираше от тайнствени места в тялото ѝ, които Трейс беше прельстил с примитивната си мъжка чувственост.

Трейс се усмихна, обърна се и целуна нежните пръсти, които галеха бузата му.

— Аз съм толкова красив, колкото калната дупка, от която най-накрая те изтеглих, принцесо.

— Грещиш — каза Синди, задъхвайки се от сладострастие при всяко докосване на Трейс.

Да го гледа беше друг вид удоволствие, също толкова силно. Той беше изцяло мъж, със здрави мускули, с къдрави кичури, които възбуждащо я гъделичкаха, а знойната жар на устата му направо я омагьосваше.

— Трейс?

Той издаде тих въпросителен звук, докато бавно продължаваше сладострастно да я милва. Синди понечи да заговори, след това се спря, тъй като удоволствието цялата я завладя и се разли в нея. Искаше да му каже от какво се нуждае, но думите, които ѝ идваха, я караха да се изчервява.

— Трейс — въздъхна тя и прокара пръсти през косата му, за което я възнаградиха с нова милувка и мислите ѝ се разпръснаха.

— Ела тук. Искам да ти пошепна... — Думите ѝ преминаха в стон, когато той нежно започна да я гали.

Трейс затвори очи и потисна внезапен див порив на нужда, като си помисли как хрипкавият глас на Синди ще му шепне сладни думи в ухото, докато той заравя пламналата си от страст плът в мекотата ѝ.

— По-добре да остана там, където съм си — каза той накрая. — Ако шепнеш в ухото ми, ще те поема бавно, дълбоко и силно.

— Да — каза Синди, смъкна се надолу в леглото, промъкна се под Трейс, установи, че кожата му е пламнала като нейната и че се разтрепери, когато ръцете ѝ намериха зашеметяващата комбинация от кадифена и пулсираща сила, квинтесенцията на мъжествеността. — Ето това искам — каза тя дрезгаво. — Ти вътре в мен. Бавно и дълбоко и силно. И след това бързо, Трейс. И силно, много силно.

Пръстите на Синди драскаха леко, нетърпеливо по възбуденото тяло на Трейс, с удивление установяваха колко много той я искаше. Точно когато дъхът му се разкъса и премина в стон, пръстите ѝ уловиха единствената гореща капка, която тя успя да освободи от насилствената му въздържаност.

— Трейс — каза тя разтреперано — вземи ме сега. — Докато говореше, бавно движеше таза си под него.

— Ще те нараня, принцесо — каза Трейс хрипкаво. — Много съм груб за тебе.

— Не — каза Синди, целуна горещата му кожа и все повече го придърпваше към зажаднялата си мекота. Когато усети топлината му, тя нетърпеливо потръпна. — Ти си прекрасен за мен. Нуждая се от теб, Трейс. Вътре в мен. Искам да ме изпълниш.

Той усети истинността на думите в кадифената плът, която жадно се разтваряше за него. Горещият дъжд на страстта ѝ го окъпа, тихо молеше за по-дълбоко съединение. Осезаемото доказателство за копнежа ѝ стопи контрола му. Ръцете му се промъкнаха под колената ѝ, той бавно се притисна в нея, вътре в нея, давайки ѝ това, от което и двамата отчаяно се нуждаеха, бавно се съединяваха, превръщаха се в едно цяло, което само по себе си беше унищожително. Тя простена, когато усети, че той я изпълва, докато тя преля, да я изпълва, докато повече не можеше да поеме.

Тогава Трейс нежно вдигна таза на Синди и продължи да прониква все по-дълбоко и по-дълбоко, съединяваше се напълно с нея, плътно се притискаше в нея, спираше само когато я стиснеше между бедрата си и се чувстваше изцяло прибран като в калъф в гостоприемния ѝ огън. Едва тогава отново се раздвижваше, тазът му описваше бавни, сладострастни кръгове по пламналото ѝ тяло. През живота си тя не беше почувствала нещо наполовин толкова интимно, толкова прекрасно. При всяко негово движение изгарящо удоволствие струеше по цялото ѝ тяло.

Без да забележи, Синди беше започнала задъхано да шепне, движейки се целенасочено в сладен контрапункт на Трейс, удвоявайки отново и отново споделеното им удоволствие, докато накрая леки конвулсии започнаха да я разтърсват, бавно, сладострастно да преминават през нея и тя се провикваше при всяка раздираща вълна на екстаз. Той се усмихваше, бавно се люлееше в стегнатата кадифена

люлка на тялото ѝ, наведе се, за да изближе сълзите от екстаз по нея... и продължаваше, люлееше я, потръпваше и тя знаеше, че ще умре от това, но не я интересуваше, докато той беше в нея — дълбоко в нея да се движи, да се огъва, сладострастен огън пламна в нея, разрасна се, разпали се.

Синди извика името на Трейс, когато той бавно, мъчително се отдръпна, остави я празна, а тя знаеше, че не може да живее без него. Инстинктивно ръцете ѝ се спуснаха към таза му, ноктите ѝ одраскаха кожата му от страст. Дъхът му излезе като дълбок стон, когато цялото му тяло се стегна. Този път той я взе и здраво проникна в нея, мощно се раздвижи, въздържаността му напълно се стопи, след като ноктите ѝ се забиваха в стегнатите мускули на хълбоците му при всеки тласък, нокти, които сладко го драскаха и му говореха да не задържа нищо от силата си.

Страстните милувки възбуждаха Трейс, но не толкова, колкото дрезгавият ѝ шепот в ухото му, тялото ѝ го увеличаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Ноктите ѝ го изгаряха, отблъскваха далеч света, отнемаха задръжките, оставаха само горещите боцвания на ноктите ѝ, и страстните думи, и пламналата ѝ мекота, която го обгръщаше, вземаха всичко, което той можеше да даде, и в замяна го хвърляха в разрушителен екстаз.

Тя го галеше с ръце, с думи, с цялото си отдаване, подхранваше движещото му се тяло с още сила, още жар, възторгът пулсираше от него към нея и обратно с всеки дъх, с всяка конвулсия дълбоко вътре в тялото ѝ, и въпреки това не беше пълно, не беше достатъчно. Той умираше и не можеше да се гмурне достатъчно далеч, достатъчно дълбоко, достатъчно силно.

Водени от древен инстинкт, ръцете ѝ се спуснаха надолу, за да прегърнат и погаят двата извора на първичната му нужда. При първото докосване той навлезе в нея с див писък, който беше името ѝ, отдаде ѝ се изцяло, когато върховното задоволяване на тласъци излезе от него с възторг, който нямаше нито начало, нито край, просто като пламнал пулсиращ център, който беше едновременно самият той и жената, чиято мекота зовеше и поглъщаше парещите изблици на освобождаването му.

Изтощен от екстаз, Трейс прегърна Синди, знаейки, че е докоснал душата ѝ, както тя беше докоснала неговата, и че вече нищо

никога нямаше да бъде същото.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре де, няма защо да изглеждаш толкова щастлива, задето ме виждаш — каза Сюзан ядовито, раздразнена от стреснатия вид на Синди, когато отвори вратата на хижата и видя гости на прага.

Синди се опита да не изглежда виновна, но не успя.

— Разбира се, че се радвам да те видя — побърза да каже тя.

— Хайде, хайде, на мен ли тия. Вече не ми минават.

Раул се изсмя и изпитателно впери поглед в Трейс през рамото на Синди.

— Щях да се обадя, братовчеде, но знаеш, че е трудно.

— Да. Значи телефоните все още не работят? Или може би имаш предвид моста, който ни държи откъснат от света?

Саркастичният тон и усмивката на Трейс не убягнаха на Раул. Нито явното раздразнение, което се появи в изражението му, когато погледна над главата на Синди и видя другата двойка, застанала на вратата на хижата. Трейс разбра, че е приближил краят на пленничеството на принцесата, но не очакваше да реагира така бурно, когато дойде краят.

— Тия ви кани на вечеря — каза спокойно Раул. — Може би ще има и други гости, ако пътищата са достатъчно сухи. В такъв случай ще съжаляваме, ако не можете да присъствате.

Раул не каза нищо повече, но Трейс бързо схвана задната му мисъл. Външният свят не можеше повече да приема мълчанието на радиото му. Ако съобщенията не бъдат възстановени с хасиенда Алмеда, някой от Кито ще да дойде да им „оправи“ уредбата.

И вероятно този някой щеше да бъде Инвърс, подтикнат от Големия Еди Маккол.

Синди не забеляза мрачното изражение на Трейс. Беше много увлечена да се наслаждава на главозамайващото физическо съвършенство на Сюзан, спомни си как Трейс първия път, когато зърна Сюзан, прехвърли погледа си от Сюзан към нея и след това го отмести настрана. Синди въздъхна. Не можеше да се мери с красотата на

Сюзан и го знаеше. Колкото и да се опитваше да забрави този неприятен факт, застанала там в дрехите на Сюзан — малко широки около талията и твърде тесни на гърдите и около ханша — тя непрекъснато си го спомняше.

Синди отново въздъхна и се примири, че трябва да прекара една вечер на неизбежни сравнения и че ще ѝ се наложи да организира цялото си благоприличие, на което беше способна.

Трейс забеляза помръкналото изражение на Синди и си спомни, че е виждал вече това изражение — първия път, когато срещнаха Сюзан и Раул.

— Синди? — попита Трейс, вперил поглед в загадъчните бистри среднощни очи на любимата си. — Няма нужда никъде да ходим, ако не искаш.

— Най-добре е да дойдете, макар и за няколко минути — спокойно отговори Раул, преди Синди да успее да се обади. — Тъй като радиоприемането е разстроено, подозирам, че някой се тревожи за сеньорита Мак... ах, сеньорита Райън.

— Подозираш? — попита Трейс натъртено.

— Аха — съгласи се Раул. — Нормално е, не мислиш ли? Сеньорита Райън е сама жена на чужда земя. Сигурно семейството ѝ се тревожи, че не може да се свърже с нея вече девет дни.

— Девет? — замига Синди. — Ох, това е невъзможно. Не може да е толкова дълго.

— Простете, че настоявам — каза Раул, като леко се усмихна и закачливо погледна към Трейс, — но вече са по-скоро десет, отколкото девет.

Наум Синди започна да брой дните от момента, в който напусна самолета в Кито. Първо, разправията с Трейс, след това два дни по пътя, след това той я намери и спаха в селото, след това бурята, след това пристигнаха в хасиендата Алмеда и след това...

Образи на Трейс изведнъж започнаха да проблясват в мисълта ѝ. Трейс я съблича, Трейс я люби с думи, с ръце, с уста, с всяка частица от себе си, а сладострастният дъжд на облачната гора къпе отвсякъде преплетените им тела. Трейс, застанал гол пред нея с невероятната орхидея в ръце и тъжни сенки под очите му. Трейс се съединява с нея бавно, дълбоко, отново и отново, така прекрасно раздухващ тлеещия екстаз, който чака вътре в нея.

— Не може тук да сме от шест дни — каза тя тихо. — Струва ми се, че са два, може би три.

Раул едва се въздържа да не се усмихне.

— Очарован съм, че толкова ви е харесал престоя ви при нас. Особено след като домакин ви е Трейс. Братовчедът ми обикновено уважава облачната гора много повече, отколкото хората.

— Все пак Синди е жена — каза Сюзан натъртено.

— Ама, разбира се — каза Раул, леко покланяйки се, без да успее да прикрие усмивката си. — Това е обяснението.

Трейс изсумтя. Въздържаше се да не даде израз на искрената си враждебност към Раул само защото Синди едва беше погледнала към другия мъж — както и заради явното ѝ объркване, когато отвори вратата на хижата и видя края на безкрайните дни на взаимно опознаване и страст. Фактът, че Синди не беше по-готова от него да се върне в света, удовлетворяваше нещо дълбоко вътре в него, нещо, което той не знаеше, че го има.

— Кажи на Тия, че ще дойдем в голямата къща за вечеря — каза Трейс с груб глас. — Би било добре, ако дотогава сте поработили здравата върху радиовръзките. Дори ако не можете да приемате съобщения, навярно ще можете да изпращате. Опитай например американското посолство. Имат най-мощните съоръжения. Кажете им, че Синди е много добре, никой не трябва да се тревожи, ако остане в облачната гора, докато пътищата изсъхнат.

Раул вдигна вежди. Той се обърна към Синди:

— Това ли е съобщението, което искате да предадем на семейството ви?

Синди се обърна към Трейс, чиято жизненост и топлина дори в този момент продължаваха да се изливат към нея, да я докосват, да я обгръщат. Силните му ръце се протегнаха и нежно погалиха лицето ѝ. Наведе се и леко прокара устните си по нейните — един път, два пъти, три пъти, вкусвайки топлината на дъха ѝ, който излизаше като невидима милувка.

— Това ли искаш? — прошепна Трейс твърде тихо, за да бъде чуто, между думите докосвайки устните на Синди със своите. — Само ме помоли и ако зависи от мен да ти го дам, твое е. Обещавам ти, принцесо. Трябва само да ме помолиш. Ще те пусна да си отидеш, ако искаш, или ще те задържа и ще те любя сред орхидеите и в дъжда.

Внезапно сълзи блеснаха между гъстите черни мигли на Синди. Тя се изправи на пръсти и пристисна устни в жадната, чувствената, позната уста на Трейс. Ръцете му се затвориха около нея с ужасна сила. Тя не се противопостави на тази прегръдка. Просто затвори очи и на свой ред се притисна в него толкова здраво, колкото ѝ позволяваха силите.

— Казах ти, че сеньорита Райън не е задържана против волята ѝ — каза сухо Раул, обръщайки се към Сюзан, сякаш продължаваше някакъв спор. — На Трейс понякога може да му липсва известен повърхностен чар, но в него има повече благоприличие, отколкото в цял полк шлифовани аристократи.

Скептичните сини очи на Сюзан се прехвърлиха от Раул към Трейс. Като видя приятелката си, сгушена в силната прегръдка на Трейс, тя въздъхна. В това нямаше никакво съмнение. Ако Синди беше пленничка, тя определено беше доброволна пленничка.

Сюзан срещна яркозелените очи на Трейс и отчетливо каза:

— Тя няма нужда от друг Джейсън.

— Не ме познавате — каза Трейс с хладен равен глас.

— А Синди? — отвърна Сюзан.

— Сюзан, недей — бързо се обади Синди. — Всичко е наред. Трейс не е Джейсън. Повярвай ми. Няма да става нужда отново да ме съвземате, след като ние... обещавам. Това е различно.

— Надявам се да е така — каза Сюзан, докосвайки ръката на Синди. — Заслужаваш да бъде обичана повече от всеки друг, когото познавам.

Усмивката на Сюзан беше и красива, и много тъжна, когато се обърна към Раул.

— Как го казвате вие испанците? *Que sera, sera*.

— Каквото ще става, ще става — измърмори Раул. — Да.

— Примитивна гледна точка — каза Сюзан, впервайки поглед в Трейс.

— Не отричай примитивното, преди да си го опитала — обади се Синди тихо, поглеждайки към Сюзан. — Установих, че самата аз съм по-скоро примитивна. Като брат си. Той прекара живота си да търси жена, която да го иска заради него самия. Именно мъжа на име Рай. След това откри Лайза и сега прекарва дните си с вида на мъж, който току-що е глътнал слънцето.

Трейс чу сложния резонанс в гласа на Синди — радост за брат ѝ, примесен с копнеж и мъка. И точно в този момент разбра защо Синди е пътувала и живяла под друго име. Не се е страхувала от отвлечане, а защото са я искали поради други причини. Надявала се е да има късмет като брат си, който е желан заради самия него, а не заради положението му.

— Бях престанала да се надявам, че ще намеря мъж, който ще иска мен, просто мен, Синди Райън — продължи тя, притискайки ръцете си в ръцете на Трейс. — Не семейните ми връзки, не очакванията за богатство или власт, нищо друго, освен мен.

Усмивайки се, тя доближи една от силните ръце на Трейс до устата си. Със затворени очи целуна дланта му и я притисна до бузата си, преди тихо да изрече:

— Сега вече знам как се чувстваш, когато си изгълтал слънцето.

Трейс срещна загадъчния черен поглед на Раул, без да мигне, докато думите на Синди ечаха помежду им.

— Мъж, който иска мен, просто мен, Синди Райън. Нищо, освен мен.

Трейс стегна прегръдката си около Синди, но знаеше, че скоро ще трябва да я пусне. Нямаше никаква надежда тя да не установи, че той е знаел истинското ѝ име, преди да я срещне. Подобна тайна никога не може да остане скрита. Единствената му надежда беше да я пусне да си тръгне, преди да разкрие тайната. Тогава, след като научи истината, тя може би ще погледне назад и ще разбере, че той е искал нея, просто нея, защото ако е искал парите ѝ, нямало е да я пусне да си тръгне.

След като установи това, тя отново може да се върне при него в облачната гора. И той ще бъде там, очаквайки я, искайки я със стихийна дълбока страст, каквато никога преди това не е изпитвал.

— Но няма да направя грешката на Рай — продължи Синди, завъртя се в прегръдката на Трейс и го погледна. — Брат ми не искаше Лайза да знае за семейството му, защото се страхуваше, че това ще промени начина, по който тя го възприема. Страхуваше се, че ще види пари, а не просто мъж. Не ѝ вярваше, наистина не ѝ вярваше и за малко, не я загуби заради това.

Синди си пое дълбоко въздух и впери поглед в помътнелите зелени очи на Трейс.

— Искам да знаеш, че ти вярвам.

Тя млъкна, за миг затвори очи и пак ги отвори. Когато отново заговори, гласът ѝ беше ясен, сякаш искаше да е сигурна, че Трейс разбира всяка дума.

— Пълното ми име е Синтия Едуина Райън Маккол. Баща ми е много... заможен.

— Заможен — като ехо развеселено повтори Сюзан, застанала настрани до Раул.

— Вероятно си чувал за „неприлично богатите“? Това е Големият Еди Маккол. Неприличен. Богат. Синди е единствената му дъщеря.

Синди потърси погледа на Трейс, опитваше се да открие някаква промяна, след като разбра за богатството ѝ. Нищо не се промени, освен едва забележимата мимика на болка в изражението му в мига, в който ъгълчето на устата му отскочи нагоре и се оформи в познатата горчиво-кисела усмивка.

— Винаги съм знаел, че си принцеса — каза Трейс и леко целуна Синди по обърнатото ѝ нагоре лице.

— Няма значение — каза тя почти ядосано.

— Не. Няма значение — каза Трейс просто. — Не и за мен. Вярвай ми. Няма значение.

— Сега, след като и това се изясни — каза Синди, усмихвайки се — готова съм да приема вечеря в сянката на Сюзан.

— В какво на Сюзан?

— Сянката ѝ, нали разбираш.

— Не, боя се, че нямам и най-малка представа — призна си Трейс, гледайки объркано.

— Нали помниш първия път, когато видяхме Раул и Сюзан в джипа?

Трейс бавно кимна.

— Ти погледна от Сюзан към мен и след това повече не ме погледна. — Синди сви рамене. — Това е нормалната реакция на мъж. Сюзан чисто и просто засенчва всяка жена.

Почти неспособен да повярва на чутото, Трейс погледна от Синди към Сюзан.

— Винаги ли е била толкова сляпа? — попита той направо.

Сюзан се усмихна, но очите ѝ не изразяваха смях.

— Големият Еди купуваше мъже, за да съблазнят дъщеря му, откакто е навършила осемнадесет години, за да създаде династия. Нищо чудно, че не се мисли за привлекателна. Мъжете никога не виждаха нея заради доларовите знаци в очите ѝ. Затова тя падна като зряла праскова в ръцете на първия мъж, който поиска тялото ѝ, а не банковата сметка на баща ѝ.

— Това е дяволски хубаво тяло — съгласи се Трейс сухо, поглеждайки Синди отново с любовен копнеж, от което костите ѝ омекнаха, — но не заради това те исках.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Има тъмен огън в теб, който няма нищо общо с тялото ти — каза Трейс, загледан в Синди с очи, които отразяваха този огън. — Това ме привлече, това ме влуди. Щях да те пожелаая дори ако беше къса, дебела и руса. Ти... гориш — каза той, прокарвайки пръст по пълната долна устна на Синди. — И ако Сюзан не изглежда зле за човек, който харесва кльоцави жени...

— Господи, какво се раздрънка този мъж — каза Сюзан сухо.

— Причината, поради която погледнах настрани, след като видях теб, застанала до сладкодумната ти приятелка — продължи Трейс, без да обръща внимание на Сюзан — е, че се почувствах ужасно виновен заради това, което те бях накарал да преживееш. Беше изтощена, мокра до кости, изкаляна, ожулена, дрехите ти висяха на парцали и всеки път, когато те поглеждах, ми се искаше да наема трима мъже да ме набият, задето съм бил такъв безчувствен нехранимайко, който още от самото начало те принуди да прекосиш облачната гора. Затова се опитах да не поглеждам към теб. Но не успях. Макар и да изглеждаше, сякаш те е влачил кален порой, за мен пак беше по-красива, отколкото някога може да бъде която и да е друга жена.

Очите на Синди се разшириха.

— Ох — въздъхна тя.

Трейс се усмихна почти тъжно, устните му се извиха съвсем леко, така че мустакът му едва помръдна. Той отново докосна долната устна на Синди, милувка, която беше и интимна и странно въздържана, сякаш се страхуваше да се приближи повече.

— Никак не искам да те върна обратно на света, принцесо — прошепна Трейс. След това вдигна поглед към Раул. — Ще доведе Синди в голямата къща преди смрачаване.

— Елате с нас. Някой от мъжете може да докара джипа.

— Не — каза Трейс, поглеждайки към Синди. — Остават ми няколко часа с принцесата. Не искам да споделям тях или принцесата с който и да било друг.

Без да изчака отговора на Раул, Трейс издърпа Синди обратно в хижата и затвори вратата. Тя го погледна в очите и усети паренето на сълзи в очите си. Преди да успее да зададе въпрос, той започна нежно с мустаците си да гали устните ѝ, докато те с въздишка се разтвориха и пуснаха горещия му език да се плъзне вътре в меката ѝ уста. Той я пое с болезнена страст, докато същевременно я притискаше към себе с бавни, силни движения на ръцете си.

За времето на една целувка Синди и омекна и настръхна, тъй като вече познаваше екстаза, който дремеше в жарта на съединените ми тела. И изведнъж вече не можеше повече да чака.

Същото се случи и с Трейс, примитивен копнеж, който не можеше да бъде отречен, шеметно предусещане за това, което можеше да бъде, ако се лиши от върховното изживяване, до което само Синди беше успяла да го доведе. Той изсумтя и със замах разтвори ризата си, а горещата ѝ уста се плъзна надолу по гърдите му. В момента, в който беше стигнала до корема му, той беше изритал настрана дрехите си и застанал пред нея разтреперан, гол и светнал от сладострастна нужда.

— Люби ме, Синди — каза Трейс дрезгаво и посегна към нея, докато устата ѝ го къпеше със знойната си жар. — Люби ме така, сякаш е за последен път.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Точно, когато Трейс приближаваше джипа към голямата къща, се изви вятър и дърветата започнаха да се огъват и олюляват като трева. Мъгла преминаваше на талози и изчезваше, разсичана от проблясващите ножове на метално златната светлина. Изведнъж се появиха сенки, слънчевите лъчи на струи навлязоха в облачната гора и капките от влага заблестяха с несвойствено сияние.

Трейс паркира до ландроувъра, изключи двигателя и погледна към Синди с очи, които отразяваха както ювелирната зеленина, така и дълбоките сенки около джипа. Синди не забеляза мълчаливия поглед на Трейс; беше погълната от необикновената трансформация на гората. Той я наблюдаваше, болезнено смълчан. Притъпената светлина по-скоро подсилваше, отколкото затъмняваше цветовете на Синди. От красотата ѝ сърцето на Трейс се сви, предчувствайки горчивата самота, която ще настъпи, ако оставеше принцесата да си тръгне. Присегна се, за да докосне бузата ѝ, нуждаеше се да усети топлината ѝ.

Предната врата на голямата къща рязко се отвори и Сюзан изтича през покритата тераса към джипа. Ръката на Трейс се отпусна настрана, преди да докосне Синди.

— Мислех, че никога няма да се доберете дотук! — набързо каза Сюзан и отвори пасажерската врата, където седеше Синди.

— Рай се обажда на всеки половин час, откакто Раул оправи радиото, за да се свърже с посолството.

— Рай? Какво иска той? Станало ли е нещо? — попита Синди, излизайки от колата.

— Каза, че е „семеен въпрос“, всичко било наред, но трябвало да говори с теб, колкото се може по-скоро, за да е сигурен, че нещата ще си останат така. Това говори ли ти нещо?

— Не.

— Това успокоява — продължи Сюзан, прекъсвайки я. — Мислех, че тук само аз съм полудяла. Здравей, Трейс. Изглеждаш, както обикновено, в добро настроение.

Трейс изгледа косо Сюзан, докато затваряше пасажерската врата зад Синди.

— Бррр. От подобен поглед слънцето може да замръзне — каза Сюзан със сценичен шепот на Синди. — Мислиш ли, че някога ще ми прости, задето му казах, че единственият начин да те задържи в хижата си е, като те завърже за някой стол? В края на краищата мъже с черна набола брада, които изглеждат и се движат като хищници от джунглата, едва ли могат да вдъхнат доверие на цивилизована жена.

Синди тихо се изсмя.

— Установих, че не съм много цивилизована, така че не се тревожи за мен.

— Ще се опитам, но след Джейсън...

Изтънчената маска падна от лицето на Сюзан и разкри тревогата и любовта, които питаеше към Синди.

— Не мислех, че ще го направиш — каза Сюзан откровено.

Преди Синди да успее да се обади, Раул се провикна от къщата.

— Сеньорита Райън, брат ви иска да говори с вас!

Синди погледна към синьото небе, въздъхна и каза:

— Май по-добре да разбере какво пак е намислил татко.

— Баща ти? — каза рязко Трейс. — Какво искаш да кажеш?

— „Семеен въпрос“ е нашият код за проблеми с татко или с третия ни брат, който се грижи за татко.

Синди се провикна през рамо, докато тичешком се изкачваше по стълбите към терасата:

— Откакто мама почина, Рай и аз понякога сме единствените разумни здравомислещи хора в семейството.

Синди последва Раул до радиотелефона. С безупречно държание той я изчака, докато се увери, че тя не се нуждае от нищо, след това затвори вратата зад нея, осигурявайки ѝ цялата усамотеност, от която се нуждае.

— Ало — каза Синди, вземайки слушалката. — Какво има този път и с кого?

— Здравей, Пепеляшке. Къде по дяволите беше?

Познатият глас на Рай накара Синди да се усмихне.

— Наслаждавах се на обиколка на рая с водач — каза тя.

— Невъзможно. Лайза и аз го притежаваме, не забравяй? Нарича се Моравата на Маккол.

— Всеки си има своя рай. Моят се оказа облачната гора, където се крият планини и орхидеи.

— И Сюзан ли се крие там?

— Тя не се криеше, но беше тук. Добре е.

— А ти как си? Също ли си добре?

— Никога не съм била по-добре.

— Слава богу. Страхувах се, че татко отново се е опитал да те преметне.

— Какво искаш да кажеш?

— Носеше се напред-назад като Питър Пан, потриваше ръце, усмихваше се и говореше за внуците, които най-после ще му дадеш. Изглежда, плаща на някакво разплодно животно, наречено Трейс Ролингс, по хиляда долара на ден, за да те следи в Еквадор, и удвоява сумата, ако се прибереш бременна. Сега вече знам, че си страхотно момиче и можеш да се грижиш...

Гласът на Рай започна странно да изчезва и пак да се появява също като светлината в стаята. Олюлявайки се, Синди неуверено посегна към стола, който се намираще близо до телефона. Отпусна се на кожените възглавници и изчака, за да установи дали ще оцелее.

— Все пак — Синди продължи да чува гласа на Рай в ухото си, — размислих и се изплаших, че можеш да се окажеш по-уязвима в чужда страна, отколкото у дома. Не исках отново да пострадаш като от онова проклето коп...

Звукът изчезна, докато Синди поемаше въздух в дробовете си въпреки болката, която като нож режеше тялото ѝ. Едва успя да се овладее, колкото да притисне длан на слушалката, така че Рай да не я чуе как се мъчи да си поеме въздух. Когато най-после успя някак да се опомни, Рай вече се чудеше защо от нейния край на разговора не постъпва нищо.

— Синди? Ей, сестричке. Там ли си?

Синди се втренчи в радиотелефона. Бавно посегна към регулатора за силата на звука. Докато говореше, разсеяно увеличаваше и намаляваше звука.

— Тук съм, Рай, но връзката е лоша. Чуваш ли ме?

— Чувам някой, който ту се появява, ту изчезва. Но по дяволите, не звучи като теб.

— Да. Ами нещата тук също лесно се разпадат. Кажи пак името.

— Трейс Ролингс. Според татко е специалист по джунглите.

— Едва те чувам. — Синди затвори очи. — Утре излитам от Еквадор. Може ли — може ли да ви гостувам известно време на теб и на Лайза?

— Разбира се. Винаги си добре дошла. Знаеш го. Защо мислиш, че построиш допълнителния апартамент, след като се ожених? Лайза те обича не по-малко от мен. Толкова се зарадва, когато разбра, че ѝ ставаш сестра, че за известно време си мислех, че ще се настани да живее при теб, а не при мен.

Синди така здраво стисна телефона, че ръката я заболя толкова, колкото и гърлото.

— Обичам и двама ви — каза тя и намали звука до нула.

Синди бавно затвори телефона. Остана на стола още дълго време, без да помръдне, не вярваше, че може да стане, едва беше способна да мисли. А когато вече можеше, искаше ѝ се да не е така.

Как можах толкова да сгреша с Трейс?

Въпросът беше мъчителен, но не толкова болезнен, колкото съзнанието, че се е отдала на мъж, чието тяло — цялото — се даваше под наем.

Докато Синди мълчаливо крещеше, че Рай навярно греша, че Трейс не можеше да я люби толкова красиво, ако мислеше само за пари, чувстваше, че вътрешно умира. Отново се повтаряше историята с Джейсън само дете Джейсън през цялото време беше толкова груб, караше я да плаща, задето собствената му алчност го беше принудила да ухажда жена, която всъщност не желае.

Трейс не беше така жесток, но крайният резултат е същият. Беше се доверила на мъж, чийто единствен интерес към нея идваше от парите ѝ. И беше сбъркала за втори път.

Синди издаде тих, задъхан звук, но сълзи не се появиха, за да облекчат мъката ѝ. Сякаш Трейс беше убил дори способността ѝ да плаче. След като Джейсън я напусна, плака толкова много, че Сюзан се страхуваше да я остави сама. С Трейс щеше да бъде различно. За него нямаше да може да плаче повече, отколкото плака на погребението на майка си. Беше дете, когато майка ѝ почина и беше изпитала по детински сурово, необяснимо чувство за предателство поради отсъствието на майка си.

Така беше и с Трейс. Синди го обичаше, както никого не е обичала. И след като такава любов беше измамена, нямаше достатъчно сълзи, които да я измият, камо ли да я излекуват.

— Какво има, принцесо?

Гласът на Трейс долетя до Синди сякаш от огромно разстояние. Тя бавно отвори очи и погледна към мъжа, за когото мислеше, че няма цена, само за да установи, че в последна сметка той е още един от алчните избраници на големия Еди. Смътно ѝ се прииска да се ядоса. Искаше ѝ се да се разгневи на Трейс, да се освободи от вцепеняващата болка в мисълта и тялото си. Но не можа.

Ако си излееше гнева на Трейс, щеше да постъпи още по-глупаво, отколкото като му се довери. Нуждаеше се от него още известно време. Оставаха малко километри през облачната гора между нея и свободата.

Ти Тарзан. Аз Джейн.

Но Трейс искаше да остане в облачната гора още известно време. Нищо чудно. Плащаха за времето му — по хиляда долара на ден. Разбира се, и премия за бременност.

Синди затвори очи и се помоли вцепенението ѝ да продължи, докато се качи на самолета, който излита от Кито.

— Синди?

Тя си пое дълбоко въздух, без да обръща внимание на ножовете, които раздираха тялото ѝ, насили се да мисли рационално. Ако кажеше, че иска да си тръгне, Трейс щеше да попита защо. А нямаше начин да му каже. Не, преди да е сигурна, че може да се усмихва и да го поздравява за сексуалните му постижения и след това небрежно да си тръгне. Не знаеше колко време ще ѝ е нужно, за да постигне този вътрешен мир.

Може би никога.

Междувременно трябваше да се добере до Кито. Можеше да помоли Раул да ѝ даде шофьор, но вече познаваше добре Раул, за да знае, че няма да се опълчи срещу желанията на Трейс, без за това да има основателна причина. Съмняваше се, че наранените чувства на една жена според разбиранията на Раул могат да се окажат добра причина.

— Любов? — Трейс се беше приближил до стола и приседна на петите си.

Нежно хвана брадичката на Синди и вдигна главата ѝ, докато тя отвори очи.

— Кажи ми какво има. Мога ли да ти помогна?

Синди се вгледа в нежнозелените очи на Трейс и установи, че вярва, че той наистина се интересува от нея, а не от парите на баща ѝ. Въпреки това, което знаеше, въпреки миналия ѝ опит, тя искаше да вярва на Трейс. Нямаше защита срещу него дори и сега, когато знаеше какво представлява.

Беше безнадеждно влюбена в него.

Установяването на този факт я хвърли в паника. Преди десет дни тя щеше да грабне ключовете на ландроувъра, да избяга от къщата и да се окаже заседнала в първия мочур, където щеше да си остане, докато се появи Трейс и да я измъкне — но не преди тя първа да помоли за помощта му. Мило. И да му каже защо първо на първо толкова е бързала.

За миг Синди помисли да се опита да купи директно сътрудничеството на Трейс, но знаеше, че категорично ще я отблъсне, както направи в Кито. Трейс или правеше нещата, както той си знае, или изобщо не ги правеше.

Внимателно си пое дълбоко въздух. Нямаше смисъл да губи още време и да се държи още по-глупаво, отколкото досега. Нямаше умението, нито силите сама да се върне в Кито. Трейс ги имаше. Но тя не можеше да купи умението му. Можеше само да помоли след няколко километра надолу по пътя, когато заседне — или можеше да бъде достатъчно умна и да го помоли точно сега.

Бавно очите на Синди се насочиха към мъжа, за когото беше научила толкова много, толкова късно.

— Тази сутрин... — гърлото на Синди се стегна. Тя го прочисти с толкова стегнат звук, толкова мъчителен, че очите на Трейс се свиха в несъзнателно съчувствие.

— Ми каза... ако искам нещо, просто да помоля — продължи Синди със сух глас. — Ако можеш, ще ми го дадеш. Нали така ми каза?

Трейс кимна, докосвайки бузата ѝ. Тя рязко се отдръпна при милувката.

— Трябва да се прибера вкъщи — каза Синди рязко. — Ще ме отведеш ли до Кито?

Трейс вдигна ръката си и няколко минути я наблюдава мълчаливо. Беше твърде бледа, а очите ѝ гледаха почти диво. Стискаше пръстите си така силно, че ноктите ѝ се впиваха в ръцете.

— Защо? — попита Трейс.

— Да или не?

— Синди... — Гласът му замря, когато видя отчайващо спокойното ѝ лице. — Наистина ли искаш да си тръгнеш?

— Да.

— Кога?

— Сега. Веднага. Този миг. Моля ти се, Трейс. Умолявам...

— Недей — каза Трейс грубо, неспособен да слуша молбите на Синди.

— Всичко е наред, принцесо — каза той, прегърна я, усети липсата на отзивчивост, зачуди се какво се е случило, защо си тръгва от облачната гора. От него.

— Тръгваме веднага.

Зелените му очи потърсиха нейните.

— Не можеш ли да ми кажеш какво се е случило?

Синди затвори очи и прошепна:

— Това ли е цената за пътуването да Кито?

Трейс се изправи на крака с едно-единствено буйно движение.

— Ще бъдем в Кито преди обяд.

Трейс удържа на думата си. Хвана един пряк път от хасиенда Алмеда до най-близкия павиран път и оттам подкара като прилеп, бягащ от ада. Синди спеше, когато можеше, преструваше се, че спи, когато не можеше, и не продума и дума, ако не се налагаше от изискванията на пътуването. Така или иначе Трейс имаше съвсем малка възможност да откланя вниманието си от пътя. Караше целенасочено и бързо, насилвайки безмилостно и продължително роувъра до крайния предел на техническите му възможности. Като караше по този начин, не само печелеше време, но и нямаше възможност да сграбчи Синди и да я попита какво се е случило. Успяваше да контролира гнева, който го обзе, задето тя се отдръпна от него.

И непрекъснато се питаше защо толкова се вълнува от края на една история, която не продължи дори десет дни, която знаеше, че ще свърши.

Макар че караше като прилеп, бягащ от ада, Трейс все пак дълбоко вътрешно усещаше, че по някакъв начин той е причината за мъката на Синди. Друго обяснение за отдръпването ѝ от него нямаше. Ако приемеше, че той е причината за мъката ѝ, обяснението можеше да бъде само едно. Някак е разбрала, че той винаги е знаел, че тя е Синтия Маккол, а не Синди Райън.

Когато спря пред хотела на Синди, Трейс реши, че трябва да сложи край на нейното отдръпване и мълчание и да започне още сега. Изключи двигателя и се обърна към нея. Синди хвърли кратък поглед към безизразните му зелени като джунглата очи и посегна към дръжката на вратата. Беше твърде бавна. Преди пръстите ѝ да се затворят около дръжката, Трейс я държеше в прегръдките си и я притискаше към седалката със силното си тяло.

— След като не искаш да ми говориш — каза Трейси, снижавайки устата си към устата на Синди — ще се опитам по друг начин да общувам с теб.

Няколко мига Синди се бори с по-голямата сила на Трейс и със собствените си напирани желания, но съпротивата ѝ се оказва напразна. Тялото и го познаваше твърде добре и твърде бързо реагира на неговото, жадно се отдаде на сладострастния му огън, за да стопи ледената мъка, която я парализираше. С тих, задъхан вик, тя престана да воюва срещу себе си, срещу него, срещу нуждата, която единствено Трейс можеше да възбуди и да удовлетвори вътре в нея.

Когато устните на Синди накрая се разтвориха пред Трейс, той усети сладостта, която го очакваше, сладостта, от която се нуждаеше толкова много, колкото и от самия въздух. Той изсумтя и почти яростно завладя устата ѝ, вкуси дълбоко от нея, искаше от нея нещо, което не можеше да назове. Когато усети, че тя повече не се съпротивлява, той отлепи устата си и започна леко да целува клепачите ѝ, бузите ѝ, ъгълчетата на устата ѝ, долната ѝ устна, да я целува толкова нежно, че тя потрепери в ръцете му, опряна в тялото му, което му казваше всичко, което той искаше да знае.

— Виждаш ли, принцесо? — измърмори Трейс, докосвайки ухото на Синди, отново я усети как трепери, наслаждаваше ѝ се, хапеше я с изключителна нежност. — Няма значение, че знаех коя си, преди да пристигнеш в Кито. След като те видях, щях да те пожелаая дори и баща ти да беше разорен и ти да беше облечена в парцали. Така

както няма значение, че аз съм пеон, копеле без истинско семейство. Ти пламваш, когато те докосна. Аз пламвам, когато ти ме докоснеш. Само това има значение. Всичко останало са думи без смисъл.

Очите на Синди се затвориха, когато и последният проблясък на надежда, че Рай може би е грешил, беше убит от самопризнанието на Трейс. Знаех коя си още първия път, когато те видях.

— Синди? — каза Трейс дрезгаво, усещайки промяната в тялото ѝ, напрежението, което спадаше и не оставяше нищо зад себе си. Той я държеше, но тя не беше там. Вече не. Не по начина, по който беше, тръпнеща от удоволствие при докосването му. — Говори ми, принцесо.

— Благодаря ти, че ме доведе в Кито — каза Синди любезно.

— Не ми ли вярваш? — попита Трейс, ръцете му се стегнаха около раменете ѝ.

Всичко останало е просто думи без смисъл.

— О, да — каза тя тихо, отваряйки очите си. — „Думи без смисъл.“ Вярвам ти. А сега, извинявай...

Трейс се загледа в бездънните тъмни очи на Синди и усети студени тръпки по кожата си.

— Моля — добави тя любезно.

Силна болка прободеше Трейс, когато вдигна ръцете си от раменете на Синди. Беше си дал дума, че ще кара Синди да го моли, когато иска нещо, и беше успял. Два пъти.

И всеки път молбата ѝ го отдалечаваше от него.

— Не ми вярваш! — каза Трейс буйно, в гласа му ясно се долавяше гняв. — Просто не можеш да се насилиш да повярваш на един пеон, така ли?

„Думи без смисъл.“

Единствените думи, които имаха смисъл, все още звучаха в мисълта на Синди. Трейс е знаел коя е тя.

Беше я оставил да произнесе малката си реч за доверието, без да каже нищо. Изведнъж унижението я съживи, даде ѝ сила да го напусне.

— Не познавам никакви пеони — каза Синди и отвори вратата.

— Познаваш мен — отвърна той.

— Ти си разплодно животно за наемане. Животните и пеоните са съвсем различни неща.

— Какво?

— Големият Еди те е наел.

— Брат ти е редовен източник на информация, така ли? — каза Трейс злобно.

— Наел ли те е баща ми?

— Технически, да, но какво общо има това... — Вратата се затвори, отрязвайки думите на Трейс, който остана сам в роувъра. Понечи да излезе, но след това размисли. Синди сега беше ядосана. Също и той. Твърде ядосан, за да постигне нещо. По-добре да изчака тя да се поуспокои. Тогава ще разбере, че случилото се помежду им беше твърде хубаво, за да бъде изхвърлено само защото именно Големият Еди ги беше събрал.

Трейс ядосано смени скоростите и си тръгна от хотела, каза си, че трябва да прояви търпение и разбиране за чувствата на Синди. Ако се съдеше по думите на Сюзан, Синди е преживяла много с различни мъже заради баща си. Естествено е Синди да се разстрои, след като разбере, че Трейс отдавна е знаел коя е тя. Но сигурно нямаше да мине много време, преди да установи, че не е някакъв долнопробен жиголо. Големият Еди го е наел, за да държи под око дъщеря му, точка.

Когато ѝ мине гневът, Синди ще разбере, че сделката с Инвърс и Големия Еди не е включвала да прави любов с нея. Само да се успокои и да размисли, и щеше да разбере, че страстта, която споделиха не беше от нещата, които можеха да се купят просто с пари.

Нека си помисли, каза си Трейс. Един мъж не може да се преструва в леглото. Това, което иска — или не иска — всеки веднага може да разбере. Синди не може да не го знае. Трябва само да се успокои и да размисли.

Все още беше отдаден на тези мисли, когато Инвърс почука на входната врата на апартамента му същата вечер.

— Какво по дяволите търсиш тук? — попита Трейс.

— Доставям поща — каза Инвърс примирено.

— Какво?

— Имаш ли още от онова и за мен? — попита Инвърс, сочейки към чашата в ръката на Трейс.

Трейс отстъпи назад в стаята. Инвърс го последва. След няколко мига пое глътка от чашата, която Трейс му подаде, и очите му се насълзиха.

— Благодаря ти — каза Инвърс след миг. — Поне ще умра с вкуса на хубав скок в устата си.

Устата на Трейс леко се повдигна в ъгълчето, нещо, което максимално се доближаваше до усмивка, откакто беше влязъл в радиостаята на Раул и видял Синди да изглежда сякаш светът се е сринал под краката ѝ.

— Трудно ли е да си пощальон в Еквадор? — попита Трейс.

— Нали знаеш какво правиха с този, който носи лоши новини — отвърна Инвърс. Извади плик от горния си джоб. — Пристигна в офиса ми със специален пратеник. Страхувам се, че е за теб.

Трейс сведе поглед. Пликът носеше името на хотела на Синди. Отвън на плика, където беше ударен и печатът, се четеше: „За разплодното животно Ролингс, най-добрия мъж, който може да се купи с пари“.

Трейс избълва няколко ругатни, преди да разкъса и отвори плика. Инвърс свърши скоча си на една глътка и промълви:

— Надявах се, че получателят е сбъркан. Но май не е така.

Порой от пари се изсипа от плика на пода. Американски банкноти. Толкова големи, че Инвърс се задъха. Трейс дори не погледна парите, още по-малко се опита да ги събере. Гледаше само написаното вътре.

„Големият Еди ме е научил, че работникът струва, колкото надницата си. Съдържанието покрива както първоначалното ни споразумение, така и дните, които не прекарахме в облачната гора, за да чакаме «пътищата да изсъхнат». Включила съм и премията за бременност, защото ако не съм, сигурно няма да бъде заради това, че не си положил усилия. Съмнявам се дали Големият Еди ще бъде толкова щедър, защото както ти ме научи, човек никога не може да знае, преди да попита.

Много лошо, че по-рано не зададох въпросите, които трябваше да задам.“

Бележката бързо се превърна в хартиена каша в силната длан на Трейс. Изгледа Инвърс с див поглед.

— Премия за бременност? — попита Трейс застрашително тихо.

Един поглед към мрачното лице на Трейс подсказа на Инвърс, че е по-добре да бъде някъде другаде. Веднага. Погледна към вратата, чудејки се дали ще успее, преди да го спрат.

— Никакъв шанс, по дяволите — каза кратко Трейс, проследявайки погледа на Инвърс. — Никъде няма да отидеш, преди да ми кажеш какво пропусна, когато ме убеждаваше да те разтоваря от Големия Еди.

— Дълга история — каза Инвърс.

— И историята за Шехерезада е дълга. Ако имаш късмет като нея, ще бъдеш жив да я довършиш.

Много по-късно Трейс седеше сам в апартамента си с напитка в една ръка и хиляди долари пръснати по пода в краката му. Повече не очакваше телефонът да иззвъни, нито очакваше да чуе Синди да му казва, че му вярва и че иска да се върне в прегръдките му, не очакваше топлината ѝ да изпълни болезнените празнини в живота му. Преди часове беше излетяла за Кито, без да остави нищо след себе си, освен плика, който обясняваше защо не му вярва.

Трейс не я обвиняваше. Ако беше на мястото на Синди, щеше да се чувства също така ядосан и предаден.

Уморено Трейс отпусна глава назад на възглавницата и се размисли за всички неща, което можеха да бъдат: жената на мечтите да пламти в прегръдките му, да го люби и облачната гора да ги обгръща...

В стаята се появи течение и размърда зелените банкноти, подгони ги по пода, докато ги събра около краката на Трейс. Той не забеляза парите. Никога не ги видя.

Но не очакваше тя да повярва в това.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Есента беше превърнала трепетликите в хиляди жълти факли, които пламтяха на прага на настъпващата зима. Гранитни назъбени върхове величествено се извисяваха към безоблачното синьо небе. Тъмнозелени борове, сребърен градински чай и ярко обагрени трепетлики покриваха неравните планински склонове с живо пъстроцветно одеяло, което леко се огъваше на хладния чист вятър.

Синди седеше заедно с Лайза и Рай на верандата в ранчото им, но не забелязваше нищо от великолепието на заобикалящата я природа. Дълбоко в съзнанието си Синди се намиреше в центъра на облачна гора, обвита в мъгла, орхидеи и топлина, а сърцето на Трейс бавно бие под бузата ѝ, докато тя спи в прегръдките му.

— Красиво е, нали? — попита Лайза, загледана в хоризонта с аметистовите си очи.

Рай стоеше до нея и гледаше жената, а не земята. Усмиваше се мило, което беше в пълен контраст с мускулестата му външност. Същото се отнасяше и за ръката, с която милваше жена си. Нежност, каквато не можеше да се очаква от мъж с толкова грубоват вид. Бавно пръстите му се вплетоха в дългата почти прозрачно руса коса на Лайза, която се спускаше на бляскави кичури към кръшния ѝ ханш. Коприненият воал беше непрекъснат източник на възхищение за чернокосата ѝ дъщеря с виолетовите очи, която блажено мъркаше в прегръдките на Лайза. Косата на Лайза омагьосваше и Рай. С явно удоволствие той галеше лъскав кичур, докато се усмиваше на жена си и детето си.

— Гледката далеч не е толкова великолепна, колкото си ти — каза той, наведе се и целуна Лайза. — И ти също — добави той, смеейки се, когато дъщеря му го потупа по устата с малката си ръчичка.

Докато ги наблюдаваше, Синди изпита и тъга и радост. Взаимната любов на Лайза и Рай невидимо се надигаше помежду им,

разливаше се и обогатяваше всичко, до което те се докосваха... и безмълвно казваха на Синди колко много пропуска в живота си.

Трейс.

Синди потисна мълчаливия вик в тъмно кътче на мисълта си, на същото място, на което криеше ирационалната тъга, която я обземаше всеки път, когато установяваше, че не е бременна. Би трябвало да се радва, че няма следа от горчиво-сладкото ѝ заиграване с любовта. Но не се радваше. Заедно с цикъла ѝ се появи и меланхолия, която дори невинните усмивки на племенничката ѝ не можеха да разсеят.

Фактът, че не беше бременна, толкова я потисна, че не го сподели с никого. Страхуваше се, че ако заговори за него, крехкото ѝ спокойствие ще рухне. Освен това докато баща ѝ вярваше, че е успял, нямаше да ѝ поставя нови капани.

— Кой беше на телефона? — попита Лайза.

— Татко — каза Рай и неохотно се обърна към сестра си. — Ще му се обадиш ли?

Всички мускули по тялото на Синди се стегнаха от напрежение.

— Не — каза тя, без да отмества поглед от хоризонта.

Рай прокара ръка през гъстата си рошава коса и каза:

— Не те обвинявам, сестричке. Ако изобщо това може да помогне, когато установя какво ти е причинил, ще съдера такова парче от него, достатъчно голямо да покрива целия хамбар.

— Нищо няма да се промени. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Каквото и някой от нас да му каже, за него няма значение. Ще продължи да прави това, което си прави, откакто мама почина — това, което той си иска да прави.

— Това, което иска, е да говори с теб — каза Рай спокойно.

— Не точно. Исква да знае дали съм бременна.

— Ами тогава кажи му.

Синди се опита да се пребори със сълзите, които напиреха и стягаха гърлото ѝ. Тя мълчаливо поклати глава отрицателно и не каза нищо. Откакто се завърна от Еквадор, отказваше да разговаря с баща си. Имаше намерение да продължи да отказва да разговаря с Големия Еди, докато бъде твърде стара и слаба, за да вдига телефона.

— Каза, че Трейс Ролингс е на път за Щатите — продължи Рай.
— Татко иска да знае дали трябва да плати премия за бременността.

Ако не му се обадиш, обзалагам се, че ще хване първия полет от Тексас за насам.

За миг Синди загуби равновесие, сякаш земята се поколеба накъде да се върти. След това като плесница дойде разочарованието от новото потвърждение, че Трейс беше наетото от баща ѝ разплодно животно.

— Може да прави, каквото винаги си прави — каза Синди след продължително мълчание с безизразен глас като лицето ѝ. — Каквото му харесва.

Лайза погледна към Синди, поколеба се, след това тихо каза:

— Ако си бременна, ще останеш ли с нас? Моля ти се? Много искаме да споделим това време с теб. Бебетата трябва да се споделят.

Синди потърси необикновените очи на снаха си и в тях откри същата безкористна любов, която Рай беше открил през безкрайното лято на Моравата на Маккол.

— Може да си израсла сред племена от Каменната ера, но си способна ангелите да учиш на любвеобилност — каза Синди дрезгаво.

— Любвеобилност? — изсмя се Лайза и целуна малкото размахващо се юмруче на дъщеричката си. — По-скоро егоизъм. Много обичам да наблюдавам растежа на нов живот, да чувствам ритничетата под ръцете си, да знам, че един ден чудото ще бъде пълно и друг човек ще застане близо до мен, ще ми говори, и че ще наблюдавам свят, който е и различен, и същият като моя. Нов интелект, нов смях, нова усмивка — дори нов гняв и сълзи. Съвсем нов човек, когото да обичаш и който да те обича.

— Или да нараняваш и да те нараняват? — попита Синди тъжно.

— Понякога това е единственият път към любовта — каза Лайза, обърна се и докосна с устни жилестата ръка на Рай. — За нас беше така.

— А понякога изобщо няма път към любовта. — Устата на Синди тъжно се изви надолу. — Казват, че пътят към ада е покрит с добри намерения. Аз не мисля така. Мисля, че е покрит с парите на Големия Еди Маккол.

Синди слезе от верандата и тръгна по пътека, която водеше към малко поточе. Откакто се беше върнала в Щатите, прекарваше много време край поточето. Кристалният танц на водата ѝ напомняше за

множеството бистри гласове на далечната облачна гора, където беше любила... и загубила.

Рай тръгна след сестра си, но с лек натиск на ръката си Лиза го спря.

— Нека звукът на течащата вода и смяната на сезоните я излекуват, ако могат — каза Лайза. — Ние не можем. Ние можем само да я обичаме.

— Много бих искал — каза едва чуто Рай — да пипна проклетника, наречен Трейс Ролингс.

— А аз бих искала да ти помогна. — Усмивката на Лайза беше хладна като вятъра, който духаше от планинските върхове. Рай поднесе малката ръка на жена си до устата си и я целуна по дланта. Другите хора съдеха за Лайза по крехката ѝ външност и спонтанната ѝ, лъчезарна усмивка и забравяха, че е израсла сред племена, за които животът беше много прост, много пряк. Рай никога не забравяше примитивните огньовете, които бяха изковали характера на Лайза. Тя не само обичаше, но и защитаваше нещата, които обича, с цялата си сила и интелигентност.

А едно от нещата, които Лайза обичаше, беше Синди.

— Много лошо, че никога няма да го видим — каза Рай.

— Да — каза Лайза тихо.

Тя отърка бузата си в ръката на Рай, при което бляскавата ѝ коса се спусна като воал пред измамливо деликатното ѝ лице.

Трейс спря пред голямата наскоро преустроена къща в ранчото и изключи двигателя на взетата под наем кола. В двора имаше пет паркирани коли. Чудеше се коя ли принадлежи на Големия Еди. Вероятно мерцедесът. Съвсем сигурно тя не беше за този каменист мръсен път, който се виеше от магистралата към ранчото.

Никой не се появи, за да види кой е пристигнал. Преди да излезе от колата, Трейс взе от седалката малка, голяма колкото длан, кутийка. Изкачи трите стъпала на един скок и силно почука на вратата. Беше дълъг полет от Еквадор до Тексас, където му казаха, че Големият Един е отишъл да види сина си в Юта. Друг самолет го докара до малко летище, кола под наем и каменист път, го доведоха — надяваше се той — до Големия Еди.

Трейс мечтаеше да сграбчи мъжа, отнел жената на мечтите му.

В момента, в който вратата се отвори, Трейс разбра, че човекът, изправен пред него, не е набелязаната му жертва. Мъжът беше горедолу на възрастта на Трейс, малко по-нисък и по-слаб, и с поглед, какъвто Трейс харесваше у мъже — пряк, уверен, въздържан.

— Рай Маккол? — попита Трейс.

Рай кимна.

— Търся Големия Еди.

— Намерили сте го. Очаква ли ви?

— Да. Но не тук.

Рай се усмихна леко и отстъпи назад.

— Влезте, навън духа.

Трейс пристъпи в къщата и изчака Рай да затвори вратата зад себе си.

— Дълго ли пътувахте? — попита Рай.

— Два дена.

Тъмните вежди на Рай се вдигнаха нагоре.

— Дълго пътуване.

— Само за пилотите. И двата пъти спях от излитането до кацането.

Подозрителността на Рай постепенно изкрастилизира в увереност. Сивият му поглед сновеше нагоре-надолу по високия, здраво сложен мъж, застанал само на няколко крачки от него, който изглеждаше колкото не на място, толкова и опасен в износеното си облекло от каки и ботушите си за джунглата.

— Вие сте Трейс Ролингс.

Промяната в тона на Рай не убягна на Трейс. Тук не беше добре дошъл. Ни най-малко.

— Не се тревожете — каза Трейс хладно. — Работата ми няма да отнеме много време.

— Имате пет минути.

Рай не каза нищо повече. И нямаше нужда. Трейс знаеше, че разполага с пет минути, за да избяга от погледа на Рай или да понесе последиците. За миг Трейс почувства, че не иска нищо друго, освен бурен физически изход от борбата, която Рай предлагаше. След това Трейс си помисли, че това няма да реши нищо. Само ще влоши нещата.

— Ако не бяхте неин брат, щях да приема предизвикателството — каза Трейс спокойно. — Но тя ви обича и ако нараня вас, ще нараня и нея.

Рай срещна пламналия зелен поглед на Трейс и разбра, че никак не се шегуваше. В Рай закипя борба между любопитството и гнева. От къде на къде мъж като Трейс Ролингс се вълнуваше какво би наранило Синди? Освен това вътрешно Рай ни най-малко не се съмняваше, че Синди беше единственото нещо, което задържаше Трейс. Странната промяна в поведението на Трейс, докато изчакваше реакцията на Рай, говореше на Рай, че мъжът не само че не се страхува, но и че е готов за физическа разправа.

Движение на входа в отдалечения край на всекидневната накара и двамата мъже да се обърнат. Лайза застана там, загледа си и се заслуша в Трейс със съсредоточеността на диво животно, подушило опасност. Точно зад нея се виждаше полуотворена врата и част от мъж, седнал зад бюро.

— Вие ли сте мъжът, който отне смеха на Синди? — попита Лайза.

Трепването на Трейс беше толкова слабо, че само някой, който внимателно го наблюдава, очаквайки точно такава реакция, би го забелязал.

— Да, мисля, че съм аз — каза той тихо. Загледа се в проблясващия воал от платинена коса и си спомни описанието на Синди за снаха ѝ. — Вие сигурно сте Лайза, жената, която прави ножове от стъкло.

Лайза кимна, косата ѝ се размърда и блесна с призрачно излъчване.

— Да не би да сте тук, за да се срещнете с...

— Големия Еди — каза Рай бързо, тъй като не искаше Трейс да разбере, че Синди е в ранчото.

— Заради премията за бременността? — попита Лайза.

— Не зная — каза Рай, преди Трейс да може да отговори. — Той не ми каза.

— Разбира се — каза Лайза. — Това не ни засяга, нали така? Това е работа на Големия Еди, на този мъж и на съвестта им.

— Да не би да използвате онези стъклени ножове, за да разкъсвате сърцата на мъжете? — попита тихо Трейс, премина покрай

Лайза и се насочи към полуотворената врата.

— Това не би трябвало да ви тревожи.

Трейс се поколеба, след това втренчи в Лайза зелен поглед, който не скриваше нищо от сенките в душата му.

— Имате право. Аз нямам сърце. Дадох го. Но тя не го поиска. Не я обвинявам. Сърцата носят повече мъка, отколкото радост.

Преди Лайза да успее да проговори, Трейс влезе в офиса и се загледа в мъжа, който седеше зад бюрото. Размерите му бяха точно такива, каквито трябваше да бъдат, също и възрастта му, а очите в избледняло сиво бяха като на сина му. Големият Еди не обърна внимание на нашествието. Продължи да се взира в далечината с меланхоличен вид, който беше почти осезаем. Дъщеря му отказа да разговаря с него.

Трейс се приближи до бюрото, извади пачка банкноти от джоба на панталона си и пусна парите пред бащата на Синди. Банкнотите се разпиляха по бюрото в зелен безпорядък.

— Какво е това? — попита Големият Еди, приковавайки хитрите си сиви очи в парите.

— Връщам ги. Вашите пари и нейните. Разберете се помежду си. Както чувам, наистина разбирате от пари. Но за хората сте като истински дявол. Ако знаех, че сте луд, никога нямаше да приема работата.

— Каква работа?

— Да охранявам дъщеря ви в Еквадор.

— Да охранявате? — Големият Един се усмихна. — Така ли ви каза Инвърс? Е, колкото за това, вярно е.

— А като че ли не е трябвало да бъде само това, така ли?

— И очевидно не е било само това — каза Големият Еди с истинско задоволство. — Бременна ли е?

Много внимателно Трейс остави малката кутийка, която носеше. Много по-невнимателно разпери пръсти и удари с двете си длани по неравната повърхност на дървеното бюро толкова силно, че парите се разлетяха във всички посоки. Тежко се облегна на ръцете си, като се надяваше, че това ще намали изкушението му да удуши бащата на Синди. Но не го намали.

— Старче — каза Трейс с тих, груб глас — костваш ми любовта на една добра жена. Ако не й беше баща, щях да те нараня така, както

ти ме нарани.

— Любов? — попита тихо по-старият мъж, съсредоточавайки се в думата сякаш езикът му не я познаваше.

Единственият отговор на Трейс беше дивото изражение на очите му, докато наблюдаваше по-стария мъж.

— Една добра жена някога ме обичаше — каза спокойно Еди. — Тя умря и оттогава нищо не е същото... — Пое си дълбоко въздух. — Всички ще умрем, момко. Единственото, което остава, са децата на любовта ни и техните деца, и техните деца, свят без край. С достатъчно деца тя не е истински мъртва. Тя е жива. И някой ден ще ме погледне чрез черните очи на внуците ми или на правнуците ми и ще се усмихне. — Кимна. — Достатъчно деца, това е ключът. Всички знаят, че искам собственото си име и образ — Едуард Маккол до края на света. — Устата му се изви в тъжна усмивка. — Някога беше така, вече не е. Предпочитам да виждам нейното лице, младо и живо, да се смее, да обича. В живота само любовта има значение. Останалото е лъжа и измама.

Известно време Трейс и Големият Еди се съзерцаваха. След това Трейс бавно затвори очи. Когато отново ги отвори дивият блясък беше изчезнал, погледът му беше празен.

— У Синди няма ли нищо от покойната ти жена? — попита спокойно Трейс.

Горчиво-сладка радост озари лицето на Големия Еди.

— Синди е копие на майка си.

— За това ли не искаш тя да повярва достатъчно на някой мъж и да се омъжи за него?

— Какво по дяволите ми говориш! Преобърнах небето и земята, за да омъжа дъщеря си. След като не даде резултат, реших, че е достатъчно да забременее.

— Това ли искаше тя?

— Кой?

— Синди. Дъщеря ти. Сещаш ли се за нея? Или си толкова зает със собствените си мечти и нужди, че не знаеш какво ѝ причиняваш?

— Кой по дяволите си въобразяваш, че си...

— Аз съм Трейс Ролингс — каза той хладно, прекъсвайки протестите на Големия Еди. — Аз съм мъжът, който може да отведе Синди толкова далеч в облачната гора, че светът да престане да

съществува за нас. И точно това ще направя, ако не я оставиш на мира. Ще я отвлека. Кълна се. Дълго и здравата си разиграва златния кон, но вече край.

— Знаеш ли колко съм богат? — попита Големият Еди, повече любопитен, отколкото надменен.

— Знаеш ли какво бих направил с парите ти, ако ги имах? — попита Трейс хладно. — Щях да ги използвам за тоалетна хартия.

Неохотно Големият Еди се засмя.

— Тя каза същото.

— Жена ти?

— Дъщеря ми. — Той изгледа хитро Трейс. — Наистина ли мислиш, че тя би тръгнала с теб към облачната гора?

— Доброволно? — Устата на Трейс се сплеска. — Никакъв шанс, старче. Ти развали всичко. Но все пак бих я взел. Тя принадлежи там. Повечето хора мразят мъглата, мразят гъстата гора, мразят дивото. Но не и тя. Затова и ти си помисли сериозно. Остави я на мира или ще я загубиш в облачната гора, където всичките ти пари не струват нищо. Избирай.

— Трябваше да послушам Инвърс — каза Големият Еди, отново въздъхвайки. — Каза ми, че ако не искаш Синди, никакви пари няма да променят решението ти. А пък ако я искаш, нищо, освен ако те убият, не може да те спре да я имаш.

— Едно нещо би ме спряло. И то вече ме спря. Тя не ме иска.

— Благодарение на мен?

— И на мен — тихо призна Трейс. — Щяхме да преодолеем намесата ти. Аз забърках друга каша. Не вярвах, че принцеса може да обича пеон, преди да се окаже твърде късно. — Трейс се загледа в Големия Еди с непроницаемите си зелени очи. — Реши ли?

По-възрастният мъж се усмихна.

— Цялата е твоя, синко. Реших го, когато приятелят ти се обади и ми каза, че си се появил в хасиендата и че ти си искал Синди и че тя те е искала. Развълнувах се като дете на рожден ден. Не е поглеждала мъж, откакто й купих Джейсън, а това беше преди толкова години. Загубих надежда, че някога ще прояви интерес към някой мъж. Затова те избрах. Мислех, че ако я поискаш, решителен мъж, какъвто си, ще намериш начин да преодолееш защитите ѝ. И успя, така ли?

— Някога.

Трейс погледна големите си ръце и се зачуди дали ще се почувства по-добре, ако разговаря още веднъж с Инвърс, който някога беше премълчал повече, отколкото беше казал.

— Каква е особената ти връзка с Инвърс?

— Кой?

— Моя „приятел“. Този, който ти помогна така да подредиш Синди.

— Раул Алмеда е този, който ми помогна. Инвърс за малко не провали цялата сделка. Каза ми, че ако работата не стане, ти ще съдъреш кожата ни и ще си направиш подметки от нея. Раул трябваше здравата да натисне Инвърс, преди да се съгласи. Все още не мога да разбера как така нещата се провалиха — каза Еди, клатейки глава. — Знаеш ли, първо си помислих, че Раул ще бъде идеалният мъж за дъщеря ми. Предложих го и му описах Синди. Той ми описа теб. Доста ми хареса това, което чух. Тогава казах на Раул, че приятелката на Синди обикаля Южна Америка, за да купува платове. Останалото беше толкова лесно, реших, че така трябва да бъде.

Трейс изсъска неприлична дума.

— Е, оказа се, че е достатъчно лесно да ви съберем и да ви задържим заедно.

— И Сюзан или беше замесена?

— Господи, не. Щеше да ми пререже гърлото, без да й мигне окото. Но Раул беше наредил на хората си да я следят по целия път от Кито до хасиендата. Всичко вървеше по мед и масло. — Големият Еди въздъхна. — След това трябваше да направя нещо и се раздрънках пред малкия Еди, той принуди Инвърс да му съобщи телефона на Раул и всичко отиде по дяволите.

— Малкият Еди?

— Синът ми, Рай.

— Синди рано или късно щеше да разбере. Само мъртъвците могат да пазят тайна. Благодарни се, че по-рано не научих тайната, старче. Щеше да бъде убийствено да я запазя.

Трейс се изправи, взе си пакета, обърна си и си тръгна с плавно равномерно движение. Както очакваше, зад гърба му бяха застанали Лайза и Рай.

— Успокойте се — каза Трейс хладно. — Не съм докоснал нито един-единствен бял косъм от тази подла ренегатска глава. — Поколеба

се. — Знаете ли дали е бременна?

— Има ли някакво значение?

— Тя беше моя жена. Ако е бременна, искам да се грижа за нея. Искам детето да се роди в моите ръце... — Трейс прехвърли погледа си от Рай към Лайза. — Но така или иначе вие не ми вярвате и Синди не се нуждае от мен. Тя има вас двамата. — Трейс подаде кутията на Рай. — Тя забрави това. Бихте ли ѝ го предали, след като си тръгна?

— Какво ви кара да мислите, че тя е тук? — попита Рай, поемайки кутията.

— Тя ви обича и вие я обичате — каза Трейс просто. — Ако бях наранен така, както Синди беше наранена, щях да отида там, където ме обичат.

Трейс понечи да ги заобиколи, но беше спрял от леко докосване на ръката на Лайза.

— Сега там ли отивате? — попита тя. — На място, където ви обичат?

Трейс дълго задържа погледа си в жалостивите очи на Лайза, преди да отговори:

— Нямам такова място. Любовта никога не ме е интересувала, преди да стане твърде късно. — Погледна към кутията в ръката на Рай. — Когато я предадете на Синди, кажете ѝ... — Гласът на Трейс заглъхна и замря, докато той се опитваше да се овладее. Отне доста време. Когато заговори, гласът му беше стържещ, почти груб. — Винаги ще я търся в мъглата, макар и да знам, че никога няма да бъде там.

Внезапно Трейс се забърза, премина покрай Лайза и Рай, загърбвайки всичко.

— Почакайте! — каза Лайза.

Трейс дори не се поколеба. Лайза изтича след него във всекидневната и го улови за ръката с учудваща сила.

— Искам да поговоря с вас. Лично. Моля ви — помоли го Лайза и стегна хватката си около ръката на Трейс. — Няма да ви отнеме много. В новото крило има стая, където няма да ни смущават. Моля ви, Трейс. Много е важно.

Трейс искаше да откаже, но беше невъзможно. Тихите ѝ молби звучаха твърде много като молбите на Синди. Лайза разбра, че е

съгласен, преди той да успее да проговори, усмихна се мило и го хвана за ръката.

Рай изчака достатъчно дълго, за да е сигурен, че Трейс се вслушва в Лайза, преди да се обърне, бързо да прекоси кухнята и да излезе през задната врата. Видя Синди, която идваше от хамбара и ѝ махна.

— Най-последно предаде ли се татко, тръгна ли си? — попита тя.

— Още не, но това пристигна за теб. — Рай подаде кутията на Синди.

Тя я взе и озадачено я огледа.

— Отвори я — настоя Рай.

Синди дръпна лепенката, вдигна капака и нададе задавен вик, като видя невероятната орхидея, която беше расла в дивото, в облачната гора, на хиляди километри. Омайващ аромат се разнесе от цветето, обгърна я, обвини я в спомени така, както някога мъглата я обвиваше.

Бележка нямаше. Нямаше и никакво съмнение кой е изпратил орхидеята. Нежно вдигна цветето от мъхестото му гнездо и пусна кутията. Почувства се, сякаш я разкъсват, наведе глава над цветето, докато надежда и страх воюваха вътре в нея.

— Той просто иска да знае дали съм бременна — каза Синди, бореше се с надеждата, знаейки, че няма да оцелее, ако надеждата надделее, колкото да докаже, че отново е била измамена.

— Той каза: „Винаги ще я търся в мъглата, макар и да знам, че никога няма да бъде там“.

Рай погледна към орхидеята, която Синди държеше и тихо добави:

— Ръцете му трепереха като твоите. Това не се купува с пари, сестричке. Не от мъж, твърд като Трейс Ролингс.

Синди вдигна глава бавно. Сълзи като дъждовни капки блестяха по бузите ѝ и по кадифените венчелистчета на орхидеята...

— Тук ли е той? — попита тя хрипкаво.

— Ако познавам Лайза, точно сега Трейс е сам в новата стая, наблюдава огъня и се чуди как е могла да го придума да остане, докато инстинктът му крещи да избяга обратно в Облачната гора и да ближе раните си в мир.

Преди Рай да свърши да говори, Синди вече тичаше към къщата.

При звука на вратата, която се отвори зад него, Трейс се завъртя с примитивна мъжка грация, която смущаваше сънищата на Синди. Когато тя се приближи към него, забеляза, че е остарял, добил е още по-недодялан, по-саможив вид, а зелените му очи я поглъщаха с копнеж, който говореше повече от думите.

— Принцесо...? — прошепна той, страхувайки се да се надява.

— Обичам те — каза Синди и протегна свитите си ръце към Трейс с орхидеята, която трепереше като жива. — Обичам те!

Бавно Трейс пое ръцете на Синди отдолу и се наведе, докато успя да вдъхне аромата и на цветето и на жената. Когато се изправи по безупречните венчелистчета на орхидеята блестяха още капки. Той нежно привлече Синди в прегръдките си, целуна сълзите по клепачите ѝ, шепнеше ѝ, че я обича, отново и отново. След това здраво я притисна, опита се да я погълне през кожата в костите си, усещаше сълзите ѝ като топъл дъжд по бузите си, по нейните.

И дълбоко в душата си вече знаеше, че следващия път, когато я потърси във вихрената мъгла, тя ще бъде там, протегнала ръце към него, тичаща към него, поднасяйки му сладкия тъмен огън на любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.